

Calvin's Institutes of Christian Religion

Vol VI

Book 2 Chapters 15-17

John Calvin

Recommender: White Young Jeon

Translator: Sreyleak Kohn

Cambodia Reformed Faith Institute

A Diagram of Comparison of Calvin's Institutes and their division

Volume	Book	Chapter	Translator	Total page	contents
1		Introduction	Kakada Un		Background
2	Book 1	1-10	Kakada Un		The Knowledge of God, the creator
3	Book 1	11-18	Kakada Un		
4	Book2	1-9	Kimeng Tuy		The Knowledge of God , The redeemer In Christ
5	Book 2	10-14	Charany Yeoun		
6	Book 2	15-17	Charany Yeoun & Sokhen Chea		
7	Book 3	1-4	Sreyleak Kohn		The way which we receives the grace of Christ
8	Book 3	5-13	Charany Yeoun		
9	Book 3	14-19	Charany Yeoun		
10	Book 3	20-25	Sreyleak Kohn		
11	Book 4	1-5	Sreyleak Kohn		The external means or Aids by which God invited us into the society of Christ and Hold of Therein
12	Book 4	6-10	Kimeng Tuy		
13	Book 4	11-15	Kakada Un		
14	Book 4	16-17	Charany Yoeun		
15	Book 4	18-20	Kakada Un		

Books of Calvin's Institutes for Khmer version

- 1. Recommender : White Young Jeon**
- 2. Editor: White Young Jeon**
- 3. Assistant Editor Ms Charany Yeoun**
- 4. Translated duration : Jan 01 2021-Feb 03 2023**
- 5. Publish types: 1) Volumes 1-15 2) Book 1-6**
- 6. Publisher: Cambodia Reformed Faith Institutes (C. R. F. I.)
(president Dr White Young Jeon)**
- 7. Published Date: February 03 2023**

Contents

ជំពូកទី XV ដើម្បីដឹងពីគោលបំណងដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបញ្ជូនដោយព្រះវរបិតា និងអ្វីដែលទ្រង់បានប្រគល់មកលើយើង យើងត្រូវមើលលើចំណុចទាំងបីនៅក្នុងទ្រង់ ៖ តួនាទី ជាហោរា ជាស្តេច និង ជាសង្ឃ/ 9

(i. សកម្មភាពសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទបី ៖ ទីមួយតួនាទីជាហោរា 9-២)

1. តម្រូវការនៃការយល់ដឹងអំពីគោលលទ្ធិនេះ ៖ វត្ថុបទគម្ពីរដែលអាចអនុវត្តបានចំពោះ តួនាទីជាហោរារបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 9

2. អត្ថន័យនៃតួនាទីជាហោរាសម្រាប់យើង/ 11

(ii. តួនាទីជាស្តេច - លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណរបស់, ៣-៥)

3. ភាពអស់កល្បនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 14

4. ព្រះពរនៃតួនាទីជាស្តេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់យើង/ 16

5. លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណនៃតួនាទីជាស្តេចរបស់ទ្រង់ ៖ អំណាចគ្រប់គ្រងរបស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះវរបិតា/ 19

ជំពូកទី XVI តើព្រះគ្រីស្ទបានបំពេញមុខងារបែបណាក្នុងនាមជាអ្នកប្រោសលោះ ដើម្បីឲ្យយើងទទួលបានការសង្គ្រោះ ។ នៅទីនេះ ការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ ទ្រង់នឹងត្រូវបានពិភាក្សា ក៏ដូចជាការឡើងទៅកាន់ឋានសួគ៌ផងដែរ/ 27

(ផ្ទេរសិទ្ធិដោយអំពើបាបចេញពីព្រះ ដែលនៅតែស្រឡាញ់យើង នោះយើងត្រូវបាន ផ្សះផ្សាដោយសារព្រះគ្រីស្ទ 1-4)

1. ព្រះប្រោសលោះ/ 27

2. ការដឹងអំពីកំហឹងរបស់ព្រះធ្វើឲ្យយើងដឹងគុណចំពោះការប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ/ 29

3. កំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទាស់ប្រឆាំងនឹងអំពើទុច្ចរិត; សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់មុនការផ្សះផ្សារបស់យើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ/ 31

4. កិច្ចការនៃដង្ហាយឆ្លុនកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដូច្នេះ វាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងបន្ទាប់មកទៀតទេ/ 33

(លទ្ធផលនៃការស្តាប់បង្គាប់ និងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ៥-៧)

5. ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសលោះយើងតាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានអនុវត្តពេញមួយជីវិតរបស់ទ្រង់ ។/ 34

6. "ឆ្កាង"/ 40

7. "ការសុគតហើយការបញ្ចុះ"/ 43

(ការពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិនៃការចុះទៅក្នុងឋាននរក, ៨-១២)

8. "ការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងឋាននរក"/ 45

9. តើព្រះគ្រីស្ទចុះមកក្នុងពិភពលោកនេះឬ? / 47

10. «ការចុះទៅឋាននរក»ជាការបង្ហាញអំពីទារុណកម្មខាងវិញ្ញាណ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើសម្រាប់យើង/ 49

11. ការការពារការពន្យល់នេះពីវគ្គបទគម្ពីរ/ 50

12. ការការពារគោលលទ្ធិប្រឆាំងនឹងការយល់ច្រឡំនិងកំហុស/ 53

(ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ការយាងឡើង និងពេលនៅស្ថានសួគ៌ ១៣-១៦)

13. «នៅថ្ងៃទីបីទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ/ 58

14. "ការឡើងទៅស្ថានសួគ៌"/ 62

15. «បានអង្គុយនៅខាងស្តាំព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតា/ 65

16. អត្ថប្រយោជន៍ដែលផ្តល់សំរាប់ជំនឿរបស់យើងដោយការយាងឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 66

(ការយាងមកវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការជំនុំជម្រះ, ១៧)

17. «ទ្រង់នឹងយាងមកពីណាមក ដើម្បីជំនុំជម្រះមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ ។/ 68

(សេចក្តីសំគាល់ចុងក្រោយអំពីគោលជំនឿសាវក និងភាពគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ១៨-១៩

18. ចៅក្រមគឺជាអ្នកប្រោសលោះ!/ 70

19. ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់នៅក្នុងគ្រប់ឃ្លានៃគោលជំនឿ/ 72

ជំពូកទី XVII ព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះ ការល្អ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះសម្រាប់យើង/ 74

1. ការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនរាប់បញ្ចូលព្រះគុណរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែបាននាំមុខវាវិញ/ 74

2. គម្ពីរជាតួនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ និងសេចក្តីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 76

- 3. សេចក្តីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងសាក្សីនៃបទគម្ពីរ/ 78
- 4. ការជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ/ 79
- 5. ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាតម្លៃនៃការប្រោសឈោររបស់យើង/ 82
- 6. ព្រះគ្រីស្ទមិនបានទទួលគុណសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់នោះទេ/ 85

ជំពូកទី XV

ដើម្បីដឹងពីគោលបំណងដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបញ្ជូនដោយព្រះវរបិតា និងអ្វី
ដែលទ្រង់បានប្រគល់មកលើយើង យើងត្រូវមើលលើចំណុចទាំងបីនៅក្នុងទ្រង់
៖ តួនាទី ជាហោរា ជាស្តេច និង ជាសង្ឃ

(I. សកម្មភាពសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទបី ៖ ទីមួយ តួនាទីជាហោរា ១-២)

**1. តម្រូវការនៃការយល់ដឹងអំពីគោលលទ្ធិនេះ ៖ វត្ថុបទគម្ពីរដែលអាចអនុវត្ត
បានចំពោះតួនាទីជាហោរារបស់ព្រះគ្រីស្ទ***

ដូចដែល Augustine បាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ពួកអ្នកខុសឆ្គង ថ្វីបើពួក
គេផ្សព្វផ្សាយព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅទីនេះមិនមានមូលដ្ឋានរួមជាមួយអ្នក
ជឿក៏ដោយ ប៉ុន្តែវានៅតែជាកម្មសិទ្ធិតែមួយរបស់ពួកជំនុំ ។ ដ្បិតបើយើង
ពិចារណាយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់អំពីរឿងដែលទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងនឹង
រកឃើញព្រះគ្រីស្ទក្នុងចំណោមពួកទុច្ចរិតក្នុងនាមតែឈ្មោះតែប៉ុណ្ណោះ មិនមែន
តាមការពិតនោះទេ ។ ដូច្នេះសព្វថ្ងៃនេះ ពាក្យ«ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ជាព្រះ
ប្រោសលោះនៃលោកីយ៍» បានបន្លឺឡើងនៅលើបបូរមាត់របស់អ្នកកាន់សាសនា
គ្រីស្ទកាតូលិក ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេពេញចិត្តនឹងការក្លែងបន្លំឈ្មោះឥត
ប្រយោជន៍ ហើយដកគាត់ចេញពីអំណាច និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ សំដីរបស់ប៉ុលអនុ
វត្តចំពោះពួកគេ ៖ «គេមិនកាន់ជាប់តាមសិរសាទេ» [កូឡូស. ២:១៩ p 1]

ដូច្នេះ ដើម្បីឲ្យសេចក្តីជំនឿអាចរកឃើញមូលដ្ឋានរឹងមាំសម្រាប់សេចក្តី
សង្គ្រោះក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះហើយក៏បានសម្រាកក្នុងទ្រង់ គោលការណ៍នេះត្រូវ

តែដាក់ចុះ ៖ តួនាទីដែលបានដាក់មកលើព្រះគ្រីស្ទដោយព្រះវរបិតាមានបីផ្នែក ។ ដ្បិតទ្រង់ត្រូវបានប្រគល់ឲ្យធ្វើជាហោរា ជាស្តេច និងជាសង្ឃ ។ ប៉ុន្តែវាមានតម្លៃតិចតួចក្នុងការស្គាល់ឈ្មោះទាំងនេះដោយមិនយល់ពីគោលបំណង និងការប្រើប្រាស់របស់វា ។ ពួកសង្ឃក៏ប្រើឈ្មោះទាំងនេះផងដែរ ប៉ុន្តែអ្វីដែលសោះកក្រោះ និងគ្មានប្រសិទ្ធភាពនោះគឺ ដោយសារពួកគេមិនដឹងថា ចំណងជើងនីមួយៗមានអ្វីខ្លះ ។

យើងបាននិយាយរួចមកហើយថា ទោះជាព្រះ តាមរយៈការផ្តល់ឱ្យស្រូវទ្រង់នូវខ្សែបន្ទាត់ដែលបាក់បែកនៃពួកព្យាការី ទ្រង់មិនដែលទុកពួកគេចោលដោយគ្មានគោលលទ្ធិដែលមានប្រយោជន៍គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ ប៉ុន្តែ ចិត្តរបស់អ្នកគោរពបូជាតែងតែជ្រួតជ្រាបដោយការជឿជាក់ថា ពួកគេសង្ឃឹមថានឹងមានពន្លឺនៃការយល់ដឹងតែនៅពេលដែលព្រះមេស៊ីយ៉ាងមក ។ ការរំពឹងទុកនេះបានប្រាប់ចូលដល់ជនជាតិសាម៉ារី ទោះបីជាពួកគេមិនធ្លាប់ស្គាល់សាសនាពិតក៏ដោយ ដូចដែលបានលេចចេញមកពីពាក្យរបស់ស្ត្រីថា “នៅពេលដែលព្រះមេស៊ីយ៉ាងមក ទ្រង់នឹងបង្រៀនយើងគ្រប់ទាំងអស់” [យ៉ូហាន 4:25 p] ហើយជនជាតិយូដាមិនបានសន្មត់រឿងនេះនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេដោយប្រញាប់ប្រញាល់ឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្រៀនដោយទំនាយច្បាស់លាស់ពួកគេបានជឿដូច្នេះ ។ សំដីរបស់អេសាយត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថា៖ « មើល អញបានតាំងដាវីឌទុកជាទីបន្ទាល់ដល់ប្រជាជាតិទាំងឡាយ គឺជាអ្នកនាំមុខ ហើយជាអ្នកបង្គាប់ដល់គេ » [អេសាយ ៥៥:៤] ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត អេសាយបានហៅទ្រង់ថាជា « ហើយគេនឹងហៅព្រះនាមទ្រង់ថា ព្រះដ៏ជួយគំនិតយ៉ាងអស្ចារ្យ » [អេសាយ ៩:៦ បានបញ្ចូលជាមួយនឹងអេសាយ 28:29 និងយេ

ឆមា ៣២:១៩] ។ ដោយហេតុផលនេះ សាវកសរសើរពីភាពឥតខ្ចោះនៃគោល
 លទ្ធិនៃដំណឹងល្អ ដោយនិយាយដំបូងថា ៖ « ឯព្រះ ដែលពីដើម ទ្រង់មាន
 ព្រះបន្ទូលនឹងពួកពូជយូកោ ដោយពួកហោរា ជាច្រើនដងច្រើនបែប » [ហេព្រើ
 រ ១:១] ។ រួចគាត់បន្ថែមថា ៖ «នៅជាន់ក្រោយបង្អស់នេះ ទ្រង់បានមានព្រះ
 បន្ទូលនឹងយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះរាជបុត្រារីព្យ» ។ [ហេព្រើរ 1:2 p ។]
 ប៉ុន្តែ ដោយសារកិច្ចការទូទៅរបស់ពួកព្យាករវិជ្ជាដើម្បីរៀបចំក្រុមជំនុំដោយការ
 រំពឹងទុក ហើយក្នុងពេលតែមួយដើម្បីគាំទ្រវារហូតដល់អ្នកសម្របសម្រួលមកដល់
 យើងបានដឹងថានៅក្នុងការបែកខ្ញែករបស់ពួកគេជឿថាពួកគេបានត្អូញត្អែរថាពួក
 គេត្រូវបានគេដកហូតពីអត្ថប្រយោជន៍ដ៏សាមញ្ញនោះ ៖ “យើងខ្ញុំមិនឃើញទង់
 របស់យើងខ្ញុំទៀតទេ... ក៏គ្មានហោរាណាទៀតឡើយ... ហើយឥតមានអ្នកណាក្នុង
 ពួកយើងខ្ញុំដែលដឹងជាការនេះ នឹងបានដល់យូរប៉ុណ្ណាដែរ” [ទំនុក ៧៤:៩] ។
 ប៉ុន្តែ ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទមិននៅឆ្ងាយទៀត នោះពេលវេលាមួយត្រូវបានកំណត់
 សម្រាប់ដានីយ៉ែល «ដើម្បីបិទត្រាការជាក់ស្តែង និងសេចក្តីទំនាយ» [ដានីយ៉ែ
 ល 9:24] មិនត្រឹមតែថាពាក្យទំនាយដែលបានលើកឡើងនៅទីនោះអាចនឹងត្រូវ
 បានបង្កើតឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានជំនឿអាចនឹងឆ្លង
 កាត់ដោយអត់ធ្មត់ដោយគ្មានពួកព្យាករមួយរយៈ ពីព្រោះភាពពេញលេញ និង
 ចំណុចកំពូលនៃការបើកសំដែងទាំងអស់គឺជិតមកដល់ហើយ ។

2. អត្ថន័យនៃតួនាទីជាហោរាសម្រាប់យើង

ឥឡូវនេះគួរកត់សម្គាល់ថាចំណង់ជើង «ព្រះគ្រីស្ទ» ទាក់ទងនឹងតួនាទីទាំងបី
 នេះ ៖ ត្បិតយើងដឹងថាតាមបញ្ញត្តិច្បាប់ ហោរា ក៏ដូចជាសង្ឃ និងស្តេច ត្រូវ
 បានចាក់ប្រេងតាំងដោយប្រេងបរិសុទ្ធ ។ ដូច្នេះ ឈ្មោះដ៏អស្ចារ្យនៃ «ព្រះមេ

ស្មើ» ក៏ត្រូវបានប្រគល់ឲ្យអ្នកសម្រុះសម្រួលដែលបានសន្យាទុកដែរ ។ ដូចដែល ខ្ញុំបានបង្ហាញនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេហៅថា ជាព្រះមេស៊ី ជាពិសេសទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រង និងដោយគុណធម៌របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ទ្រង់ក្នុងនាមជាហោរា និងជាសង្ឃមាន កន្លែងរបស់វា ហើយយើងមិនត្រូវមើលរំលងឡើយ ។ អេសាយបាននិយាយ យ៉ាងជាក់លាក់ពីមុនក្នុងពាក្យទាំងនេះថា ៖ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ទ្រង់សន្និដ្ឋានលើខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានចាក់ប្រេងតាំងខ្ញុំឲ្យផ្សាយដំណឹង ល្អដល់មនុស្សទាល់ក្រ ទ្រង់បានចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ដើម្បីនឹងប្រោសមនុស្សដែលមាន ចិត្តសង្រួម និងប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តីប្រោសលោះដល់ពួកឈឺ ហើយពីការ ដោះលែងដល់ពួកអ្នកដែលជាប់ចំណ... ព្រមទាំងប្រកាសប្រាប់ពីឆ្នាំ ដែលព្រះ យេហូវ៉ាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ» ។ល។ [អេសាយ ៦១:១-២; cf. លូកា ៤:១៨]

។ យើងឃើញថាទ្រង់ត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណដើម្បីធ្វើជាទី បន្ទាល់ និងជាសាក្សីអំពីព្រះគុណរបស់ព្រះវរបិតា ។ ហើយនោះមិនមែនតាម របៀបធម្មតានោះទេ - សម្រាប់ទ្រង់ត្រូវបានសម្គាល់ពីគ្រូផ្សេងទៀតដែលមានតួ នាទីស្រដៀងគ្នា ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ចំណុចនេះ ៖ ទ្រង់ បានទទួលការចាក់ប្រេងតាំង មិនត្រឹមតែសម្រាប់អង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ដើម្បីបំពេញ មុខងារនៃការបង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់រូបកាយទាំងមូលរបស់ទ្រង់ ដើម្បី ឲ្យព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណមានវត្តមាននៅក្នុងការផ្សាយបន្តនៃដំណឹងល្អ ។

យ៉ាងណាមិញ នេះនៅតែប្រាកដថា ៖ គោលលទ្ធិដ៏ល្អឥតខ្ចោះដែលទ្រង់បាននាំ មកបានបញ្ចប់ការទាយទុកទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ អ្នកទាំងអស់គ្នាដែលមិនពេញចិត្ត នឹងដំណឹងល្អ បានបំបិទវាដោយអ្វីដែលលើសពីនេះ ក៏បានបង្អាក់អំណាចរបស់

ព្រះគ្រីស្ទ ។ សំឡេងដែលចេញពីពពកពីលើមេឃ « នេះជាកូនសួនភ្នំអញ
 ជាទីពេញចិត្តអញណាស់ ... ចូរស្តាប់តាមចុះ » [ម៉ាថាយ ១៧:៥; cf. ម៉ា
 ថាយ ៣:១៧] ដែលបានលើកតម្កើងទ្រង់ដោយឯកសិទ្ធិតែមួយគត់លើសពីឋានៈ
 របស់អ្នកដទៃណាទាំងអស់ ។ បន្ទាប់មក ការចាក់ប្រេងតាំងនេះបានសាយភាយ
 ចេញពីក្បាលដល់សមាជិក ដូចដែលយ៉ូអែលបានទាយថា ៖ « កូនប្រុសស្រី
 របស់ឯងនឹងទាយ ... ពួកចាស់ៗរបស់ឯងនឹងយល់សប្តិឃើញ » ។ ល។ [យ៉ូ
 អែល ២:២៨ p] ។ ប៉ុន្តែពេលដែលប៉ូលនិយាយថា ទ្រង់បានតាំងឡើង ទុកជា
 ប្រាជ្ញាដែលមកពីព្រះ [កូរិន ទី១ ១:៣០] ហើយនៅកន្លែងមួយទៀត « ដែល
 មានគ្រប់ទាំងផលផ្លែរសេសនៃប្រាជ្ញា និងសេចក្តីចេះដឹងលាក់ទុកក្នុងទ្រង់ » [
 កូរិន ២:៣ p] ។ គាត់មានន័យខុសគ្នាបន្តិច ។ នោះគឺ នៅខាងក្រៅព្រះគ្រី
 ស្ទគឺគ្មានអ្វីដែលគួរដឹងទេ ហើយអស់អ្នកណាដែលយល់ឃើញថាខ្លួនដូចជាដោយ
 សេចក្តីជំនឿ នោះបានចាប់យកផលប្រយោជន៍ដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់នៃស្ថានសួ
 គី ។ ដោយហេតុផលនេះ ប៉ូលសរសេរក្នុងវគ្គមួយទៀតថា ៖ ដ្បិតខ្ញុំបានផ្តាច់
 ចិត្តថា នៅក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា នោះខ្ញុំមិនព្រមស្តាប់រឿងអ្វីទៀត ... ក្រៅពីព្រះ
 យេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ហើយគឺដែលទ្រង់ត្រូវផ្តាច់ផង» [កូរិន ទី១ ២:២ p] នេះគឺជា
 ការពិតណាស់ ព្រោះវាមិនមានច្បាប់ដើម្បីទៅហួសពីភាពសាមញ្ញនៃដំណឹងល្អ
 នោះទេ ។ ហើយសេចក្តីផ្តេចនៃទំនាយនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនាំយើងឱ្យដឹងថានៅ
 ក្នុងការសង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ ដូចដែលទ្រង់បានប្រទានវាមកយើងគ្រប់ផ្នែកនៃ
 ប្រាជ្ញាដ៏ល្អឥតខ្ចោះដែលត្រូវបានផ្ទុក ។

(ii. តួនាទីជាស្តេច - លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណរបស់, ៣-៥)

3. ភាពអស់កល្បនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះត្រីស្ន

ខ្ញុំមកឥឡូវនេះដើម្បីគ្រងរាជ្យ ។ វាគ្មានន័យទេក្នុងការនិយាយអំពីរឿងនេះដោយមិនព្រមានអ្នកអានរបស់ខ្ញុំជាមុនថាវាជានិស្ស័យខាងវិញ្ញាណ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានពីប្រសិទ្ធភាព និងអត្ថប្រយោជន៍របស់វាសម្រាប់យើង ក៏ដូចជាអំណាចទាំងមូល និងភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ ឥឡូវនេះ ភាពអស់កល្បជានិច្ចនេះដែលទេវតានៅក្នុងសៀវភៅរបស់ដានីយ៉ែលបានសន្មតថាជាបុគ្គលរបស់ព្រះត្រីស្ន [ដានីយ៉ែល. ២:៤៤] នៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់លូកា ទេវតាអនុវត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះការសង្គ្រោះរបស់ប្រជាជន [លូកា ១:៣៣] ។

ប៉ុន្តែភាពអស់កល្បនេះក៏មានពីរប្រភេទដែរ ឬត្រូវតែពិចារណាតាមពីរយ៉ាង ៖ ទីមួយ ទាក់ទងនឹងរូបកាយទាំងមូលនៃក្រុមជំនុំ ។ ទីពីរ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សមាជិកម្នាក់ៗ ។ យើងត្រូវតែសំដៅទៅលើប្រភេទទីមួយនៃសេចក្តីប្រកាសនៅក្នុងទំនុកតម្កើង៖ “ អញបានស្ស័យម្តងហើយ ដោយនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់អញថាអញមិនព្រមពោលកុហកដល់ដាវីឌឡើយ ពូជពង្សដាវីឌនឹងស្ថិតស្ថេរនៅជារៀងរាល់ដរាបហើយរាជ្យនឹងជាប់នៅចំពោះអញដូចជាព្រះអាទិត្យដែរ រាជ្យនោះនឹងបានតាំងនៅជាប់អស់កល្បជានិច្ចដូចជាព្រះចន្ទគឺដូចជាទីសំគាល់ស្មោះត្រង់ដែលនៅលើមេឃ” [ទំនុក. ៨៩:៣៥-៣៧ p ។] ព្រះអង្គពិតជាសន្យានៅទីនេះថា តាមរយៈព្រះហស្តនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ទ្រង់នឹងជាអ្នកការពារអស់កល្បនិងជាអ្នកការពារពួកជំនុំរបស់ទ្រង់ ។ យើងរកឃើញការសម្រេចបំពេញពិតប្រាកដនៃទំនាយនេះនៅក្នុងព្រះត្រីស្នតែមួយគត់ តាំងពី បន្ទាប់ពីការសោយ

ទិវង្គតរបស់សាឡម្ព័នភ្នាម អំណាចលើផ្នែកធំនៃអំណាចក្រត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយ-ចំពោះភាពអាម៉ាស់នៃគ្រួសាររបស់ដាវីឌ-ត្រូវបានផ្ទេរទៅឱ្យបុគ្គលឯកជន [ពង្សាវតារក្សត្រទី១ cf. ១២] ។ ក្រោយមក វាបានថយចុះកាន់តែខ្លាំងឡើង រហូតដល់ទីបញ្ចប់ដ៏សោកសៅ និងអាម៉ាស់បំផុត [ពង្សាវតារក្សត្រទី២ cf. 24] ។

ការឧទានរបស់អេសាយមានន័យដូចគ្នាថា ៖ «ឯសម័យជំនាន់ទ្រង់ តើ មានអ្នកណាវិញគិតនឹងប្រាប់វា? [អេសាយ ៥៣:៤ p] ដ្បិតគាត់ប្រកាសថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងរួចពីសេចក្តីស្លាប់យ៉ាងនោះ ដើម្បីចងអង្គទ្រង់ជាមួយនឹងសមាជិក របស់ទ្រង់ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលណាដែលយើងឮអំពីព្រះគ្រីស្ទជា គ្រឿងសឹកដ៏អស់កល្បជានិច្ច សូមឲ្យយើងចងចាំថា ភាពស្ថិតស្ថេរនៃក្រុមជំនុំគឺ មានសុវត្ថិភាពក្នុងការការពារនេះ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ចំពេលមានភាព តានតឹងដ៏ខ្លាំងក្លា ដែលវាកំពុងមានបញ្ហាជាបន្តបន្ទាប់ ចំពេលមានព្យុះដ៏ខ្លាំង ក្លា និងគួរឱ្យភ័យខ្លាចដែលគំរាមកំហែងវាដោយគ្រោះមហន្តរាយដែលមិនអាច រាប់បាននោះ វានៅតែមានសុវត្ថិភាព ។ ដាវីឌសើចចំអកចំពោះភាពក្លាហាន របស់ខ្មាំងសត្រូវរបស់ទ្រង់ ដែលព្យាយាមបោះចោលនីមួយៗរបស់ព្រះ និងអ្នកចាក់ ប្រេងតាំងរបស់ទ្រង់ ហើយនិយាយថា ៖ «ស្តេច និងប្រជាជនបានខឹងជាពិត ប្រយោជន៍... ត្បិតទ្រង់ដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌មានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំបែក ការឈ្លានពានរបស់ពួកគេ» [ទំនុក ២:២, ៤ p] ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ធានាដល់ ព្រះនៃការរក្សាទុកអស់កល្បនៃពួកជំនុំ ហើយលើកទឹកចិត្តពួកគេឱ្យមានសង្ឃឹម នៅពេលណាដែលមានការជិះជាន់ ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ដោយនិយាយជា បុគ្គលរបស់ព្រះ ដាវីឌមានបន្ទូលថា ៖ «ចូរឲ្យឯងអង្គុយនៅខាងស្តាំអញទាល់តែ

អញដាក់ពួកខ្មាំងសត្រូវឯងឲ្យធ្វើជាកំណល់កល់ជើងឯង» [ទំនុក. ១១០:១] ។
នៅទីនេះទ្រង់បានអះអាងថា ទោះបីជាមានសត្រូវខ្លាំងប៉ុណ្ណាដែលគ្រោងនឹងផ្ដួចផ្ដើម
លំអក្រមជំនុំក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនមានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីយកឈ្នះលើច្បាប់
ដែលមិនចេះប្រែប្រួលរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានតែងតាំងជាព្រះរាជបុត្រាដ៏អស់
កល្បជានិច្ចនោះដែរ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អារក្ស ជាមួយនឹងធនធានទាំងអស់
នៃលោកិយនេះ មិនអាចបំផ្លាញពួកជំនុំបានឡើយ អ្វីដែលត្រូវបង្កើតឡើងវាក៏
ស្ថិតនៅលើបល្ល័ង្កដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ឥឡូវនេះ ទាក់ទងនឹងការអនុវត្តពិសេសនេះចំពោះយើងម្នាក់ៗ—«ភាព
អស់កល្បជានិច្ច» ដូចគ្នាគួរតែជំរុញយើងឱ្យសង្ឃឹមសម្រាប់ភាពអមតៈដ៏មានពរ
។ ដ្បិតយើងឃើញថា អ្វីដែលនៅលើផែនដីនេះជារបស់លោកិយ និងពេល
វេលា ហើយពិតជាមិនបានយូរប៉ុន្មាននោះទេ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីលើកក្ដី
សង្ឃឹមរបស់យើងទៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់ប្រកាសថា « នគរខ្ញុំមិនមែនត្រូវខាង
លោកីយ៍នេះទេ » [យ៉ូហាន ១៨:៣៦] ។ សរុបមក ពេលដែលនរណាម្នាក់
ក្នុងចំណោមពួកយើងបានឮថា ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺខាងវិញ្ញាណ ការ
ដាស់តឿនដោយពាក្យនេះ អនុញ្ញាតឱ្យគាត់ទទួលបានក្ដីសង្ឃឹមនៃជីវិតឲ្យ
កាន់តែប្រសើរឡើង ។ ហើយចាប់តាំងពីឥឡូវនេះ វាត្រូវបានការពារដោយព្រះ
ហស្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សូមឲ្យគាត់រង់ចាំផលផ្ដែពេញលេញនៃព្រះគុណនេះនៅ
ជំនាន់ខាងមុខ ។

4. ព្រះពរនៃគ្លីនាទីជាស្ដេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់យើង

យើងបាននិយាយថា យើងអាចយល់ឃើញពីអំណាច និងប្រយោជន៍នៃការ គ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទបាន លុះត្រាតែយើងទទួលស្គាល់ថាវាគឺខាងវិញ្ញាណ ។ នេះច្បាស់គ្រប់គ្រាន់ដែលចេញពីការពិតដែលថាថា ខណៈពេលដែលយើងត្រូវ ច្បាំងទាំងស្រុងនៃជីវិតនៅក្រោមឈើឆ្កាង ស្ថានភាពរបស់យើងគឺអាក្រក់ និង វេទនា ។ ដូច្នេះ តើវានឹងផ្តល់ប្រយោជន៍អ្វីដល់យើងក្នុងការជួបជុំគ្នានៅក្រោម រាជ្យនៃស្តេចស្ថានសួគ៌ ឬលុះត្រាតែរួចពីជីវិតនៅលើផែនដីនេះ តើយើងប្រាកដ ថានឹងទទួលបានអំណរនៃប្រយោជន៍នេះដែរទេ? សំរាប់មូលហេតុនេះ យើងត្រូវ ដឹងថា សុភមង្គលដែលបានសន្យាជាមួយយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជា គុណសម្បត្តិខាងក្រៅនោះទេ—ដូចជា ការដឹកនាំជីវិតជីវិតរាយ និងសន្តិភាព មានទ្រព្យសម្បត្តិដ៏បរិបូណ៌ មានសុវត្ថិភាពពីគ្រោះមហន្តរាយទាំងឡាយ និង សម្បូរទៅដោយសេចក្តីរីករាយ ដូចជាសាច់ឈាមដែលតែងតែប្រាថ្នាចង់បាន ។ ទេមិនមែនទេ សុភមង្គលរបស់យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ជីវិតស្ថានសួគ៌! នៅក្នុង ពិភពលោក ភាពរុងរឿង និងសុខុមាលភាពរបស់ប្រជាជនគឺពីងង្អែកផ្នែកមួយ លើភាពសម្បូរបែបនៃអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង និងសន្តិភាពក្នុងស្រុក ហើយមួយផ្នែកនៅ លើការការពារដ៏រឹងមាំដែលការពារពួកគេពីការវាយប្រហារយ៉ាងធំ ។ ដូចរបៀប គ្នាដែរ ព្រះគ្រីស្ទធ្វើឲ្យរាស្ត្រទ្រង់មានអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលចាំបាច់សម្រាប់ការស ង្គ្រោះអស់កល្បនៃព្រលឹង ហើយពង្រឹងពួកគេដោយភាពក្លាហានដើម្បីយកឈ្នះ បាននឹងការវាយប្រហារទាំងអស់នៃសត្រូវខាងវិញ្ញាណ ។ ពីនេះយើងសន្និដ្ឋានថា ទ្រង់គ្រប់គ្រង - ខាងក្នុងនិងខាងក្រៅ - សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ យើងជាងរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវបានបំពាក់ ដូចដែលព្រះទ្រង់ជ្រាបថា ជាអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណ ដែលយើងខ្វះដោយធម្មជាតិ ។ តាមរយៈផលផ្លែ

ដំបូងនេះ យើងអាចយល់បានថា យើងពិតជាបានចូលរួមជាមួយព្រះនៅក្នុងព្រះ ពរដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ។ បន្ទាប់មក ដោយពឹងផ្អែកលើព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណតែ មួយ ចូរកុំសង្ស័យថា តើយើងនឹងទទួលជ័យជំនះលើអារក្ស ពិភពលោក និង អ្វីៗដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់គ្រប់បែបយ៉ាងនោះ ។ នេះជាគោលបំណងនៃការឆ្លើយ តបរបស់ព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ពួកផារីស៊ី៖ ពីព្រោះអាណាចក្ររបស់ព្រះស្ថិតនៅក្នុង យើង នោះនឹងមិនមកដោយការមើលនោះទេ [លូកា ១៧:២១,២០] ។ ប្រហែលជាដោយសារទ្រង់បានប្រកាសអង្គទ្រង់ថាជាស្តេចក្រោមការរំពឹងទុកនៃ ព្រះពរដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតរបស់ព្រះ នោះពួកផារីស៊ីបានសើចចំអកឱ្យព្រះគ្រីស្ទដើម្បី បំពាក់នូវសញ្ញារបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានបង្ហាត់ពួកគេឲ្យចូលក្នុងមនសិការ របស់ពួកគេ ពីព្រោះ « ដ្បិតនគរព្រះ ... គឺស្រេចនឹងសេចក្តីសុចរិត សេចក្តី មេត្រី និងសេចក្តីអំណរ ដោយនូវព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញទេតើ » [រ៉ូម ១៤: ១៧] ។ នេះទ្រង់បានធ្វើដើម្បីការពារអ្នកដែលមានទំនោរទៅរកអ្វីៗនៅលើផែន ដី ពីភាពល្ងើលក្នុងសុបិនដ៏ល្ងង់ខ្លៅ ។ ពាក្យទាំងនេះបង្រៀនយើងយ៉ាងខ្លាំងអំពីអ្វី ដែលអាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទផ្តល់មកលើយើង ។ ព្រោះវាមិនមែនខាងផែនដី ឬខាងសាច់ឈាមនោះទេ ហើយហេតុនេះវាជាកម្មវត្ថុនៃការពុករលួយ ប៉ុន្តែខាង វិញ្ញាណ វាលើកយើងឡើងរហូតដល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ។

ដូច្នេះហើយ យើងគួរតែអត់ធ្មត់ឆ្លងកាត់ជីវិតដ៏លំបាកនេះទាំង ស្រេក ឃ្លាន ត្រជាក់ ការមើលងាយ ការពិះដៀល និងបញ្ហាផ្សេងៗដែលពេញដោយ រឿងតែមួយនេះ៖ ហើយស្តេចនៃយើងនឹងមិនចាកចេញទុកឲ្យយើងនៅទុរគត ឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការរបស់យើងរហូតដល់ សង្គ្រាមបានបញ្ចប់ យើងត្រូវបានហៅឱ្យមានជ័យជំនះ ។ នេះជាលក្ខណៈនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់

ដែលទ្រង់ចែករំលែកដល់យើងនូវអ្វីទាំងអស់ដែលទ្រង់បានទទួលពីព្រះវរបិតា ។

ឥឡូវនេះ ព្រះហស័្តទ្រង់នឹងអំណាចទ្រង់បានបំពាក់លើយើង តុបតែងយើង ដោយភាពស្រស់ស្អាត និងភាពអស្ចារ្យ ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងសម្បូរដោយករអាករ របស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ អត្ថប្រយោជន៍ទាំងនេះ ផ្តល់ឱ្យយើងនូវឱកាសដ៏មានផ្លែផ្កា បំផុតសម្រាប់សិរីរុងរឿង ហើយថែមទាំងផ្តល់ឱ្យយើងនូវទំនុកចិត្តក្នុងការតស៊ូ ដោយមិនភ័យខ្លាចប្រឆាំងនឹងអារក្ស អំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់ ។ ជាចុង ក្រោយ តាមរយៈការស្លៀកពាក់ដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ យើងអាចក្រោក ឈរឡើងយ៉ាងក្លាហាន លើសជាងការពិះដៀលរបស់ពិភពលោកទាំងមូល ។ ហើយដូចដែលទ្រង់ផ្ទាល់បានលះបង់អំណោយរបស់ទ្រង់មកឲ្យយើងដោយសេរី ភាព ដូច្នេះចូរឱ្យយើងត្រឡប់មកវិញ ហើយនាំយកនូវផលផ្លែដើម្បីសិរីរុងរឿង របស់ទ្រង់ ។

5. លក្ខណៈខាងវិញ្ញាណនៃតួនាទីជាស្តេចរបស់ទ្រង់ ៖ អំណាចគ្រប់គ្រងរបស់ របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះវរបិតា

ដូច្នេះ ការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ស្តេច មិនមែនដោយប្រេង ឬក្លិនក្រអូបឡើយ ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់ត្រូវបានគេហៅថា «ការចាក់ប្រេងតាំង» [ព្រះគ្រីស្ទ] នៃព្រះ ដោយសារតែ «គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃប្រាជ្ញានឹងយោបល់ ជាព្រះវិញ្ញាណនៃគំនិត វាងវៃ និងឫទ្ធិានុភាព ជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីចេះដឹង និងសេចក្តីកោតខ្លាច ដល់ព្រះយេហូវ៉ា » [អេសាយ ១១:២ p] នេះជា«ប្រេងនៃសេចក្តីអំណរ» ដែលទំនុកដំកើងប្រកាសថាទ្រង់«លើសជាងពួកសំឡាញ់នៃទ្រង់» [ទំនុក. ៤៥: ៧] ត្បិតបើឧត្តមភាពបែបនេះមិនស្ថិតនៅក្នុងទ្រង់ទេ នោះយើងទាំងអស់គ្នានឹង ខ្វះខាត ហើយស្រេកឃ្លាន ។ ដូចបាននិយាយរួចមកហើយថា ទ្រង់មិនបាន

ចម្រើនដោយប្រយោជន៍ខ្លួនឡើយ គឺដើម្បីចាក់បរិបូរទៅលើអ្នកស្រេកឃ្លាន ។
 ព្រះវរបិតាបានមានបន្ទូលថា « មិនមែនដោយកម្រិតដើម្បីបានប្រទានព្រះ
 វិញ្ញាណដល់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ទេ » [យ៉ូហាន 3:34 p] ។ មូលហេតុត្រូវ
 បានបង្ហាញដូចនេះ ៖ « ហើយយើងទាំងអស់គ្នាបានទទួលអំពីសេចក្តីពោរពេញ
 របស់ទ្រង់មក គឺជាព្រះគុណថែមលើព្រះគុណផង » [យ៉ូហាន 9:9៦ p] ។
 ដែលបានហូរចេញពីប្រភពទឹកនេះយ៉ាងបរិបូរណ៍ ដែលប៉ុលបាននិយាយថា ៖
 “តែមានព្រះគុណផ្តល់មកយើងរាល់គ្នារៀងរាល់ខ្លួន តាមខ្នាតអំណោយទាននៃ
 ព្រះគ្រីស្ទ” [អេភេសូរ ៤:៧] ។ សេចក្តីប្រកាសទាំងនេះបញ្ជាក់យ៉ាងគ្រប់គ្រាន់
 នូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយ ៖ ថាអាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទស្ថិតនៅលើព្រះវិញ្ញាណ
 មិនមែនដោយភាពរីករាយ ឬភាពអស្ចារ្យនៅលើផែនដីនោះទេ ។ ដូច្នេះ យើង
 ត្រូវបោះបង់ចោលពិភពលោក បើយើងចូលរួមក្នុងអាណាចក្រនេះ ។

និមិត្តសញ្ញាដែលអាចមើលឃើញនៃការចាក់ប្រេងតាំងដ៏ពិសិដ្ឋនេះត្រូវ
 បានបង្ហាញនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណ
 សណ្ឋិតលើទ្រង់ក្នុងរូបរាងដូចសត្វព្រាប [យ៉ូហាន 1:32; លូកា ៣:២២] ។ វា
 មិនមែនជាអ្វីថ្មីឡើយ ហើយមិនគួរមើលទៅហាក់ដូចជាមិនសមហេតុផលដែល
 ព្រះវិញ្ញាណ និងអំណោយទានរបស់ទ្រង់ត្រូវបានកំណត់ដោយពាក្យ « ការចាក់
 ប្រេងតាំង » [យ៉ូហានទី១ ២:២០, ២៧] ។ ពីព្រោះវាគឺមានតែនៅក្នុងវិធី
 នេះដែលយើងត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត ។ ជាពិសេស ទាក់ទងនឹងជីវិតនៅស្ថាន
 សួគ៌ គ្មានអ្វីធ្លាក់ចុះនៅក្នុងយើងឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
 បានបណ្តុំនិត ។ ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណបានជ្រើសរើសព្រះគ្រីស្ទជាអាសនៈរបស់ទ្រង់
 ដើម្បីឲ្យករអាករនៅស្ថានសួគ៌ហូរចេញពីទ្រង់ជាបរិបូរ ដែលយើងត្រូវការ ។

អស់អ្នកជឿយរឹងមាំដោយកម្លាំងនៃស្តេចរបស់ខ្លួន ហើយករអាករខាងវិញ្ញាណ
របស់ទ្រង់មានច្រើននៅក្នុងពួកគេ ។ ដូច្នេះហើយទើបគេហៅថាជាគ្រីស្ទាន ។

សេចក្តីប្រកាសរបស់ប៉ុលមិនធ្វើឱ្យខូចដល់ភាពអស់កល្បជានិច្ចនេះដែល
យើងបាននិយាយនោះទេ ៖ «បន្ទាប់មក ... ទ្រង់នឹងប្រគល់នគរ ដល់ព្រះដ៏ជា
ព្រះវរបិតាទៅវិញ និងព្រះវរបិតារបស់គាត់» [កូរិន ទី១ ១៥:២៤] ។ ដូចគ្នា
ដែរ ៖ “នោះព្រះរាជបុត្រានោះឯង... នឹងត្រូវក្រាបក្រោម... ដើម្បីឲ្យព្រះបាន
ធ្វើជាគ្រប់ទាំងអស់ក្នុងគ្រប់ទាំងអស់ ។” [កូរិន ទី១ ១៥:២៨, cf. Vg.] ទ្រង់
មានន័យតែថា ក្នុងសិរីល្អឥតខ្ចោះ ការគ្រប់គ្រងអាណាចក្រនឹងមិនមានដូចសព្វ
ថ្ងៃនេះទេ ។ ព្រះវរបិតាបានប្រទានអំណាចទាំងអស់ដល់ព្រះរាជបុត្រា ដើម្បី
ទ្រង់អាចជាព្រះហស្តរបស់ព្រះរាជបុត្រាគ្រប់គ្រង ចិញ្ចឹម និងទ្រទ្រង់យើង រក្សា
យើងក្នុងការមើលថែរបស់ទ្រង់ និងជួយយើង ។ ដូច្នេះ ក្នុងពេលដ៏ខ្លីដែល
យើងរង្វេងចេញពីព្រះជាម្ចាស់ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់នៅកណ្តាលយើង ដើម្បីដឹកនាំ
យើងបន្តិចម្តងៗ ទៅរកការរួបរួមដ៏រឹងមាំជាមួយព្រះ ។ ហើយប្រាកដណាស់
ការនិយាយថាទ្រង់អង្គុយនៅព្រះហស្តខាងស្តាំរបស់ព្រះវរបិតា គឺស្មើនឹងការហៅ
ទ្រង់ថាជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះវរបិតា ដែលមានអំណាចទាំងស្រុងលើការ
គ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ នៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ។ ពីព្រោះថាព្រះជាអ្នកសំរប
សំរួល ដូច្នេះដើម្បីនិយាយដោយ មានបំណងគ្រប់គ្រង និងការពារក្រុមជំនុំនៅ
ក្នុងបុគ្គលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ប៉ុលពន្យល់នៅក្នុងជំពូកទីមួយនៃសំបុត្រទៅកាន់ពួក
អេភេសូរថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានដាក់ « នៅខាងស្តាំព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតា »
ឲ្យធ្វើជា « សិរសានៃពួកជំនុំ ... ដែលជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ » [vs.
២០-២៣ p] គាត់មានន័យដូចគ្នា ពេលគាត់បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖

«ព្រះជាម្ចាស់ ... បានប្រទានឲ្យមាននាមដ៏ប្រសើរ លើសជាងអស់ទាំងនាមផង ដើម្បីកាលណាព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ នោះឲ្យគ្រប់ទាំងជង្គង់នៅស្ថានសួគ៌ នៅ ផែនដី ហើយនៅក្រោមផែនដីត្រូវលុតចុះ... ហើយឲ្យគ្រប់ទាំងអណ្តាតបានថ្លែង ប្រាប់ថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ សំរាប់ជាសិរីល្អដល់ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតា» [ភីលីព ២:៩-១១ p] ។ ក្នុងពាក្យទាំងនេះ ប៉ុលក៏សរសើរដល់ការបញ្ជា ក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាការចាំបាច់សម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយបច្ចុប្បន្ន របស់យើង ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានសន្និដ្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ៖ ព្រះអង្គទ្រង់នឹងផ្ទាល់ ក្លាយទៅជាសិរសានៃក្រុមជំនុំ កំឡុងពេលកាតព្វកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការ ការពារក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបានសម្រេច ។ សម្រាប់ហេតុផលដូចគ្នានេះ ជាធម្មតាបទគម្ពីរត្រូវហៅថាជាព្រះគ្រីស្ទថា "ព្រះអម្ចាស់" ពីព្រោះព្រះវរបិតាបានតាំងព្រះ គ្រីស្ទលើយើង ដើម្បីអនុវត្តការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់តាមរយៈព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ ។ ថ្វីត្បិតតែមាន ព្រះជាច្រើន ដែលកើតឡើងនៅក្នុងពិភពលោក [cf. កូរិន ទី១ ៨:៥] «គង់តែខាងយើង មានព្រះតែ១ប៉ុណ្ណោះ គឺជាព្រះវរបិតា ដែល របស់សព្វសារពើកើតមកពីទ្រង់ ហើយយើងរាល់គ្នាក៏សំរាប់ទ្រង់ ក៏មានព្រះអម្ចាស់តែ១ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលរបស់សព្វសារពើកើតមកដោយសារទ្រង់ ហើយយើងក៏ដោយសារទ្រង់ដែរ» [កូរិន ទី១ ៨:៦, cf. Vg.], ប៉ុលនិយាយ ។ ចេញពីនេះយើងសន្និដ្ឋានយ៉ាងត្រឹមត្រូវថាទ្រង់គឺជាព្រះតែមួយដែលតាមរយៈមាត់ របស់អេសាយបានប្រកាសថាទ្រង់គឺជាស្តេចនិងជាអ្នកច្បាប់នៃក្រុមជំនុំ [អេសាយ ៣៣:២២] ទោះបីជា [ព្រះរាជបុត្រា] ត្រូវហៅយ៉ាងប្រាកដនូវអំណាច ទាំងអស់ដែលទ្រង់កាន់ថាជា«ប្រយោជន៍ និងអំណោយទាននៃព្រះវរបិតា» ទ្រង់គ្រាន់តែមានន័យថាទ្រង់សោយរាជ្យដោយអំណាចនៃភាពជាព្រះ ។ ហេតុអ្វី

បានជាទ្រង់ទទួលយកជាបុគ្គល ជាអ្នកសម្របសម្រួល? ទ្រង់បានចុះពីព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតា និងពីសិរីល្អដែលមិនអាចយល់បាន ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចចូលមកជិតយើង ។ ដូច្នេះហើយ មូលហេតុទាំងអស់គឺនៅទីនោះ ដែលយើងត្រូវតាំងចិត្តគោរពប្រតិបត្តិ នឹងបង្គាប់ការស្តាប់បង្គាប់របស់យើងដោយភាពខ្លះខ្លាំងបំផុតចំពោះឆន្ទៈភាពជាព្រះ! ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទសំរេចបំពេញកាតព្វកិច្ចរួមគ្នានៃស្តេច និងត្រួតង្វាលសម្រាប់អ្នកគោរពតាមព្រះ ដែលចុះចូលដោយស្ម័គ្រចិត្ត និងគោរពប្រតិបត្តិ ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងឮថាទ្រង់កាន់«ឯងនឹងបំបាក់បំបែកគេដោយដំបងដែកព្រមទាំងបោកកំទេចគេទៅ ដូចជាភាជនៈរបស់ជាងស្ទួន» [ទំនុក. ២:៩ p] យើងក៏ឮថា៖ «ទ្រង់នឹងជំនុំជំរះនៅកណ្តាលអស់ទាំងសាសន៍ឲ្យមានពេញដោយសាកសពទ្រង់នឹងវាយបំបែកក្បាលនៃនគរជាច្រើន» [ទំនុក. ១១០:៦ p] សព្វថ្ងៃនេះ យើងឃើញឧទាហរណ៍ជាច្រើននៃការពិតនេះ ប៉ុន្តែភស្តុតាងពេញលេញនឹងបង្ហាញនៅកាត់ក្តីចុងក្រោយ ដែលអាចចាត់ទុកថាជាទង្វើចុងក្រោយនៃរាជ្យរបស់ទ្រង់ ។

(iii. តួនាទី ភាពជាសង្ឃៈ ការផ្សះផ្សា និងការទូលអង្វរជំនួស, ៦)

6. ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែនិយាយយ៉ាងខ្លីអំពីគោលបំណង និងការប្រើប្រាស់កាតួនាទីជាសង្ឃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ៖ ក្នុងនាមជាអ្នកសម្របសម្រួលដ៏បរិសុទ្ធ និងឥតស្លាក់ស្លាម គឺទ្រង់ដោយភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ បានផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះ ។ ប៉ុន្តែបណ្តាសាដ៏សុចរិតរបស់ព្រះរាវាំងយើងមិនឲ្យចូលទៅកាន់ព្រះ ហើយព្រះក្នុងនាមជាចៅក្រមក៏ក្រោធនឹងយើង ។ ដូច្នេះ ការលាងទោសត្រូវតែមានការចូលរួមពីព្រះគ្រីស្ទដើម្បីធ្វើជាសង្ឃ អាចទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះសម្រាប់យើង និងបន្ទូលបន្ថយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីបំពេញតួនាទី

នេះត្រូវយាងមក ឆ្ពោះទៅរកជាយញ្ញបូជា ។ ពីព្រោះនៅក្រោមច្បាប់ សង្ឃត្រូវ ហាមមិនឲ្យចូលក្នុងទីសក្ការៈដោយគ្មានឈាម [ហេព្រើរ ៩:៧] ដើម្បីឱ្យអ្នកជឿ អាចដឹង ទោះបីជាសង្ឃដែលជាអ្នកជួយការពាររបស់ពួកគេបានឈរនៅចន្លោះ ពួកគេ និងព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ តែថាពួកគេមិនអាចលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ បានទេ លុះត្រាតែអំពើបាបរបស់ពួកគេត្រូវបានលុបចោល [លេវី. ១៦:២-៣] ។ សាវ័កពិភាក្សាអំពីចំណុចនេះយ៉ាងរឹងក្នុងសំបុត្រដល់ពួកហេព្រើរ ចាប់ពីជំពូកទី ប្រាំពីររហូតដល់ចុងជំពូកទីដប់ ។ ដើម្បីសង្ខេបអំណះអំណាងរបស់គាត់ ៖ តួ នាទីជាសង្ឃ ជាម្ចាស់នៃទ្រង់ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ពីព្រោះដោយការលះបង់នៃការ សោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានលុបបំបាត់កំហុសរបស់យើងហើយបានធ្វើឱ្យ យើងស្តប់ចិត្តចំពោះអំពើបាបរបស់យើង [ហេព្រើរ ៩:២២] ។ សម្បជីដ៏ឧត្តារិក របស់ព្រះ ដែលទ្រង់ថា «នឹងមិនប្រែព្រះហឫទ័យឡើយ» ព្រមានយើងអំពីអ្វី ដែលជាបញ្ហាដ៏ធ្ងន់មួយ ៖ « ឯងជាសង្ឃនៅអស់កល្បជានិច្ចតាមរបៀបលោក មិលធីស្យាដែក» [ទំនុក. ១១០:៤; cf. ហេព្រើរ ៥:៦; ៧:១៥] ។ ព្រះពិតជា មានព្រះទ័យនឹងបន្ទូលទាំងនេះ ដើម្បីតែងតាំងចំណុចសំខាន់ដែលទ្រង់បានដឹង សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាំងមូលនឹងត្រឡប់មក ។ ដូចដែលបាននិយាយរួច មកហើយថា យើង ឬការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនអាចចូលទៅជិតព្រះបានទេ លុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទ ក្នុងឋានៈជាសម្តេចសង្ឃរបស់យើង ដែលបានលាងជម្រះ អំពើបាបរបស់យើង ញែកយើងជាបរិសុទ្ធ និងទទួលបានព្រះគុណនោះ ដែល ភាពស្មោកគ្រោកនៃអំពើទុច្ចរិត និងអំពើអាក្រក់របស់ពួកយើង ។ ដូច្នេះហើយ យើងឃើញថា យើងត្រូវតែចាប់ផ្តើមចេញពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឱ្យវា មានប្រសិទ្ធភាព និងអត្ថប្រយោជន៍ភាពជាសង្ឃរបស់ទ្រង់អាចទៅដល់យើង ។

វាជាការដែលថាទ្រង់ជាអ្នកអង្វរជំនួស ដ៏អស់កល្បជានិច្ច៖ តាមរយៈការទូល
អង្វរជំនួសរបស់ទ្រង់យើងទទួលបានការអនុគ្រោះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ មិនត្រឹម
តែមានការជឿទុកចិត្តលើការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានសេចក្តីសុខសាន្ត
សម្រាប់មនសិការនៃអ្នកជឿព្រះផងដែរ ខណៈពេលដែលពួកគេពឹងផ្អែកលើ
សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដោយសុវត្ថិភាព ហើយត្រូវបានផ្អែកថា អ្វីក៏ដោយ
ដែលត្រូវបានថ្វាយតាមរយៈអ្នកសម្របសម្រួលគឺគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចា
ស់ ។ ទោះបីជាព្រះនៅក្រោមក្រិក្យវិន័យបានបង្ហាបង្ហាញថាយាយញូបូជាសត្វដល់
ខ្លួនក៏ដោយ ក៏ប៉ុន្តែក្នុងព្រះគ្រីស្ទមានលំដាប់ថ្មីនិងខុសគ្នា ដែលក្នុងនោះអ្នក
ដដែលត្រូវធ្វើជាសង្ឃ និងយាយញូបូជា ។ នេះគឺដោយសារតែគ្មានការស្តាប់ស្តល់
ផ្សេងទៀតដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង ហើយគ្មានអ្នកណាដែល
សក្តិសមថ្វាយដល់ព្រះជាជាងព្រះរាជបុត្រាតែមួយ ដែលមិនអាចរកបាននោះ
ទេ ។ ឥឡូវនេះ ព្រះគ្រីស្ទមានតួនាទីជាសង្ឃ មិនត្រឹមតែជាការផ្តល់អំណោយ
ដល់ព្រះវរបិតា និងប្រកបដោយសុជីវធម៌ចំពោះយើងដោយច្បាប់នៃការផ្សះផ្សា
ដ៏អស់កល្បជានិច្ចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងទទួលយើងជាដៃគូរបស់ទ្រង់នៅក្នុងតួ
នាទីដ៏អស្ចារ្យនេះ [វិវរណៈ ១:៦] ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាដែលសៅហ្មងក្នុងខ្លួន
តែជាសង្ឃក្នុងទ្រង់ តាំងខ្លួនយើងទាំងអស់ថ្វាយព្រះ ហើយចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈ
នៅស្ថានសួគ៌ដោយសេរី ដើម្បីឲ្យយាយញូបូជានៃការអធិស្ឋាន និងការសរសើរ
ដែលយើងនាំមកអាចទទួលយកបាន ហើយមានក្លិនក្រអូបនៅចំពោះព្រះ ។
នេះជាអត្ថន័យនៃការថ្លែងរបស់ព្រះគ្រីស្ទថា ៖ « ឯទូលបង្គំក៏ញែកខ្លួនចេញជា
បរិសុទ្ធដោយយល់ដល់គេ » [យ៉ូហាន ១៧:១៩] ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាបាន
តម្កល់នឹងភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់រហូតដល់ពេលដែលទ្រង់បានថ្វាយយើងដល់ព្រះវរ

បិតាដោយខ្លួនឯង ទោះបីជាយើងគួរស្អប់ខ្ពើមដល់ទ្រង់ក៏ដោយ សូមទ្រង់បរិសុទ្ធ
ស្អាត ហើយបរិសុទ្ធចុះ ។ ហេតុនេះហើយបានជាទីសក្ការៈត្រូវបានចាក់ប្រេង
តាំង ដូចបានរៀបរាប់នៅក្នុងដានីយ៉ែល [ដានីយ៉ែល ៩:២៤] ។ យើងត្រូវតែ
កត់សម្គាល់ពីភាពផ្ទុយគ្នារវាងការចាក់ប្រេងតាំងនេះ និងការចាក់ប្រេងតាំងជា
ស្រមោលនោះ ដែលនៅពេលកំពុងប្រើវា ។ វាដូចជាទេវតាបានមានបន្ទូលថា
« នៅពេលដែលស្រមោលត្រូវបានលិចបាត់ ភាពជាសង្ឃពិតនឹងភ្លឺឡើងក្នុងព្រះ
គ្រីស្ទ » ។ អ្វីដែលគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមជាងនេះទៅទៀត គឺការប្រឌិតនៃអ្នកដែល
មិនស្អប់ស្អល់នឹងភាពជាសង្ឃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានសន្មតជាមុនថានឹងបូជា
ព្រះអង្គជាថ្មី! ពួកកាតូលិកព្យាយាមធ្វើបែបនេះជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដោយចាត់ទុក
ថាដូចជាផ្នែកនៃការបូជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

ជំពូកទី XVI

**តើព្រះគ្រីស្ទបានបំពេញមុខងារបែបណាក្នុងនាមជាអ្នកប្រោសលោះ ដើម្បីឲ្យ
យើងទទួលបានការសង្គ្រោះ ។ នៅទីនេះ ការសុគត និងការរស់ឡើងវិញ
របស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានពិភាក្សា ក៏ដូចជាការឡើងទៅកាន់ឋានសួគ៌ផងដែរ**

(ផ្ទេរសិទ្ធដោយអំពើបាបចេញពីព្រះ ដែលនៅតែស្រឡាញ់យើង នោះយើងត្រូវ
បានផ្សះផ្សាដោយសារព្រះគ្រីស្ទ 1-4)

1. ព្រះប្រោសលោះ

អ្វីដែលយើងបាននិយាយរហូតមកដល់ពេលនេះអំពីព្រះគ្រីស្ទបានសំដៅទៅលើ
គោលបំណងមួយនេះ ៖ ការថ្កោលទោស ការស្លាប់ និងការបាត់បង់ នៅក្នុង
ខ្លួនយើង យើងគួរស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត ការរំដោះ ជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះ
នៅក្នុងទ្រង់ ដូចដែលយើងបានរៀនរួចមកហើយតាមរយៈលោកពេត្រុសដ៏ល្បី
ល្បាញ ៖ «ដ្បិតនៅក្រោមមេឃ គ្មាននាមឈ្មោះណាទៀតបានប្រទានមក
មនុស្សលោក ឲ្យយើងរាល់គ្នាបានសង្គ្រោះនោះឡើយ» [កិច្ចការ ៤:១២] ។
ព្រះនាម "ព្រះយេស៊ូវ" ត្រូវបានឱ្យដល់គាត់ មិនមែនដោយគ្មានហេតុផល ឬ
ដោយចៃដន្យ ឬដោយការសម្រេចរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបាននាំមកពី
ស្ថានសួគ៌ដោយទេវតាដែលជាអ្នកប្រកាសច្បាប់ដ៏ខ្ពស់បំផុត ។ ហេតុផលនេះត្រូវ
បានបន្ថែមថា ៖ ទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជូនទៅដើម្បី "សង្គ្រោះមនុស្សពីអំពើបាប
របស់គេ" [ម៉ាថាយ ១:២១; cf. លូកា ១:៣១] ។ យើងគួររកតំណាងនៅក្នុង
ពាក្យទាំងនេះ នូវអ្វីដែលយើងបានជួបនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖ មុខងារនៃព្រះ
ប្រោសលោះត្រូវបានដាក់មកលើទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់

យើង ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការប្រោសលោះរបស់យើងនឹងមិនល្អឥតខ្ចោះនោះទេ ប្រសិនបើទ្រង់មិនដឹកនាំយើងឆ្ពោះទៅរកគោលដៅចុងក្រោយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ដូច្នេះហើយ ពេលដែលយើងបែរចេញពីទ្រង់បន្តិច សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងដែលនៅជាប់នឹងទ្រង់ ក៏បាត់ទៅវិញបន្តិចម្តងៗដែរ ។ នេះជាលទ្ធផល ដល់អស់អ្នកណាដែលមិនតាំងខ្លួនឡើងដោយស្ម័គ្រចិត្តដកខ្លួនចេញពីព្រះគុណទាំងអស់នោះ ។ ការដាស់តឿនរបស់លោក ប៊ីណាដ គឺគួរចងចាំថា ៖ «ព្រះនាមព្រះយេស៊ូវមិនគ្រាន់តែជាពន្លឺប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាអាហារផងដែរ វាក៏ជាប្រេងដែរ ដែលជាអាហារទាំងអស់នៃព្រលឹងមិនចេះរឹងស្ងួត វាជាអំបិលដោយគ្មានគ្រឿងទេសអ្វីទាំងអស់ដែលបានកំណត់នៅចំពោះមុខយើង ។ ទីបំផុតគឺជាទឹកឃ្មុំក្នុងខែ ភ្លេងក្នុងត្រចៀក អំណរសប្បាយក្នុងចិត្ត ហើយក៏ជាថ្នាំផងដែរ ។ គ្រប់ការនិយាយដែលមិនមានព្រះនាមទ្រង់ គឺគ្មានរសជាតិ ។

ប៉ុន្តែនៅទីនេះ យើងត្រូវតែសញ្ជឹងគិតដោយកចិត្តទុកដាក់អំពីរបៀបដែលទ្រង់សម្រេចបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់យើង ។ នេះយើងមិនត្រឹមតែត្រូវបានជឿថាទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគឺដើម្បីទទួលបានការគាំទ្រគ្រប់គ្រាន់ និងមាំមួនសម្រាប់ជំនឿរបស់យើង ដោយបដិសេធនូវអ្វីដែលអាចទាញយើងចេញក្នុងទិសដៅមួយឬផ្សេងទៀត ។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចបន្ទាប់ខ្លួនឯងផ្ទាល់បានទេ ហើយពិចារណាយ៉ាងហ្មត់ចត់នូវអ្វីដែលគេមានដោយមិនមានអារម្មណ៍ថាជាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ និងជាសត្រូវទៅចំពោះគាត់នោះទេ ។ ដូច្នេះហើយ គេត្រូវតែស្វែងរកវិធីនិងមធ្យោបាយដើម្បីផ្តាច់ចិត្តព្រះដោយអន្ទះសា ហើយនេះក៏ទាមទារការពេញចិត្ត ។ គ្មានការធានាទូទៅត្រូវបានគំរូវនោះទេ ត្បិតសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ និងបណ្តាសារបស់ព្រះ តែងតែស្ថិតនៅលើ

មនុស្សមានបាប រហូតដល់ពួកគេរួចផុតពីកំហុស ។ ដោយសារទ្រង់ជាចៅក្រម ដ៏សុចរិត ទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យច្បាប់របស់ទ្រង់ត្រូវបានបំផ្លាញដោយគ្មានការផ្ដន្ទា ទោសនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបំពាក់ដើម្បីសងសឹក ។

2. ការដឹងអំពីកំហឹងរបស់ព្រះធ្វើឲ្យយើងដឹងគុណចំពោះការប្រព្រឹត្តដោយ សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ប៉ុន្តែ មុននឹងយើងទៅឆ្ងាយ យើងត្រូវតែមើលថា តើវាសមប៉ុណ្ណាដែលព្រះជា ម្ចាស់ដែលទន្ទឹងរង់ចាំយើងដោយសេចក្ដីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ដែលគួរតែជាស ត្រូវរបស់យើង រហូតដល់ទ្រង់បានផ្សះផ្សាជាមួយយើងតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ។ តើ គួរឲ្យទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ ជាបុត្រតែមួយអង្គនៃការសន្យានៃសេ ចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើងដោយរបៀបណា បើទ្រង់មិនទាន់បានរើស យកយើងដោយការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ផង? អាស្រ័យហេតុនេះ ភាពផ្ទុយគ្នាខ្លះ កើតឡើងនៅទីនេះ ខ្ញុំនឹងលុបចោលការលំបាកនេះ ។ ជាទូទៅ ព្រះវិញ្ញាណ មានបន្ទូលតាមរបៀបនេះនៅក្នុងបទគម្ពីរ ៖ «ដ្បិតកាលយើងជាខ្ញុំសត្រូវ បើ យើងបានជាមេត្រីនឹងព្រះវិញ្ញាទៅហើយ ដោយព្រះរាជបុត្រាទ្រង់សុគត» [រ៉ូម ៥:១០ p] ។ «ពួកគេស្ថិតនៅក្រោមបណ្ដាសា រហូតទាល់តែអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួក គេត្រូវបានឆ្លងដោយសារយញ្ញបូជារបស់ទ្រង់» ។ [កាឡាទី ៣:១០, ១៣ p] « ពួកគេបានដាច់ចេញពីព្រះរហូតដល់បានផ្សះផ្សាដោយរូបកាយរបស់ទ្រង់ » ។ [កូឡូស ១:២១-២២ p] ការសំដែងខ្លីប្រភេទនេះត្រូវបានត្រូវចិត្តរបស់យើង ដែលយើងអាចយល់កាន់តែច្បាស់ថាស្ថានភាពរបស់យើងវេទនានិងខូចខាតខុសពី ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណា ។ ប្រសិនបើវាមិនត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា កំហឹង និង ការសងសឹករបស់ព្រះ និងសេចក្ដីស្លាប់ដ៏អស់កល្បបានមកលើយើងទេ នោះ

យើងស្ទើរតែមិនទទួលស្គាល់ថា យើងមានទុក្ខវេទនាប៉ុណ្ណា ដែលមិនមានសេចក្តី
មេត្តាករុណារបស់ព្រះ ហើយយើងបានមើលស្រាលគុណតំលៃនៃការរំដោះ ។

ជាឧទាហរណ៍ ឧបមាថាមានគេប្រាប់ថា ៖ «ប្រសិនបើព្រះស្តាប់អ្នក
កាលដែលអ្នកនៅជាមនុស្សមានបាប ហើយបោះអ្នកចោល តាមដែលអ្នកសម
នឹងទទួល នោះការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏អាក្រក់នឹងកំពុងរង់ចាំអ្នក ។ ប៉ុន្តែ
ដោយសារទ្រង់បានរក្សាអ្នកដោយព្រះគុណស្ម័គ្រចិត្ត និងដោយការពេញចិត្ត
របស់ទ្រង់ ហើយមិនអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកឃ្លាតចេញពីទ្រង់ នោះទ្រង់បានរំដោះអ្នកពី
គ្រោះថ្នាក់នោះ» ។ បន្ទាប់មក មនុស្សនេះប្រាកដជានឹងទទួលបទពិសោធន៍
និងមានអារម្មណ៍អំពីអ្វីដែលគាត់ជំពាក់ចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។
ម្យ៉ាងវិញទៀត ឧបមាថាគាត់រៀន ដូចដែលបទពិសោធន៍បានបង្រៀនថា គាត់ត្រូវ
បានឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈអំពើបាប គឺជាអ្នកទទួលមរតកនៃសេចក្តី
ក្រោធ ជាកម្មវត្ថុនៃបណ្តាសានៃការស្លាប់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលមិនរាប់បញ្ចូល
ពីសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ លើសពីគ្រប់ព្រះពរនៃព្រះ ។ ជាទាសករ
របស់អារក្សសាតាំង ជាឆ្លើយនៅក្រោមនីមនៃអំពើបាប ទីបំផុតបានកំណត់
គោលដៅសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច ហើយបានចូលរួមក្នុងវារ្យច
ហើយ ។ ហើយថានៅចំណុចនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានអង្វរករជាអ្នកការពារ ទទួល
យកខ្លួនគាត់ ហើយទទួលរងនូវការដាក់ទណ្ឌកម្ម ដែលពីការជំនុំជំរះដ៏សុចរិត
របស់ព្រះ បានគំរាមកំហែងដល់មនុស្សមានបាបទាំងអស់ ។ ថាគាត់បានសម្អាត
ដោយឈាមរបស់ទ្រង់ នូវរាល់អំពើអាក្រក់ដែលបានធ្វើឱ្យមនុស្សមានបាបស្អប់
ព្រះជាម្ចាស់ ។ ដោយសារការលះបង់នេះ ទ្រង់បានពេញចិត្ត និងធ្វើជាយញ្ញ
បូជាដល់ព្រះជាព្រះវរបិតា ។ ដែលជាអ្នកទទួលអង្វរជំនួស ឲ្យព្រះបានសម្រាល

ព្រះពិរោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ដែលយោងនៅលើមូលដ្ឋាននេះ សេចក្តីសុខសាន្តនៃព្រះបានស្ងប់ជាមួយមនុស្ស ។ តាមរយៈចំណងនេះ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ត្រូវបានរក្សាចំពោះគេ ។ តើមនុស្សនឹងមិនមានការរំជួលចិត្តដោយសារការទាំងអស់នេះ ដែលពណ៌នាយ៉ាងច្បាស់ពីភាពអស្ចារ្យនៃគ្រោះមហន្តរាយដែលគាត់ត្រូវបានជួយសង្គ្រោះឬ?

សរុបមក ៖ ដោយសារចិត្តរបស់យើងមិនអាច នៅក្នុងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ទាំងចាប់យកជីវិតឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ ឬទទួលយកវាដោយការដឹងគុណដែលយើងជំពាក់ លុះណាតែចិត្តរបស់យើងត្រូវបានប៉ះទង្គិចដំបូង និងគ្របដណ្តប់ដោយការភ័យខ្លាចចំពោះព្រះពិរោធរបស់ព្រះ និងដោយខ្លាចសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច នោះយើង បានបង្រៀនដោយបទគម្ពីរឱ្យយល់ឃើញថា ក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទ ព្រះជាម្ចាស់គឺ អាចនិយាយបានថា ជាសត្រូវទៅចំពោះយើង ហើយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រដាប់ដោយអាវុធសម្រាប់បំផ្លិចបំផ្លាញយើង ។ ដើម្បីរើសយើងក្នុងសេចក្តីសប្បុរស និងជាឪពុកនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។

3. កំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទាស់ប្រឆាំងនឹងអំពើទុច្ចរិត; សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់មុនការផ្សះផ្សារបស់យើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ*

ថ្វីត្បិតតែសេចក្តីប្រកាសនេះ ត្រូវបានបង្កនូវដល់ភាពខ្សោយដល់ការយល់ដឹងរបស់យើងក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាមិនបាននិយាយមិនពិតនោះទេ ។ ដ្បិតព្រះដែលជាសេចក្តីសុចរិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ មិនអាចស្រឡាញ់សេចក្តីទុច្ចរិត ដែលទ្រង់ឃើញក្នុងយើងទាំងអស់គ្នាឡើយ ។ ដូច្នេះ យើងទាំងអស់គ្នាមានអ្វីមួយដែលសមនឹងទទួល

ការស្តាប់របស់ព្រះនៅក្នុងខ្លួនយើង ។ អំពីនិស្ស័យដ៏អាក្រក់របស់យើង និងជីវិត
ដ៏អាក្រក់ដែលធ្វើតាមនោះ យើងទាំងអស់គ្នាប្រាកដជាមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះ
ជាម្ចាស់ ហើយមានទោសចំពោះព្រះអង្គ ហើយផ្ដន្ទាទោសក្នុងឋាននរក ។ ប៉ុន្តែ
ដោយសារព្រះអម្ចាស់ទ្រង់សព្វព្រះទ័យ មិនចង់បាត់បង់អ្វីដែលទ្រង់មាននៅក្នុង
យើង នោះទ្រង់នៅតែស្វែងរកអ្វីដែលត្រូវស្រឡាញ់ដោយព្រះហឫទ័យសប្បុរស
របស់ទ្រង់ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងអាចនឹងក្លាយជាមនុស្សមានបាប
ដោយកំហុសរបស់យើងផ្ទាល់ក៏ដោយ ក៏យើងនៅតែជារបស់ដែលទ្រង់បង្កើតមក
ដែរ ។ ទោះយើងបាននាំសេចក្ដីស្លាប់មកលើខ្លួនយើងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ទ្រង់
បានបង្កើតយើងឲ្យមានជីវិតដែរ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ត្រូវបានប្តូរដោយសេចក្ដី
ស្រឡាញ់បរិសុទ្ធ និងដោយសេរីមកដល់យើង ដើម្បីទទួលយើងក្នុងព្រះគុណ ។
ដោយសារមានការខ្វែងគំនិតគ្នាមិនឈប់ឈរ និងមិនអាចផ្សះផ្សាបានរវាង
សេចក្ដីសុចរិត និងយើងទាំងស្រុង ។ ដូច្នេះ ដើម្បីដកចេញនូវហេតុដែលនាំឲ្យ
មានសត្រូវនឹងគ្នា ហើយផ្សះផ្សាយើងទាំងស្រុងនឹងព្រះអង្គទ្រង់ នោះទ្រង់នឹង
លុបបំបាត់អំពើអាក្រក់ទាំងអស់នៅក្នុងយើង ដោយការលាងទោសក្នុងការសុគត
របស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ដើម្បីអោយយើងរាល់គ្នា ដែលពីមុនមិនស្អាត និងមិនបរិសុទ្ធ
អាចបង្ហាញខ្លួនយើងថាសុចរិត និងបរិសុទ្ធ នៅចំពោះមុខព្រះអង្គ ។ ដូច្នេះ
ដោយសារសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ព្រះជាព្រះវរបិតាបានយាងទៅមុខ ហើយ
ទន្ទឹងរង់ចាំ ការផ្សះផ្សារបស់យើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ ពិតណាស់ « ដោយសារ
ទ្រង់បានស្រឡាញ់យើងជាមុន » [យ៉ូហានទី១ ៤:១៩] នោះទ្រង់ក៏ផ្សះផ្សាយើង
ជាមួយនឹងទ្រង់វិញ ។ ប៉ុន្តែរហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទជួយយើងដោយការសុគតរបស់
ទ្រង់ ភាពទុច្ចរិតដែលសមនឹងទទួលសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះនៅតែមាននៅក្នុង

យើង ហើយត្រូវបណ្តាសា និងថ្កោលទោសនៅចំពោះទ្រង់ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងអាចចូលរួមយ៉ាងពេញលេញ និងរឹងមាំជាមួយព្រះបាន លុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទចូលរួមជាមួយយើង ។ ដូច្នេះ យើងនឹងត្រូវបានធានាថា ព្រះពេញចិត្តនិងមានចិត្តសប្បុរសចំពោះយើង យើងត្រូវតែដាក់ភ្នែក និងគំនិតរបស់យើងលើព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ។ ជាការពិត តាមរយៈទ្រង់តែម្នាក់ យើងគេចផុតពីការចោទប្រកាន់ពីអំពើបាបរបស់យើងមកលើយើង ដែលជាការចោទប្រកាន់ដែលនាំមកជាមួយនូវសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ។

4. កិច្ចការនៃដង្ហាយធូនកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដូច្នេះ វាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងបន្ទាប់មកទៀតទេ

ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលនិយាយថាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះបានរើសយើង « មុនការបង្កើតលោកីយ៍ » ត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយមានមូលដ្ឋាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [អេភេសូ ១:៤-៥] ។ ការទាំងនេះគឺសាមញ្ញ ហើយស្របជាមួយនឹងបទគម្ពីរ ហើយមានភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាយ៉ាងស្រស់ស្អាតនូវវត្ថុទាំងនោះ ដែលវាត្រូវបាននិយាយថា ព្រះបានប្រកាសសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង ក្នុងការប្រទានព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ឱ្យសុគត [យ៉ូហាន 3:16]; ហើយផ្ទុយទៅវិញ ថាព្រះជាសត្រូវរបស់យើង មុនពេលទ្រង់ត្រូវបានធ្វើឲ្យយើងមានភាពអនុគ្រោះម្តងទៀត ដោយសារការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [រ៉ូម ៥:១០] ។ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ហាញការទាំងនេះកាន់តែច្បាស់ក្នុងចំណោមអ្នកដែលទាមទារទីបន្ទាល់ពីក្រុមជំនុំដំបូង ខ្ញុំនឹងស្រង់យកវគ្គមួយរបស់ Augustine ដែលការនោះត្រូវបានបង្រៀនពី៖ «សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ» គាត់និយាយថា "មិនអាចយល់បាននិងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានឡើយ ។" ដ្បិតមិនមែនក្រោយពីយើងបានផ្សះផ្សាទេនឹង

ទ្រង់តាមរយៈព្រះលោហិតនៃព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ទេ ដែលទ្រង់ចាប់ផ្ដើមស្រឡាញ់យើង ។ ផ្ទុយទៅវិញ ទ្រង់បានស្រឡាញ់យើងមុនពេលដែលពិភពលោកត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីឲ្យយើងអាចជាកូនប្រុស កូនស្រី របស់ទ្រង់ជាមួយនឹងព្រះរាជបុត្រាបង្កើតតែមួយរបស់ទ្រង់ផងដែរ មុនពេលយើងក្លាយជាអ្វីទាំងអស់ ។ ការពិតដែលថា យើងត្រូវបានផ្សះផ្សាតាមរយៈការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាមិនសូវយល់ តែបើព្រះរាជបុត្រាទ្រង់បានផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះ ថាឥឡូវនេះទ្រង់អាចចាប់ផ្ដើមស្រឡាញ់អ្នកដែលទ្រង់បានស្អប់ ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះអង្គដែលស្រឡាញ់យើងរួចហើយ ដែលយើងជាសត្រូវនឹងទ្រង់ដោយសារអំពើបាប ។ សារីកនឹងផ្ទៀងទីបន្ទាល់ថាតើខ្ញុំកំពុងនិយាយការពិតដែរឬទេ ៖ <ព្រះបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើងក្នុងកាលដែលយើងនៅជាមនុស្សមានបាបនៅឡើយ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសយើង> [រ៉ូម ៥: ៨] ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ស្រឡាញ់យើង សូម្បីតែពេលយើងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ចំពោះទ្រង់ក៏ដោយ ។ ដូច្នេះតាមរបៀបដ៏អស្ចារ្យ និងភាពជាព្រះ ទ្រង់បានស្រឡាញ់យើង សូម្បីតែពេលដែលទ្រង់ស្អប់យើងក៏ដោយ ។ ព្រះអង្គស្អប់យើងចំពោះអ្វីដែលយើងមិនបានធ្វើ ប៉ុន្តែអំពើអាក្រក់របស់យើងមិនបានបំផ្លាញស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុងទេ ទ្រង់ជ្រាបពីរបៀប ក្នុងពេលដូចគ្នា ទ្រង់ស្អប់យើងម្នាក់ៗនូវអ្វីដែលយើងបានធ្វើ ហើយស្រឡាញ់អ្វីដែលទ្រង់បានធ្វើ» ។ នេះជាសម្ដីរបស់ Augustine ។

(លទ្ធផលនៃការស្តាប់បង្គាប់ និងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ៥-៧)

5. ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសលោះយើងតាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានអនុវត្តពេញមួយជីវិតរបស់ទ្រង់

ឥឡូវនេះ មានម្នាក់សួរថា តើព្រះគ្រីស្ទបានលុបចោលអំពើបាបដោយរបៀបណា បានហាមឃាត់ការបែងចែកគ្នារវាងយើង និងព្រះ ហើយបានទទួលនូវសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីសង់ការអនុគ្រោះដល់ព្រះ និងសេចក្តីសប្បុរសចំពោះយើង? ចំពោះការនេះ យើងអាចឆ្លើយជាទូទៅថា ទ្រង់បានសម្រេចកិច្ចការនេះសម្រាប់យើងដោយការគោរពប្រតិបត្តិទាំងស្រុង ។ នេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់របស់ប៉ុល ៖ « ដ្បិតដូចជាមនុស្សជាច្រើន បានត្រឡប់ជាមានបាបដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ មិនបានស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងណា នោះមនុស្សជាច្រើនក៏បានត្រឡប់ជាសុចរិត ដោយសារម្នាក់បានស្តាប់បង្គាប់វិញយ៉ាងនោះដែរ» [រ៉ូម ៥:១៩ p] នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ដើម្បីប្រាកដ ប៉ុលបានពង្រីកមូលដ្ឋាននៃការលើកលែងទោស ដែលរំដោះយើងពីភាពពេញលេញនៃពេលវេលាបានមក ព្រះជាម្ចាស់បានចាត់ព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ ដែលកើតពីស្ត្រី គោរពតាមក្រិច្យវិន័យដើម្បីលោះអស់អ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមក្រិច្យវិន័យ” [កាឡាទី ៤:៤-៥] ។ ដូច្នេះនៅក្នុងពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏បានអះអាងផងដែរថា ទ្រង់បានបំពេញផ្នែកមួយនៃភាពសុចរិតក្នុងការប្រតិបត្តិតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះវរបិតាដែលបានបង្គាប់ [ម៉ាថាយ ៣:១៥] ។ សរុបមក ចាប់ពីពេលដែលទ្រង់យកទម្រង់ជាអ្នកបម្រើ ទ្រង់ចាប់ផ្តើមបង់ថ្លៃរំដោះដើម្បីលោះយើង ។ ប៉ុន្តែដើម្បីកំណត់របៀបនៃសេចក្តីសង្គ្រោះឲ្យកាន់តែច្បាស់ជាងនេះ ព្រះគម្ពីរបានអះអាងថានេះជាលក្ខណៈពិសេស និងត្រឹមត្រូវចំពោះការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ទ្រង់ប្រកាសថា «ទ្រង់ឲ្យជីវិតខ្លួន ទុកជាថ្លៃលោះមនុស្សជាច្រើន » [ម៉ាថាយ ២០:២៨ p] ប៉ុលបង្រៀនថា « ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង» [រ៉ូម. ៤:២៥ p] យ៉ូហានបាទីស្ទបានប្រកាសថា ទ្រង់មក «ដើម្បីដក

អំពើបាបរបស់លោកកិយនេះចេញ» ត្បិតទ្រង់ជា«កូនចៀមនៃព្រះ» [យ៉ូហាន 1:29 p] ។ នៅវគ្គមួយទៀត ប៉ុលបង្រៀនថា « នោះបានរាប់ជាសុចរិតទេ ដោយសារសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលព្រះបានតាំង ទ្រង់ទុកជាទីសន្តោសប្រោស ដោយសារសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះលោហិតទ្រង់» [រ៉ូម ៣:២៤-២៥ p] ដូចគ្នានេះដែរ ៖ «យើងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារព្រះ លោហិតរបស់ទ្រង់ ... ទុកជាទីសន្តោសប្រោស... ដោយសារការសុគតរបស់ ទ្រង់» ។ [រ៉ូម ៥:៩-១០] ម្តងទៀត ៖ «ដ្បិតឯព្រះអង្គ ដែលមិនបានស្គាល់ បាបសោះ នោះទ្រង់បានធ្វើឲ្យត្រឡប់ជាតូបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បី ឲ្យយើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនូវព្រះអង្គនោះ ឯង» ។ [២កូរិនថូស ៥:២១] ខ្ញុំនឹងមិនដេញដោលទីបន្ទាល់ទាំងអស់ទេ ត្បិត បញ្ជីនឹងគ្មានទីបញ្ចប់ ហើយពួកគេជាច្រើននឹងត្រូវបានបញ្ជូនទៅតាមលំដាប់ របស់ពួកគេ ។ ដោយហេតុផលនេះ អ្វីដែលហៅថា “គោលជំនឿរបស់ពួក សាវ័ក” ឆ្លងកាត់ភ្លាមៗក្នុងលំដាប់ដ៏ល្អបំផុត ចាប់ពីកំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ រហូតដល់ការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ដែលសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ល្អឥត ខ្ចោះទាំងមូលកើតមាន ។ ប៉ុន្តែការគោរពប្រតិបត្តិដែលនៅសេសសល់ដែលទ្រង់ បានបង្ហាញក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលទេ ។ ប៉ុលបានរើសវាពី ដើមដល់ចប់ ៖ « គឺទ្រង់បានលះបង់ព្រះអង្គទ្រង់ មកយករូបភាពជាបារាំងវិញ ... ទាំងចុះចូលស្តាប់បង្គាប់ រហូតដល់ទីមរណៈ គឺទ្រង់ទទួលសុគតជាប់ឈើឆ្កាង ផង» [ភីលីព ២:៧-៨ p] ។ ហើយជាការពិត សូម្បីតែនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ក៏ ដោយ ការស្តាប់បង្គាប់ដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់ទ្រង់គឺជាល្បឹងសំខាន់ ពីព្រោះយញ្ញ ឬជាដែលមិនបានថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្តនឹងមិនមានសេចក្តីសុចរិតបន្ថែមទៀត

ទេ ។ ដូច្នេះ នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានថ្លែងទីបន្ទាល់ថា ទ្រង់ « បានលះបង់ ជីវិតដើម្បីចៀមរបស់ទ្រង់ » [យ៉ូហាន 10:15 p] នោះ ទ្រង់បានបន្ថែមយ៉ាង ច្បាស់ថា « គ្មានអ្នកណាដកយកជីវិតពីខ្ញុំបានទេ » [យ៉ូហាន 10:18] ។ ក្នុង ន័យនេះ អេសាយមានប្រសាសន៍ថា « ដូចជាកូនចៀមដែលគេដឹកទៅសំ ឡាប់ » [អេសាយ ៥៣:៧; cf. កិច្ចការ ៨:៣២] ។ ហើយប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ ដំណឹងល្អប្រាប់ថា ទ្រង់បានចេញទៅជួបពួកទាហាន [យ៉ូហាន ១៨:៤] ហើយ ថានៅចំពោះមុខពីឡាត់ ទ្រង់មិនបានដោះសារខ្លួនទេ ប៉ុន្តែបានឈរដើម្បីចុះចូល នឹងការជំនុំជម្រះ [ម៉ាថាយ ២៧:១២, ១៤] ។ មែន, ពិតប្រាកដ, ដោយគ្មាន ការតស៊ូ; ដ្បិតទ្រង់បានយកភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងមកលើខ្លួនទ្រង់ ហើយ ដោយរបៀបនេះ ការស្តាប់បង្គាប់ដែលទ្រង់បានបង្ហាញដល់ព្រះវរបិតាទ្រង់ត្រូវតែ ត្រូវបានសាកល្បង! ហើយនេះមិនមែនជាករណីស្តុតាងទូទៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែល មិនអាចប្រៀបធៀបបានរបស់ទ្រង់ចំពោះយើងទេ ៖ តស៊ូជាមួយការភ័យខ្លាចដ៏គួរ ឱ្យភ័យខ្លាច ហើយនៅចំនោមនៃទារុណកម្មដ៏យោធន៍ទាំងនោះ ដើម្បីបោះ ចោលសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយទាំងអស់របស់ខ្លួនទ្រង់ ថាទ្រង់អាចផ្តល់ឲ្យពួកយើងបាន ។ ហើយយើងត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវចំណុចនេះ ៖ ថាគ្មានយញ្ញបូជាត្រឹមត្រូវ ណាអាចត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះនោះទេ លុះត្រាតែព្រះគ្រីស្ទមិនយកចិត្តទុកដាក់ លើអារម្មណ៍របស់ទ្រង់បានចុះចូល និងលះបង់ខ្លួនទាំងស្រុងតាមបំណងរបស់ព្រះ វរបិតាទ្រង់ ។ ត្រង់ចំណុចនេះ សាវកបានដកស្រង់ទីសំគាល់នេះចេញពីទំនុក តម្កើងយ៉ាង ៖ « សេចក្តីនេះបានកត់ទុកពីទូលបង្គំ នៅក្នុងគម្ពីរហើយ [ហេព្រើរ ១០:៧] ... “មើល ឱព្រះអង្គអើយ ទូលបង្គំមកនឹងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់” [ហេព្រើរ ១០:៩] ។ ទូលបង្គំនឹងធ្វើ ហើយក្រិច្ចវិន័យទ្រង់ស្ថិតនៅក្នុងចិត្តទូល

បង្គំ» [ទំនុក. ៣៩:៩, Vg.] បន្ទាប់មក ខ្ញុំបាននិយាយថា «មើល ខ្ញុំមក»
[ហេប្រើរ ១០:៧] ។ ប៉ុន្តែ ពីព្រោះមនសិការដែលញាប់ញ័រវាបានតែនៅក្នុង
ការលះបង់និងការសម្អាតដោយអំពើបាបត្រូវបានរួចផុត នោះយើងក៏ត្រូវបាន
ណែនាំយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយសម្រាប់យើង ខ្លឹមសារនៃជីវិតគឺស្ថិតនៅក្នុងការ
សុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

(ការផ្ដន្ទាទោសតាមរយៈលោកពីឡាត)

បណ្ដាសាដែលបណ្ដាលមកពីកំហុសរបស់យើងបានកំពុងរង់ចាំយើងនៅកៅអីជំនុំ
ជំរះរបស់ព្រះនៅស្ថានសួគ៌ ។ ដូច្នេះហើយ ជាដំបូង បទគម្ពីររៀបរាប់អំពីការ
ផ្ដន្ទាទោសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅចំពោះមុខលោកប៉ុនទាសពីឡាត អភិបាលនៃស្រុក
យូដា ដើម្បីបង្រៀនយើងថា ការពិន័យដែលយើងទទួលរងគឺត្រូវបានដាក់លើ
មនុស្សសុចរិតនេះ ។ យើងមិនអាចគេចផុតពីការកាត់ទោសដ៏គួរឲ្យខ្លាចរបស់
ព្រះបានឡើយ ។ ដើម្បីដោះយើងចេញពីវា នោះព្រះគ្រីស្ទបានអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួន
ទ្រង់កាត់ទោសនៅចំពោះមុខមនុស្សដែលមានសីលធម៌ សូម្បីតែមនុស្សអាក្រក់
និងថោកទាបក៏ដោយ ។ សម្រាប់ចំណងជើង«ល្អឥតខ្ចោះ»ត្រូវបានលើកឡើង
មិនត្រឹមតែដើម្បីបញ្ជាក់អំពីភាពស្មោះត្រង់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើង
អាចរៀននូវអ្វីដែលអេសាយបង្រៀនថា: «ឯការវាយផ្ទាល់ដែលនាំឲ្យយើងបាន
ជាមេត្រី នោះបានធ្លាក់ទៅលើទ្រង់ ហើយយើងរាល់គ្នាបានប្រោសឲ្យជា
ដោយសារស្នាមរំពាត់នៅអង្គទ្រង់» [អេសាយ ៥៣:៥] ។ ដើម្បីដកការផ្ដន្ទា
ទោសរបស់យើង វាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទ្រង់ក្នុងការទទួលរងនៅការឈឺចាប់
គ្រប់ប្រភេទ នឹងការសុគត៖ ដើម្បីបំពេញសម្រាប់ការប្រោសលោះរបស់យើង
ទម្រង់នៃការសុគតត្រូវបានជ្រើសរើសដែលទ្រង់បានឲ្យសេរីភាពឲ្យយើងទាំងពីរ

យ៉ាងដោយការផ្ទេរការកាត់ទោសរបស់យើងទៅខ្លួនទ្រង់ និងដោយការទទួលយក
កំហុសរបស់យើងដាក់លើខ្លួនទ្រង់ ។ ប្រសិនបើទ្រង់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយពួក
ចោរ ឬសម្លាប់នៅក្នុងការបះបោរដោយហ្មឺងមនុស្សដែលមានកំហឹង នៅក្នុងការ
ស្លាប់បែបនេះ វាមិនមានភស្តុតាងនៃការពេញចិត្តនោះទេ ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល
ទ្រង់ត្រូវបានចោទប្រកាន់កាត់ទោសនៅមុខសាលជំនុំជំរះក្នុងនាមជាឧក្រិដ្ឋជន
និងសង្កត់ដោយសក្សី ហើយត្រូវបានថ្កោលទោសដោយមាត់របស់ចៅក្រមឱ្យ
ស្លាប់នោះ យើងដឹងតាមរយៈភស្តុតាងទាំងនេះថាទ្រង់បានដើរតួជាអ្នកមាន
ទោស និងជាអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ។ នៅទីនេះយើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ការពិរ
យ៉ាងដែលត្រូវបានទាយទុកជាមុនដោយទំនាយរបស់ព្យាករី នឹងដែលជួយ
សម្រាលទុក្ខ និងបញ្ជាក់ជំនឿរបស់យើងយ៉ាងខ្លាំង ។ នៅពេលដែលយើងឮថា
ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាននាំចេញពីកន្លែងចៅក្រមទៅកាន់ការសុគត ហើយបានឆ្កាង
ចោរពីរនាក់នៅចន្លោះនោះ នោះយើងបានទទួលការសម្រេចនៃទំនាយដែលអ្នក
ផ្សាយដំណឹងល្អបានសំដៅទៅលើ ៖ «គេបានរាប់ទ្រង់ជាពួកអ្នកទទឹងច្បាប់»
[ម៉ាកុស ១៥:២៨, Vg.; cf. អេសាយ ៥៣:១២] ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ?
ប្រាកដណាស់ថា ទ្រង់អាចនឹងសុគតជំនួសមនុស្សមានបាប មិនមែនពីមនុស្ស
សុចរិត ឬគ្មានទោសនោះទេ ។ ដ្បិតទ្រង់បានទទួលសេចក្តីស្លាប់មិនមែន
ដោយសារតែសេចក្តីគ្មានទោសនោះទេ គឺដោយសារអំពើបាប ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត
ពេលយើងឮថាទ្រង់បានរួចទោសដោយបបួរមាត់ដដែលដែលថ្កោលទោសទ្រង់
(សម្រាប់ពីឡាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យផ្តល់សក្សីជាសាធារណៈច្រើនដងអំពីភាពគ្មាន
កំហុសរបស់ទ្រង់ ។ [ឧទាហរណ៍ ម៉ាថាយ 27:23]) គួរនឹកចាំពាក្យរបស់ព្យា
ការីម្នាក់ទៀតថា ៖ «ទ្រង់បានសង់អ្វីដែលទ្រង់មិនបានលួចនោះវិញ [ទំនុក.

៦៩:៤] ។ ដូច្នេះ យើងនឹងឃើញមនុស្សមានបាប និងអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ តំណាងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែពីភាពគ្មានទោសរបស់ទ្រង់ វាបានបង្ហាញឱ្យឃើញថា ទ្រង់ត្រូវបានទទួលបន្ទុកនឹងអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ ជាជាងខ្លួនទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់បានរងទុក្ខនៅក្រោមលោក ប៉ុន្មាន ពីឡាត់ ហើយដោយការកាត់ទោស ជាផ្លូវការរបស់អភិបាល ត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងចំណោមឧក្រិដ្ឋជន ។ មិន ដូច្នេះទេ ត្បិតទ្រង់ត្រូវបានចៅក្រមប្រកាសថាជាមនុស្សសុចរិតនៅពេលជាមួយ គ្នានោះ នៅពេលដែលពីឡាត់បានបញ្ជាក់ថា ទ្រង់ « មិនបានរកឃើញហេតុ ផលសម្រាប់ការប្តឹងក្នុងគាត់ឡើយ » [យ៉ូហាន 18:38] ។ នេះជាការរួចទោស របស់យើង ៖ ទោសដែលដាក់ឲ្យយើងទទួលត្រូវបានផ្ទេរទៅព្រះសិរសានៃព្រះរាជ បុត្រានៃព្រះ [អេសាយ ៥៣:១២] ។ សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត យើងត្រូវតែចង ចាំការជំនួសនេះ ក្រែងលោយើងញ័រ ហើយចប់បាបម្តេចមួយជីវិត ដូចជាការ សងសឹកដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ ដែលព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានយកមកលើខ្លួន នៅ តែឆ្នាំងលើយើង ។

6. “លើឆ្នាំង”

ទម្រង់នៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏បង្កប់នូវអាថ៌កំបាំងមួយផងដែរ ។ លើឆ្នាំង ត្រូវបានបណ្តាសា មិនត្រឹមតែតាមគំនិតរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយ ច្បាប់របស់ព្រះ [ចោទិយកថា ២១:២៣] ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែល ព្រះគ្រីស្ទបានព្យួរនៅលើឆ្នាំង ទ្រង់បានតាំងខ្លួនទ្រង់ឱ្យចុះចូលនឹងបណ្តា សា ។ វាត្រូវតែកើតឡើងតាមរបៀបនេះដើម្បីឱ្យបណ្តាសាទាំងមូល ដែល ដោយសារតែអំពើបាបរបស់យើងកំពុងរង់ចាំយើង ឬផ្ទុយទៅវិញដាក់លើយើង អាចត្រូវបានដកចេញពីយើងខណៈពេលដែលវាត្រូវបានផ្ទេរទៅទ្រង់ ។ នេះក៏

ត្រូវបានប្រាប់ទុកជាមុននៅក្នុងច្បាប់ ។ ឥឡូវនេះ យញ្ញបូជា និងការទទួលទោសសម្រាប់អំពើបាបត្រូវបានគេហៅថា «អាសម៉ុត (Ashmoth) ជាពាក្យហេព្រើរដែលបញ្ជាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវអំពីអំពើបាប ។ ដោយប្រើពាក្យនេះក្នុងន័យធៀប ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានបំណងស្និទ្ធស្នាលថា ទាំងនេះគឺដូចជាការលះបង់នៃការបន្ទុក ដែលទទួលយកលើខ្លួនពួកគេ និងទទួលបណ្តាសាដោយសារអំពើបាប ។ អ្វីដែលត្រូវបានតំណាងជានិយមធៀបនៅក្នុងយញ្ញបូជារបស់លោកម៉ូសេគឺត្រូវបានបង្ហាញក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលជាគំរូនៃរូបភាព ។ ដូច្នេះ ដើម្បីធ្វើការលះបង់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះ នោះទ្រង់បានប្រគល់ជីវិតរបស់ទ្រង់ជា Asham នោះគឺជាដង្វាយលោះបាប ដូចហៅហៅវាថា [អេសាយ ៥៣:១០; cf. v. 5] ដោយស្នាមជាំ និងការដាក់ទោសរបស់យើងអាចត្រូវបានគេបោះចោល ហើយឈប់ដាក់ទោសពួកយើង ។ សាវ័កប្រកាសទីបន្ទាល់អំពីការនេះកាន់តែច្បាស់នៅពេលគាត់បង្រៀនថា ៖ «ដ្បិតឯព្រះអង្គ ដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះទ្រង់បានធ្វើឲ្យត្រឡប់ជាតូបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឲ្យយើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនូវព្រះអង្គនោះឯង ។ » [កូរិនថូសទី២ ៥: ២១] ។ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ទ្រង់បានស្អាតបរិសុទ្ធពីគ្រប់កំហុសទាំងអស់ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ទ្រង់បានយកភាពអាម៉ាស់ និងការតិះដៀលពីអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងមកលើខ្លួនទ្រង់ ហើយជាផ្លូវដែលយើងស្លៀកពាក់ភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ។ វាប្រហាក់ប្រហែលនឹងប៉ុលមានន័យដូចគ្នា ពេលគាត់និយាយអំពីអំពើបាប «ទ្រង់បានកាត់ទោសអំពើបាបនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់» [រ៉ូម ៨:៣ p] ព្រះវរបិតាបានបំផ្លាញកម្លាំងនៃអំពើបាប នៅពេលដែលបណ្តាសានៃអំពើបាបត្រូវបានផ្ទេរទៅសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ នៅទីនេះ លើសពីនេះ វាមានន័យ

ថា ៖ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះវរបិតាក្នុងការសុគត ជាយញ្ញបូជាដ៏វិសេស វិសាល ដែលនៅពេលដែលទ្រង់បានបន្ទូលបន្ថយការពេញចិត្តទាំងអស់តាមរយៈ ការលះបង់របស់ទ្រង់ នោះយើងអាចឈប់ភ័យខ្លាចចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ទៀតហើយ ។ ឥឡូវនេះ វាច្បាស់ណាស់នូវអ្វីដែលសម្តីរបស់ព្យាករីមានន័យ ៖ « ព្រះអម្ចាស់បានទំលាក់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នាទៅលើទ្រង់ ។ » [អេសាយ ៥៣:៦] ។ ពោលគឺអ្នកដែលហៀបនឹងសម្អាតភាពសៅហ្មងនៃអំពើទុច្ចរិត ទាំងនោះត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយការផ្ទេរការប្រមាថ ។ ឈើឆ្កាងដែលទ្រង់ត្រូវ បានគេឆ្កាង គឺជានិមិត្តរូបនៃការនេះ ដូចជាសារឹកផ្លែឆ្កាងទីបន្ទាល់ថា ៖ « ព្រះ គ្រីស្ទទ្រង់បានលោះយើងរាល់គ្នា ឲ្យរួចពីសេចក្តីបណ្តាសារបស់ក្រឹត្យវិន័យ ដោយទ្រង់ត្រូវបណ្តាសាជំនួសយើងរាល់គ្នា (ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា « ត្រូវបណ្តាសាហើយ អ្នកណាដែលត្រូវព្យួរនៅលើឈើ ») ១៤ ដើម្បីឲ្យពររបស់ លោកអំប្រាហាំ បានមកដល់អស់ទាំងសាសន៍ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ » [កាឡាទី ៣:១៣-១៤; ចោទិយកថា ២១:២៣] ។ ពេត្រុសមានន័យដូចគ្នាពេលគាត់ បង្រៀន ៖ « ទ្រង់ផ្ទាល់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើង ... នៅលើដើមឈើ » [ពេត្រុសទី១ ២:២៤] ។ ពីព្រោះចេញពីនិមិត្តសញ្ញានៃបណ្តាសានោះ យើងយល់ កាន់តែច្បាស់ថាបន្ទុកដែលយើងត្រូវបានសង្កត់សង្កិនត្រូវបានដាក់លើទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនត្រូវយល់ថា ទ្រង់បានធ្លាក់នៅក្រោមបណ្តាសាដែលគ្របសង្កត់ ទ្រង់ឡើយ ជំនួសវិញទទួលយកបណ្តាសាមកលើខ្លួនទ្រង់ ទ្រង់បានកំទេច បំបែក និងបានកំចាត់កំចាយកម្លាំងទាំងមូល ។ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីជំនឿបាន ចាប់អ្នកឲ្យរួចទោសនៅក្នុងការកាត់ទោសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះពរនៅក្នុង បណ្តាសារបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ ប៉ុលដោយហេតុផលដ៏ល្អ ប្រកាសយ៉ាងអស្ចារ្យអំពី

ជ័យជំនះដែលព្រះគ្រីស្ទបានទទួលសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង ដែលជាឈើឆ្កាងដែលពោរពេញទៅដោយភាពអាម៉ាស់ ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារទេះជ័យជំនះ! មើលគាត់បាននិយាយថា « ព្រះគ្រីស្ទទាំងលុបចោលសេចក្តីដែលកត់ទុកទាំងនឹងយើងក្នុងសេចក្តីបញ្ញត្តិ ដែលប្រទាំងនឹងយើង ហើយទ្រង់ក៏លើកចោលដោយបោះភ្ជាប់នៅលើឆ្កាង ... ទ្រង់បានទាំងទំលាក់ងារពីពួកគ្រប់គ្រង និងពួកមានអំណាច ទាំងដាក់ពួកទាំងនោះនៅកណ្តាលជំនុំឲ្យគេមើល ហើយដឹកនាំគេទៅ ដោយមានជ័យជំនះ ដោយសារឈើឆ្កាងនោះឯង... ហើយបានធ្វើជាគំរូជាសាធារណៈដល់ពួកគេ » [កូឡូស ២:១៤-១៥ P] ហើយគ្មានចង្វល់ទេ! សម្រាប់ « ព្រះគ្រីស្ទ ... ទ្រង់បានថ្វាយព្រះអង្គទ្រង់ ឥតសោហ្មង ដល់ព្រះដោយសារព្រះវិញ្ញាណដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច» ដូចសាវ័កម្នាក់ទៀតថ្លែងទីបន្ទាល់ [ហេប្រើរ ៩:១៤] ។ ចេញពីនេះបានមកដែលថាការផ្លាស់ប្តូរនៃនិស្ស័យរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ដើម្បីឲ្យអ្វីៗទាំងនេះចាក់ឫសយ៉ាងរឹងមាំ និងជ្រៅក្នុងចិត្តយើង ចូរឲ្យយើងរក្សាការលះបង់ និងការសម្អាតក្នុងចិត្តជានិច្ច ។ ដ្បិតយើងមិនអាចជឿដោយធានាថាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកប្រោសលោះ ជាថ្លៃលោះ និងជាការសងសឹករបស់យើងទេ លុះត្រាតែទ្រង់ជាអ្នករងជំនួសដោយយញ្ញបូជា ។ ឈាមត្រូវបានលើកឡើងស្របតាមកន្លែងដែលបទគម្ពីរពិភាក្សាអំពីរបៀបនៃការប្រោសលោះ ។ ទោះជាយ៉ាងណា លោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានបម្រើ មិនត្រឹមតែជាការបំពេញចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងជាទឹកផងដែរ [cf. អេភេសូ ៥:២៦; ទីតុស ៣:៥; វិវរណៈ ១:៥] ដើម្បីលាងជម្រះអំពើអាក្រក់របស់យើង ។

7. “ការសុគត់ហើយការបញ្ចុះ”

មានដូចនៅក្នុងគោលជំនឿ: "ទ្រង់បានសុគត់ហើយបញ្ចុះ" ។ នៅទីនេះជាថ្មីម្តងទៀត ត្រូវបានមើលឃើញពីរបៀបដែលទ្រង់ធ្វើការជំនួសកន្លែងរបស់យើងដើម្បីបង់ថ្លៃនៃការប្រោសលោះរបស់យើង ។ សេចក្តីស្លាប់បានចាប់យើងធ្វើជាឈ្លើយនៅក្រោមនីមួយៗរបស់វា ។ ព្រះគ្រីស្ទជំនួសយើង ទ្រង់បានប្រគល់អង្គទ្រង់ទៅលើអំណាចរបស់វា ដើម្បីរំដោះយើងចេញពីវា ។ ដូច្នេះ សាវ័កក៏យល់ដែរពេលគាត់សរសេរថា ៖ «ទ្រង់បានភ្ញាក់សេចក្តីស្លាប់សម្រាប់មនុស្សគ្រប់គ្នា» [ហេព្រើរ ២: ៩ p] ដោយការសុគត់ ទ្រង់បានធានាថា យើងនឹងមិនស្លាប់ ឬក៏មានន័យដូចគ្នា គឺបានប្រោសលោះយើងឲ្យមានជីវិតដោយការសុគត់របស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ទ្រង់ខុសពីយើងក្នុងន័យនេះ ៖ ទ្រង់ទុកឲ្យខ្លួនត្រូវលេបត្របាក់ដោយសេចក្តីស្លាប់ ដែលវាមិនមែនត្រូវជាប់ក្នុងទីជ្រៅទេ ប៉ុន្តែត្រូវលេបវាវិញ [cf. ពេត្រុសទី១ 3:22, Vg.] ដែលនឹងត្រូវលេបត្របាក់យើងឆាប់ៗនេះ ។ ទ្រង់បានអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនទ្រង់ចុះចូលនឹងវា មិនមែនដើម្បីគ្របដណ្តប់ដោយអំណាចរបស់វានោះទេ ប៉ុន្តែជាការដាក់វាឱ្យទាប នៅពេលដែលវាកំពុងតំរាមកំហែងយើង ហើយនិងរីករាយចំពោះស្ថានភាពធ្លាក់ចុះរបស់យើង ។ នៅចុងក្រោយ គោលបំណងរបស់ទ្រង់គឺ «ទ្រង់ក៏ទទួលចំណែកជាសាច់ឈាមដូច្នេះដែរ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានបំផ្លាញអានោះ ដែលមានអំណាចលើសេចក្តីស្លាប់ ហើយឲ្យបានប្រោសដល់ពួកអ្នកនោះ ដែលជាប់ជាបារមីគ្រប់ៗជីវិត ដោយខ្លាចស្លាប់ ឲ្យបានរួចចេញវិញ» ។ [ហេព្រើរ ២: 14-15] ។ នេះគឺជាផលផ្លែដំបូងដែលការសុគត់របស់ទ្រង់បាននាំមកឲ្យយើង ។

ឥទ្ធិពលទីពីរនៃការសុគត់របស់ព្រះគ្រីស្ទមកលើយើងនោះគឺ ៖ តាមរយៈការចូលរួមរបស់យើងនៅក្នុងវា ការសុគត់របស់ទ្រង់ធ្វើឲ្យអវៈយវៈផែនដីរបស់យើងស្លាប់

ដូច្នេះពួកគេអាចនឹងលែងបំពេញមុខងាររបស់ពួកគេទៀតហើយ ។ ហើយវាសម្លាប់មនុស្សចាស់នៅក្នុងពួកយើង ដើម្បីកុំឱ្យគេលូតលាស់ និងបង្កើតផលផ្លែបាន ។ ការបញ្ចុះសពរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានឥទ្ធិពលដូចគ្នា ៖ យើងខ្លួនយើងជាអ្នកចូលរួមក្នុងការបញ្ចុះសពនោះ ដែលត្រូវបានបញ្ចុះជាមួយនឹងទ្រង់ដើម្បីធ្វើបាប ។ សាវ័កបង្រៀនថា « យើងបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទក្នុងលក្ខណៈនៃការសុគតរបស់ទ្រង់ » [រ៉ូម ៦:៥, JKV]; ហើយថា « ដែលដោយសារទ្រង់នោះលោកីយ៍បានត្រូវជាប់ឆ្កាងខាងឯខ្ញុំ ហើយខ្ញុំខាងឯលោកីយ៍ដែរ » [កាឡាទី ២:១៩; ៦:១៤ p.]; ហើយយើងបានស្លាប់ជាមួយនឹងទ្រង់ [កូរីន ៣:៣] ។ តាមរយៈសេចក្តីប្រកាសទាំងនេះ ប៉ុលមិនត្រឹមតែដាស់តឿនយើងឱ្យបង្ហាញគំរូនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងប្រកាសថាវាមានជាប់ជាមួយនៅក្នុងវានូវប្រសិទ្ធភាពមួយដែលគួរតែបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ លុះត្រាតែពួកគេមានបំណងធ្វើឱ្យការសុគតរបស់ទ្រង់គ្មានប្រយោជន៍ និងគ្មានផលផ្លែ ។

ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការបញ្ចុះសព ព្រះពរពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់យើងដើម្បីរីករាយ ៖ ការរំដោះចេញពីសេចក្តីស្លាប់ដែលយើងបានចងជាប់ និងការស្លាប់ខាងសាច់ឈាមរបស់យើង ។

(ការពន្យល់អំពីគោលលទ្ធិនៃការចុះទៅក្នុងឋាននរក, ៨-១២)

8. “ការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងឋាននរក”

ប៉ុន្តែយើងមិនគួរភ្លេចក្នុងកាដែលទ្រង់ចុះទៅក្នុងឋាននរកនោះទេ មិនមែនជាពេលតូចមួយក្នុងការនាំមកនូវការប្រោសលោះ ។ ឥឡូវនេះវាលេចឡើងពីអ្នកនិព

ន្ទបុរាណថាឃ្លានេះដែលយើងអាននៅក្នុង គោលជំនឿ ពីមុនមិនត្រូវបានប្រើ
ប្រាស់ច្រើននៅក្នុងព្រះវិហារទេ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងការបង្កើតសេចក្តី
សង្ខេបនៃគោលលទ្ធិ កន្លែងមួយត្រូវតែផ្តល់ឱ្យទៅវា ព្រោះវាមានអាថ៌កំបាំង
ដែលមានប្រយោជន៍ និងមិនគួរឱ្យគេមើលងាយនៃបញ្ហាសំខាន់បំផុតមួយ ។
យ៉ាងហោចណាស់អ្នកនិពន្ធចាស់ខ្លះមិនទុកវាចោលទេ ។ ចេញពីនេះយើងអាច
សន្និដ្ឋានថាវាត្រូវបានបញ្ចូលបន្ទាប់ពីមួយរយៈពេល ហើយមិនបានក្លាយជា
ទម្លាប់នៅក្នុងក្រុមជំនុំក្នុងពេលតែមួយនោះទេ ប៉ុន្តែបន្តិចម្តង ។ នេះប្រាកដ
ណាស់ថា វាបានឆ្លុះបញ្ចាំងពីជំនឿទូទៅនៃការស្រលាញ់គោរពទាំងអស់; ប៉ុន្តែ
គ្មានឪពុកណាម្នាក់ដែលមិនបាននិយាយក្នុងសរសេររបស់គាត់ដែលថាព្រះគ្រីស្ទ
បានចុះទៅនរក ទោះជាការបកស្រាយរបស់ពួកគេខុសគ្នាក៏ដោយ ។ ប៉ុន្តែវាជា
បញ្ហាតិចតួចថាតើនរណាឬនៅពេលណាដែលឃ្លានេះត្រូវបានរាប់បញ្ចូល ។ ផ្ទុយ
ទៅវិញ ចំណុចគួរឱ្យកត់សម្គាល់អំពីគោលជំនឿនេះគឺ៖ យើងមានសេចក្តី
សង្ខេបនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង យ៉ាងពេញលេញ និងពិតប្រាកដនៅក្នុងសេចក្តី
ក្តីលម្អិតទាំងអស់ ។ ហើយគ្មានអ្វីនៅក្នុងវាទេ លើកលែងតែអ្វីដែលបានមកពី
ព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ។ ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់មានការយល់ច្រឡំអំពី
ការទទួលយកអត្ថបទនេះនៅក្នុង គោលជំនឿ ឆាប់ៗនេះវានឹងត្រូវបានធ្វើឱ្យ
ច្បាស់ថា តើវាមានសារៈសំខាន់យ៉ាងណាចំពោះសេចក្តីសង្ខេបនៃការប្រោសលោះ
របស់យើង: ប្រសិនបើវាត្រូវបានទុកចោល អត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើននៃការសុគត
របស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបាត់បង់ ។ ម៉្យាងវិញទៀត មានអ្នកខ្លះគិតថា គ្មានអ្វីថ្មី
ត្រូវបាននិយាយនៅក្នុងអត្ថបទនេះទេ ប៉ុន្តែវានិយាយឡើងវិញនូវពាក្យផ្សេងទៀត
ដែលបាននិយាយពីមុនអំពីការបញ្ចុះសពរបស់ទ្រង់ ពាក្យថា "នរក" ជាញឹក

ញាប់ត្រូវបានគេប្រើនៅក្នុងបទគម្ពីរដើម្បីបង្ហាញពីផ្លូវ ។ ខ្ញុំយល់ព្រមថា អ្វីដែលពួកគេបានលើកឡើងអំពីអត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺជាការពិត ៖ «នរក» ច្រើនតែត្រូវបានគេស្គាល់ថាជា «ផ្នូរ» ។ ប៉ុន្តែហេតុផលពីរយ៉ាងប្រឆាំងនឹងមតិរបស់ពួកគេ ហើយបានបញ្ចុះបញ្ចូលខ្ញុំមិនឲ្យយល់ស្របជាមួយពួកគេ ។ តើការធ្វេសប្រហែសបៀបណានឹងត្រូវកើតមាន នៅពេលដែលអ្វីមួយដែលមិនពិបាកនៅក្នុងវាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយពាក្យច្បាស់លាស់ និងងាយស្រួល ដើម្បីបង្ហាញវាម្តងទៀតដោយពាក្យមិនច្បាស់លាស់ជាជាងភាពច្បាស់លាស់! នៅពេលណាដែលការសំដែងពីរសម្រាប់រឿងដូចគ្នាត្រូវបានប្រើក្នុងបរិបទដូចគ្នា ក្រោយមកគួរតែជាការពន្យល់ ឬជាមុន ។ ប៉ុន្តែតើការពន្យល់ប្រភេទណាដែលនិយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេបញ្ចុះ" មានន័យថា "ទ្រង់បានចុះទៅក្នុងនរក"? ទីពីរ វាមិនទំនងដែលថាពាក្យដដែលៗដែលគ្មានប្រយោជន៍នៃប្រភេទនេះអាចចូលទៅក្នុងសេចក្តីសង្ខេបនេះទេ ដែលចំណុចសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវបានកត់សម្គាល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅក្នុងពាក្យពិចិត្តចម្លែកដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ ខ្ញុំពុំគ្មានការសង្ស័យទេថា អ្នកដែលថ្លឹងថ្លែងបញ្ហានេះដោយការយកចិត្តទុកដាក់នឹងយល់ស្របជាមួយខ្ញុំ ។

9. តើព្រះគ្រីស្ទចុះមកក្នុងពិភពលោកនេះឬ?

អ្នកផ្សេងទៀតបកស្រាយវាខុសគ្នា ៖ ថាព្រះគ្រីស្ទបានយាងចុះមកកាន់ព្រលឹងនៃបុព្វបុរសដែលបានសុគតនៅក្រោមក្រិក្សរិន័យ ដើម្បីប្រកាសអំពីការប្រោសលោះដែលបានសម្រេច និងរំដោះពួកគេចេញពីគុកដែលពួកគេឃុំឃាំង ។ ដើម្បីបម្រុងទុកការបកស្រាយនេះ ពួកគេបានបញ្ចូលភស្តុតាងខុសពីទំនុកតម្កើងមួយថា ៖ «ដ្បិតទ្រង់បានទំលាយអស់ទាំងទ្វារលង្ហិនហើយ ... បំបាក់រនុកដែកដែរ ។

» [ទំនុក. ១០៧:១៦] ដូចទៅនឹងសាការី: "អញបានលែងពួកជាប់គុករបស់នាង ឲ្យរួចចេញពីរណ្តៅដែលគ្មានទឹក" [សាការី ch. ៩:១១ p.] ។ ប៉ុន្តែទំនុកតម្កើងបានទាយទុកមុនអំពីការរំដោះអស់អ្នកដែលត្រូវនារទេសទៅជាទាសករនៅប្រទេសឆ្ងាយ ។ លើសពីនេះទៅទៀត សាការីបានប្រៀបធៀបគ្រោះមហន្តរាយបាបីឡាន ដែលប្រជាជនគេត្រូវបានបោះចោលទៅក្នុងរណ្តៅដីជ្រៅស្អាត ឬទីជ្រៅ ហើយនៅពេលជាមួយគ្នានេះក៏បង្រៀនថា ការសង្គ្រោះនៃក្រុមជំនុំទាំងមូលគឺជាការដោះលែងពីជម្រៅដីជ្រៅ ។ ដូច្នេះហើយ វាបានកើតឡើងតាមរបៀបណាមួយ ឬផ្សេងទៀត ដែលមនុស្សជំនាន់ក្រោយបានគិតថា វាជាកន្លែងនៅក្រោមផែនដី ដែលពួកគេបានដាក់ឈ្មោះថា "Limbo" ។ ប៉ុន្តែរឿងនេះ បើទោះបីជាវាត្រូវបានសរសេរឡើងវិញដោយអ្នកនិពន្ធដ៏អស្ចារ្យ ហើយសូម្បីតែសព្វថ្ងៃនេះត្រូវបានការពារយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រថាជាការពិតដោយមនុស្សជាច្រើនក៏ដោយ ក៏នៅតែគ្មានអ្វីក្រៅពីសាច់រឿងនោះដែរ ។ វាជារឿងកូនក្មេងដែលបានព័ទ្ធព្រលឹងអ្នកស្លាប់នៅក្នុងគុក ។ ដូច្នេះ តើត្រូវការអ្វីខ្លះ ដើម្បីឲ្យព្រលឹងរបស់ព្រះគ្រីស្ទចុះទៅទីនោះដើម្បីដោះលែងពួកគេ? ខ្ញុំទទួលស្គាល់យ៉ាងងាយថាព្រះគ្រីស្ទបានបំភ្លឺមកលើពួកគេដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដែលអាចឱ្យពួកគេដឹងថាព្រះគុណដែលពួកគេបានភ្នក់តែក្នុងក្តីសង្ឃឹមនោះត្រូវបានសម្តែងដល់ពិភពលោក ។ តាមរបៀបនេះ អត្ថបទនៅក្នុងពេត្រុសអាចពន្យល់បាន ដែលគាត់និយាយថា៖ «ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានយាងទៅប្រដៅដល់ពួកវិញ្ញាណដែលជាប់ឃុំ ជាពួកអ្នកដែលពីដើមមិនព្រមជឿ» ។ ពេត្រុសទី១ ៣:១៩ Vg] ។ អត្ថបទនេះនាំឱ្យយើងទៅសន្មត់ថាអ្នកជឿដែលបានស្លាប់មុនគ្រានោះបានចែករំលែកព្រះគុណដូចគ្នាជាមួយយើង ។ ពេត្រុសលើកតម្កើងអំណាចនៃ

ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលវាទម្លុះចូលរហូតដល់ស្លាប់ ។ ខណៈពេលដែល ព្រលឹងអ្នកដែលគោរពស្រលាញ់ទ្រង់បានរីករាយនឹងការមើលឃើញបច្ចុប្បន្ននៃ ដំណើរសួរសុខទុក្ខនោះ ដែលពួកគេបានរង់ចាំយ៉ាងអន្ទះសា ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សអាក្រក់បានដឹងកាន់តែច្បាស់ថា ពួកគេត្រូវបានដកចេញពីសេចក្តី សង្គ្រោះទាំងអស់ ។ ឥឡូវនេះ ខណៈពេលដែលពេត្រុសមិនបែងចែកយ៉ាងច្បាស់ រវាងគោរពស្រលាញ់ទ្រង់ និងមនុស្សទុច្ចរិត នោះយើងមិនអាចយល់បានថា គាត់បានលាយពួកគេដោយមិនរើសអើងនោះទេ ។ គាត់គ្រាន់តែចង់បង្រៀនថា ក្រុមទាំងពីរមានការយល់ដឹងទូទៅអំពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។

10. «ការចុះទៅឋាននរក» ជាការបង្ហាញអំពីទារុណកម្មខាងវិញ្ញាណ ដែល ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើសម្រាប់យើង

ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែស្វែងរកការពន្យល់ដ៏ប្រាកដមួយ ក្រៅពី គោលជំនឿ នៃ ដំណើររបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការចុះទៅក្នុងនរក ។ ការពន្យល់ដែលបានផ្តល់ឱ្យយើង នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺមិនត្រឹមតែបរិសុទ្ធនិងគួរឱ្យគោរពប៉ុណ្ណោះទេថែម ទាំងពោរពេញដោយការល្អឯមន្ត្រីអស្ចារ្យផងដែរ ។ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតតែ រូបកាយ វានឹងគ្មានប្រសិទ្ធភាព ។ ទេ - វាសមហេតុផលក្នុងពេលតែមួយ សម្រាប់ទ្រង់ក្នុងការទទួលការសងសឹករបស់ព្រះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដើម្បីបំបាត់កំហឹង របស់ទ្រង់ និងបំពេញការវិនិច្ឆ័យដ៏យុត្តិធម៌របស់ទ្រង់ ។ ដោយហេតុនេះហើយ បានជាទ្រង់ក៏ត្រូវចាប់ដៃនឹងកងទ័ពនៃនរក និងការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ជា រឿងរហូត ។ បន្តិចមុននេះ យើងបានយោងទៅលើសេចក្តីប្រកាសរបស់ព្យាករី ដែលថា « ឯការវាយផ្ទាល់ដែលនាំឱ្យយើងបានជាមេត្រី នោះបានធ្លាក់ទៅលើ ទ្រង់ » «តែទ្រង់ត្រូវរបួស ដោយព្រោះអំពើវិលងរបស់យើង » ដោយព្រះវរបិតា

«ក៏ត្រូវវាយដំ ដោយព្រះអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទេ» [អេសាយ ៥៣:៥ p] ។

តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ ទ្រង់មានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរង់ជំនួសពួកទុច្ចរិត ដូចជាអ្នកធានា ហើយសន្យាចុះចូលដូចជាជនជាប់ចោទដែលត្រូវទទួល និងទទួលរងនូវទោសទាំងឡាយដែលពួកគេគួរទទួល ។ គ្រប់ទាំងអស់ លើកលែងតែមួយ៖ “ពីព្រោះសេចក្តីស្លាប់ គ្មានអំណាចនឹងឃុំឃាំងទ្រង់ទុកបានឡើយ” [កិច្ចការ ២:២៤ p] ។ ដូច្នេះហើយ បើគេនិយាយថាទ្រង់ចុះទៅក្នុងនរក ពីព្រោះទ្រង់បានទទួលការសុគត ដែលព្រះជាម្ចាស់ ដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់បានដាក់ទោសលើមនុស្សអាក្រក់! អស់អ្នកដែលជាប់ឃុំ ថាវាជាការមិនសមហេតុផលក្នុងការដាក់បញ្ចូលវា មុនការបញ្ចុះសពរបស់ទ្រង់ - តើអ្វីដែលមកមុនដែលនិយាយថាជាការរៀបចំបញ្ជាស នៅក្នុងវិធីនេះកំពុងធ្វើឱ្យមានការជំទាស់យ៉ាងខ្លាំង និងគួរឱ្យអស់សំណើច ។ ចំនុចនោះគឺថា គោលជំនឿ កំណត់នូវអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានរងទុក្ខនៅចំពោះមុខមនុស្ស ហើយបន្ទាប់មកនិយាយផ្ទុយពីការជំនុំជំរះដែលមើលមិនឃើញ និងមិនអាចយល់បាន ដែលទ្រង់បានឆ្លងកាត់នៅចំពោះព្រះនេត្ររបស់ព្រះ ដើម្បីឲ្យយើងអាចដឹងមិនត្រឹមតែថារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រទានមកជា តម្លៃនៃការប្រោសលោះរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថាទ្រង់បានបង់ថ្លៃដ៏អស្ចារ្យជាងនេះទៅទៀតក្នុងការរងទុក្ខក្នុងព្រលឹងទ្រង់ជាទារុណកម្មដ៏អាក្រក់របស់មនុស្សដែលត្រូវបានកាត់ទោស ហើយត្រូវបោះបង់ចោល ។

11. ការការពារការពន្យល់នេះពីវគ្គបទគម្ពីរ*

ក្នុងន័យនេះ ពេត្រុសនិយាយថា៖ «ព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ ដោយបានមានសេរីភាពពីការឈឺចាប់នៃសេចក្តីស្លាប់ ពីព្រោះសេចក្តីស្លាប់ គ្មានអំណាចនឹងឃុំ

យ៉ាងទ្រង់ទុកបានឡើយ តាមរយៈ [កិច្ចការ 2:24 p] ពេត្រុសមិនគ្រាន់តែហៅ
ការស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះត្រូវបានឃុំឃាំង
ដោយការឈឺចាប់នៃសេចក្តីស្លាប់ ដែលកើតចេញពីបណ្តាសារបស់ព្រះ និង
សេចក្តីក្រោធ—ជាប្រភពនៃសេចក្តីស្លាប់ ។ តើធ្វើជាការតូច ដែលវាគួរនឹងកន្លង
ផុតទៅជាការចេតមុខដោយគ្មានអ្វីដែលត្រូវខ្លាច ហើយដូចជានៅក្នុងកីឡា
ដើម្បីទទួលបានការឈឺចាប់នៃសេចក្តីស្លាប់! ប៉ុន្តែ នេះជារាស្ត្រតាងពិតនៃសេចក្តី
មេត្តាករុណាគ្មានព្រំដែនរបស់ទ្រង់ ដែលថាទ្រង់មិនអាចគេចផុតពីសេចក្តីស្លាប់
ឡើយ ទោះបីជាទ្រង់ខ្លាចវាយ៉ាងណាក្តី ។ ក៏គ្មានការសង្ស័យទេ ដែលថាសាវ័ក
មានន័យដូចគ្នាពេលគាត់សរសេរក្នុងសំបុត្រទៅកាន់សាសន៍ហេព្រើរ ៖ព្រះគ្រីស្ទ
«ដោយសំឡេងជាខ្លាំង...រឹយខ្លាច» [ហេព្រើរ ៥:៧ p.] ។ (អ្នកផ្សេងទៀតបក
ប្រែវាថា "យកចិត្តទុកដាក់" ឬ "ការគោរពបូជា" ប៉ុន្តែរបៀបដែលមិនសមរម្យ
គឺបង្ហាញឱ្យឃើញពីភាពរាំងវៃ ក៏ដូចជាទម្រង់នៃការនិយាយ ។) ដូច្នេះ ព្រះគ្រី
ស្ទ «នោះទ្រង់បានពោលពាក្យអធិស្ឋាន និងពាក្យទូលអង្វរ ដោយសំឡេងជា
ខ្លាំង ទាំងទឹកភ្នែក... ហើយដោយព្រោះទ្រង់កោត ... ខ្លាច» [ហេព្រើរ ៥:៧
p]; ទ្រង់មិនអធិស្ឋានដើម្បីរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់អធិស្ឋានកុំឲ្យត្រូវ
ល្បួងទៅជាមនុស្សមានបាប ព្រោះទ្រង់នៅទីនោះបានចុញទ្រាន់នឹងធម្មជាតិ
និស្ស័យរបស់ពួកយើង ។ ហើយប្រាកដណាស់ថា គ្មានទីជុំវិញណាទៀតដែលគួរ
ឱ្យរឹយខ្លាច ដែលអាចយល់ជាជាងមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនត្រូវបានបោះបង់ចោល
និងឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះ ។ ហើយនៅពេលដែលអ្នកអង្វររកទ្រង់មិនត្រូវបានឮឡើ
យ ។ វាដូចជាព្រះផ្ទាល់បានគ្រោងបំផ្លិចបំផ្លាញអ្នក ។ យើងឃើញថា ព្រះគ្រី
ស្ទត្រូវបានគេទម្លាក់ចុះយ៉ាងខ្លាំង រហូតដល់ត្រូវបង្ខំឲ្យស្រែកឡើងដោយទុក្ខព្រួយ

យ៉ាងខ្លាំងថា ៖ «ឱព្រះនៃទូលបង្គំ ព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់
 បោះបង់ចោលទូលបង្គំ?» ។ [ទំនុក. ២២:១; ម៉ាថាយ ២៧:៤៦] ។ ឥឡូវនេះ
 អ្នកខ្លះនឹងយល់ថា ទ្រង់កំពុងសំដែងគំនិតរបស់អ្នកដទៃ ជាជាងអារម្មណ៍ផ្ទាល់
 ខ្លួនរបស់ទ្រង់ ។ នេះមិនទំនងទាល់តែសោះ ព្រោះពាក្យសម្តីរបស់ទ្រង់ច្បាស់ជា
 ចេញពីការថប់បារម្មណ៍យ៉ាងជ្រៅក្នុងចិត្ត ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនបានផ្តល់យោបល់
 ថាព្រះមិនធ្លាប់ធ្វើអាក្រក់ ឬខឹងនឹងទ្រង់ទេ ។ តើទ្រង់អាចខឹងនឹងកូនជាទី
 ស្រឡាញ់របស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្តេច ដែលថា «ជាទីពេញចិត្តអញណាស់ ។ » [ម៉ា
 ថាយ ៣:១៧]? តើតាមរយៈការអង្វររបស់ព្រះគ្រីស្ទអាចផ្តាច់ចិត្តព្រះវរបិតា
 ចំពោះអ្នកដទៃយ៉ាងដូចម្តេច ប្រសិនបើទ្រង់ជាអ្នកស្អប់ព្រះ? នេះគឺជាអ្វី
 ដែលយើងកំពុងតែនិយាយ ៖ ទ្រង់បានធុញទ្រាននៃអំណាចនៃភាពជាព្រះ
 ដោយសារតែទ្រង់ត្រូវបាន«រហូសនិងតូចចិត្ត» [cf. អេសាយ ៥៣:៥] ដោយ
 ព្រះហស្តរបស់ព្រះ ហើយបានជួបប្រទះនូវទីសំគាល់ទាំងអស់នៃព្រះពិរោធ និង
 ការសងសឹក ។ ហេតុដូច្នេះហើយហេតុផល Hilaryថា ៖ តាមរយៈការចុះទៅ
 នរករបស់ទ្រង់ យើងបានទទួលការនេះ សេចក្តីស្លាប់នោះត្រូវបានយកឈ្នះ ។
 នៅក្នុងវគ្គផ្សេងទៀត គាត់មិនខុសពីទស្សនៈរបស់យើងទេ ដូចពេលដែលគាត់
 និយាយថា ៖ «ឈឺឆ្កាង សេចក្តីស្លាប់ នរក ទាំងនេះគឺជាជីវិតរបស់យើង ។
 នៅកន្លែងមួយទៀត ៖ ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះគង់នៅក្នុងនរក ប៉ុន្តែមនុស្សបាន
 កើតឡើងទៅស្ថានសួគ៌» ។ ហើយហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំដកស្រង់ទីបន្ទាល់របស់បុគ្គល
 ឯកជន នៅពេលសាវ័កវិញ្ញាណផ្ទៃនៃជ័យជម្នះនេះ អះអាងដូចគ្នាថា ពួកគេ
 ត្រូវបាន « ហើយឲ្យបានប្រោសដល់ពួកអ្នកនោះ ដែលជាប់ជាបារបំរើគ្រប់ៗ
 ជីវិត ដោយខ្លាចស្លាប់ ឲ្យបានរួចចេញវិញ» ? [ហេប្រើរ ២:១៥ p] ដូច្នេះ

ដើម្បីយកឈ្នះការភ័យខ្លាចនោះ ដែលតាមនិស្ស័យតែងតែធ្វើទារុណកម្ម និងសង្កត់សង្កិនមនុស្សគ្រប់រូប ។ នេះគាត់អាចធ្វើបានតែដោយការប្រយុទ្ធ ។ ឥឡូវនេះវានឹងកាន់តែច្បាស់ថាគាត់មិនមែនជាទុក្ខព្រួយធម្មតាឬមួយដែលកើតឡើងដោយមូលហេតុពន្លឺនោះទេ ។ ដូច្នេះ ដោយកាច់ចំបាប់ពីដៃម្ខាងទៅម្ខាងរបស់ទ្រង់ជាមួយអំណាចអារក្ស ដោយសេចក្តីភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ ជាមួយនឹងនរកជាគូ នោះទ្រង់បានទទួលជ័យជម្នះ និងឈ្នះលើពួកគេ ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ឥឡូវនេះ យើងមិនខ្លាចអ្វីដែលព្រះអង្គម្ចាស់របស់យើងបានលេបត្របាក់ឡើយ [cf. ពេត្រុសទី១ ៣:២២, Vg.] ។

12. ការការពារគោលលទ្ធិប្រឆាំងនឹងការយល់ច្រឡំនិងកំហុស

ពិតណាស់នៅទីនេះ ជាការពិតដែលពិបាកនឹងបង្រៀន ដែលត្រូវបានជំរុញដោយការព្យាបាទច្រើនជាងដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ស្រែកថាខ្ញុំកំពុងធ្វើអំពើអយុត្តិធម៌ដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ។ ពីព្រោះគេចាត់ទុកវាជាការមិនទំនងសម្រាប់គាត់ដែលខ្លាចចំពោះការសង្គ្រោះនៃព្រលឹងគាត់ ។ បន្ទាប់មក ពួកគេជំរុញឲ្យមានការនិយាយបង្កាច់បង្អួចយ៉ាងតឹងរ៉ឹង ៖ ខ្ញុំចាត់ទុកព្រះបុត្រានៃព្រះថា ជាការអស់សង្ឃឹម ផ្ទុយនឹងជំនឿ ។

ទីមួយ មនុស្សទាំងនោះបានលើកឡើងដោយអំពើទុច្ចរិតការភ័យខ្លាច និងការកោដខ្លាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលពួកវាផ្សាយដំណឹងល្អទាក់ទងយ៉ាងបើកចំហ ។ ដ្បិតមុនម៉ោងនៃសេចក្តីស្លាប់បានចូលមកដល់ « ទ្រង់មានសេចក្តីតបប្រមល់ក្នុងវិញ្ញាណ » [យ៉ូហាន ១៣:២១] ហើយកើតទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង ហើយពេលវាមកដល់ទ្រង់ ទ្រង់ចាប់ផ្តើមញាប់ញ័រដោយការភ័យខ្លាច [cf. ម៉ាថាយ ២៦:

៣៧] ។ អាចនិយាយថាទ្រង់កំពុងធ្វើពុតដូចដែលពួកគេធ្វើ គឺជាការចេញចេញដីអាក្រក់ ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែមានការធានា សារភាពពីការឈឺចាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចដែល Ambrose បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវ លុះត្រាតែយើងខ្មាសនឹងលើកឡើង ។ ហើយប្រាកដណាស់ ប្រសិនបើព្រលឹងរបស់ទ្រង់បានចូលរួមក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះ ទ្រង់នឹងក្លាយជាព្រះប្រោសលោះនៃរូបកាយតែង ។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ត្រូវតែស្វ័យដើម្បីលើកអ្នកដែលក្រាបចុះ ។ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ - មិនដែលសរសើរគ្រប់គ្រាន់ - ហើយភ្លឺនៅក្នុងនេះ: ទ្រង់មិនបានកាត់បន្ថយពីការទទួលយកភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងមកលើខ្លួនទ្រង់ឡើយ ។ ដូច្នេះ វាមិនអាចបង្អាក់ដល់សិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់បានឡើយ ។ ចេញពីនេះក៏កើតឡើងផងដែរនូវការល្អនៃលោមសម្រាប់ទុក្ខព្រួយនិងការឈឺចាប់របស់យើងដែលសារីរាងកាយមកលើយើង: អ្នកសម្របសម្រួលនេះបានជួបប្រទះភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងកាន់តែប្រសើរឡើងដើម្បីជួយយើងនៅក្នុងទុក្ខវេទនារបស់យើង [ហេព្រើរ ៤:១៥a] ។ ពួកគេអះអាងថាមិនសក្តិសមក្នុងការចាត់ទុកព្រះគ្រីស្ទជាអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនឯង ។ ដូចជាពួកគេមានប្រាជ្ញាជាងព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះដែលធ្វើឲ្យរឿងទាំងពីរនេះចុះសម្រុងគ្នា! «ព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវល្អងដូចយើងរាល់គ្នា ប៉ុន្តែដោយឥតមានបាបសោះ» ។ | ហេព្រើរ ៤:១៥b] គ្មានហេតុផលណាដែលភាពទន់ខ្សោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវធ្វើឱ្យយើងភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ ។ ដ្បិតទ្រង់មិនត្រូវបានបង្ខំដោយអំពើហិង្សា ឬការចាំបាច់ឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបានជំរុញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើងសុទ្ធសាធ និងដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដើម្បីចុះចូលចំពោះវា ។ ប៉ុន្តែអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់ស្ម័គ្រចិត្តបានរងទុក្ខសម្រាប់យើង មិនបានបង្អាក់អំណាចរបស់ទ្រង់តិចតួចក៏គ្មានដែរ ។ លើសពី

នេះទៅទៀត អ្នករិះគន់ទាំងនេះត្រូវបានបំភានក្នុងចំណុចមួយ៖ ពួកគេមិនទទួលស្គាល់នូវភាពទន់ខ្សោយដ៏បរិសុទ្ធ ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងគ្មានការរើសអើង និងស្នាមប្រឡាក់ទាំងអស់នោះទេ ពីព្រោះទ្រង់បានកាន់ខ្លួនទ្រង់នៅក្នុងព្រំដែននៃការគោរពប្រតិបត្តិ ។ និស្ស័យដែលធ្លាក់ចុះរបស់យើង ដែលរហ័សរហួនឆាប់ខឹង និងអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់ដឹងថាគ្មានការតាំងចិត្ត គឺគឺគ្មានការចេះប្រមាណ ។

ដូច្នេះ គូប្រឆាំងរបស់យើងបានវាយតម្លៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដោយខុសស្តង់ដារនោះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់មិនបានប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត ការចេះប្រមាណដែលទប់ចិត្តលើការហួសស្រមោណបានរីកចម្រើនក្នុងអារម្មណ៍ទាំងអស់របស់ទ្រង់ ។

ដូច្នេះ ទ្រង់អាចដូចយើង [cf. ហេប្រើរ 2:17] នៅក្នុងការឈឺចាប់, ការភ័យខ្លាច, និងភាពខ្លាច, ប៉ុន្តែនៅក្នុងវិធី ខុសគ្នាពីយើងដោយលក្ខណៈនេះ ។ គូប្រឆាំងរបស់យើងបានបដិសេធ ឆ្ពោះទៅរកការបកស្រាយខុសមួយទៀត៖

ទោះបីព្រះគ្រីស្ទខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ ទ្រង់មិនខ្លាចបណ្តាសា និងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះទេ ដែលទ្រង់ដឹងថាខ្លួនឯងមានសុវត្ថិភាព ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យអ្នកអានដែលគោរពស្រឡាញ់ព្រះពិចារណាថា តើវាគួរឲ្យគោរពដល់កម្រិតណាដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រព្រឹត្តដោយទន់ខ្សោយ និងកំសាកជាងមនុស្សទូទៅទៅទៀត ។

ចោរ និងអ្នកប្រព្រឹត្តខុសឆ្គងឆ្លើងឆ្មៃ ប្រញាប់ប្រញាល់ស្លាប់ ។ មនុស្សជាច្រើនមើលងាយវាដោយភាពក្លាហានក្រអឺតក្រអម ។ អ្នកផ្សេងទៀតទទួលវាដោយស្ងប់ស្ងាត់ ។ តើភាពស្ថិតស្ថេរ ឬភាពអស្ចារ្យបែបណាដែលព្រះរាជបុត្រានៃព្រះត្រូវតក់ស្លុត ហើយស្ទើរតែស្រឡាំងកាំងនឹងការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ ? អ្វីមួយដែលគេចាត់ទុកថាជាទូទៅអព្វុតហេតុដែលធ្លាក់ចុះពីទាក់ទងនឹងទ្រង់៖ ពីភាពសាហាវនៃការធ្វើទារុណកម្មរបស់ទ្រង់ តំណក់ឈាមបានហូរចេញពីមុខរបស់ទ្រង់

[លូកា 22:44] ។ ហើយទ្រង់មិនបានធ្វើការនេះដើម្បីបង្ហាញភ្នែកអ្នកដទៃទេ ចាប់តាំងពីទ្រង់បានត្អូញត្អែងដល់ព្រះវរបិតាដោយសម្ងាត់ ។ នេះបំបាត់ការសង្ស័យ ៖ ទ្រង់ត្រូវមានទេវតាចុះមកពីស្ថានសួគ៌ដើម្បីលើកទឹកចិត្តទ្រង់ដោយការលូងលោមដែលមិនធ្លាប់មានរបស់ពួកគេ [លូកា ២២:៤៣] ។ តើភាពទន់ភ្លន់ដ៏គួរឱ្យអម៉ាស់បែបណាដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានធ្វើទារុណកម្មយ៉ាងខ្លាំងដោយការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ទូទៅ ដូចជាញើសឈាម និងដើម្បីអាចរស់ឡើងវិញបានតែនៅរូបរាងរបស់ទេវតា? តើជាអ្វី? តើការអធិស្ឋាននោះកើតចេញពីភាពជួរចត់ក្នុងចិត្តមិនគួរឲ្យជឿ និងបាននិយាយឡើងវិញបីដងថា ៖ «ព្រះវរបិតាអើយ បើអាចធ្វើបាន សូមឲ្យពេលនេះកន្លងផុតពីទូលបង្គំចុះ» [ម៉ាថាយ 26:39]—សូមបង្ហាញថាព្រះគ្រីស្ទមានការតស៊ូដ៏លំបាកជាងការស្លាប់ទូទៅឬ? ចេញពីនេះមក វាហាក់ដូចជារឿងទាំងនេះដែលខ្ញុំកំពុងប្រកែកគ្នាយ៉ាងក្លាហានអំពីរឿងដែលពួកគេមិនដឹង ។ ដ្បិតគេមិនដែលពិចារណាដោយស្មោះត្រង់ថាវាជាអ្វី ឬមានន័យថាយើងត្រូវបានលោះចេញពីការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះឡើយ ។ ប៉ុន្តែ នេះជាប្រាជ្ញារបស់យើង ៖ ត្រូវដឹងថាការសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវចំណាយប្រាក់ប៉ុន្មានដល់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ។ ឧបមាថាឥឡូវនេះមានម្នាក់សួរថាតើព្រះគ្រីស្ទបានយាងចុះទៅក្នុងនរកនៅពេលដែលទ្រង់បានអធិស្ឋានថាការស្លាប់ត្រូវបានជៀសវាង ។ ខ្ញុំឆ្លើយថា ៖ នេះជាការចាប់ផ្តើមដែលយើងអាចប្រមូលនូវទារុណកម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ និងដ៏គួរឲ្យស្វែងខ្លាចដែលទ្រង់បានរងទុក្ខ នៅពេលទ្រង់ដឹងថាទ្រង់បានចោទប្រកាន់នៅមុខកន្លែងជំនុំជម្រះរបស់ព្រះជាប្រយោជន៍ដល់យើង ។ ទោះបីជាអំណាចនៃភាពជាព្រះនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់នៅតែលាក់កំបាំងមួយភ្លែត ដើម្បីផ្តល់កន្លែងដល់ភាពទន់ខ្សោយនៃសាច់ឈាមក៏ដោយ យើងត្រូវ

តែដឹងថាការសាកល្បងដែលកើតចេញពីអារម្មណ៍ឈឺចាប់ និងការភ័យខ្លាចមិន ផ្ទុយនឹងសេចក្តីជំនឿនោះទេ ។ ហើយដោយរបៀបនេះ សេចក្តីប្រកាសនៅក្នុង ការអធិប្បាយរបស់ពេត្រុសត្រូវបានបំពេញ ៖ « សេចក្តីស្លាប់ គ្មានអំណាចនឹង ឃុំឃាំងទ្រង់ទុកបានឡើយ» [កិច្ចការ ២:២៤ p] ។ ដោយមានអារម្មណ៍ថា ខ្លួនទ្រង់ដូចត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះ ទ្រង់មិនបានរើរវាយតិចតួចពីការ ទុកចិត្តលើសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ទេ ។ នេះបង្ហាញឱ្យឃើញដោយការ អធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យនោះទៅកាន់ព្រះ ដែលទ្រង់បានស្រែកដោយការឈឺចាប់យ៉ាង ធ្ងន់ធ្ងរថា "ឱព្រះនៃទូលបង្គំ ព្រះនៃទូលបង្គំ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់បានបោះបង់ ចោលទូលបង្គំ?" [ម៉ាថាយ ២៧:៤៦] ទោះបីទ្រង់រងទុក្ខខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ទ្រង់មិន ឈប់ហៅព្រះថាជាព្រះរបស់ទ្រង់ដែរ ដែលទ្រង់បានស្រែកថាទ្រង់ត្រូវបាន បោះបង់ចោលហើយ ។ ឥឡូវនេះ ការបដិសេធកំហុសរបស់ Apollinaris ក៏ ដូចជាអ្វីដែលហៅថា Monothelites ។ Apollinaris បានអះអាងថាព្រះគ្រីស្ទ មានវិញ្ញាណដ៏អស់កល្បជំនួសព្រលឹងដូច្នេះថាទ្រង់គ្រាន់តែជាមនុស្សពាក់កណ្តាល ប៉ុណ្ណោះ ។ ដូចជាទ្រង់អាចជាដង្វាយធួនសម្រាប់អំពើបាបរបស់យើងតាមវិធី ផ្សេងទៀត ក្រៅពីការគោរពតាមព្រះវរបិតា! ប៉ុន្តែតើការគោរពបូជន្តៈក្នុងការ ស្តាប់បង្គាប់នៅឯណាក្រៅពីព្រលឹង? យើងដឹងថា ដោយសារហេតុផលនេះ ហើយដែលព្រលឹងទ្រង់មានបញ្ហា ៖ ដើម្បីបណ្តេញការភ័យខ្លាច និងនាំមកនូវ សេចក្តីសុខសាន្ត ហើយបានសម្រាកដល់ព្រលឹងយើង ។ ប្រឆាំងនឹងពួក Monothelite យើងឃើញថា ទ្រង់មិនបានធ្វើតាមអ្វីដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ស្របតាមភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់នោះទេ ។ ខ្ញុំឆ្លងកាត់ការពិតថា ជាមួយនឹង អារម្មណ៍ផ្ទុយ ទ្រង់បានយកឈ្នះលើការភ័យខ្លាចដែលយើងបាននិយាយ ។ នេះ

បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាជាភាពផ្ទុយគ្នាដ៏ប្លែក ៖ ៖ «ឱព្រះវរបិតាអើយ សូមសង្គ្រោះទូលបង្គំចេញពីពេលនេះ? ទេ សម្រាប់គោលបំណងនេះ ខ្ញុំបានមកដល់ម៉ោងនេះ ។ ព្រះវរបិតាអើយ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមទ្រង់» [យ៉ូហាន ១២: ២៧-២៨] ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងភាពងឿងឆ្ងល់នេះ ពុំមានអាកប្បកិរិយាហួសហេតុដូចជាត្រូវបានគេឃើញនៅក្នុងខ្លួនយើង នៅពេលដែលយើងព្យាយាមគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងយ៉ាងខ្លាំងក្លានោះទេ ។

(ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ការយាងឡើង និងពេលនៅស្ថានសួគ៌ ១៣-១៦)

13. «នៅថ្ងៃទីបី ទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ»

បន្ទាប់មកការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់ ។ បើគ្មានការនេះ អ្វីដែលយើងបាននិយាយមកទល់ពេលនេះនឹងមិនពេញលេញនោះទេ ។ ដោយសារមានតែភាពទន់ខ្សោយលេចឡើងនៅក្នុងលើឆ្កាង ការសុគត និងការបញ្ចុះសពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះសេចក្តីជំនឿត្រូវតែនៅពីលើរបស់ទាំងអស់នេះ ដើម្បីសម្រេចបាននូវកម្លាំងពេញលេញរបស់វា ។ យើងមាននៅក្នុងការសុគតរបស់ទ្រង់នូវការសម្រេចបំពេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ត្បិតតាមរយៈវា យើងបានផ្សះផ្សាជាមួយព្រះការជំនុំជំរះដ៏សុចរិតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានពេញចិត្ត បណ្តាសាត្រូវបានដកចេញហើយការពិន័យត្រូវបានបង់ពេញ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ យើងត្រូវបានគេនិយាយថា «បានកើតជាថ្មីចំពោះសេចក្តីសង្ឃឹមរស់» មិនមែនដោយសារការសុគតរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែ «តាមរយៈការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់» [១ពេត្រុស ១: ៣ p] ។ ដ្បិតនៅពេលទ្រង់រស់ឡើងវិញ ទ្រង់ក៏មានជ័យជំនះលើសេចក្តីស្លាប់

ដូច្នេះហើយ ជ័យជំនះនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងលើសេចក្តីស្លាប់ គឺនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់តែឯង ។ ពាក្យរបស់ប៉ុលបង្គាញលក្ខណៈរបស់វាកាន់តែច្បាស់ថា ៖ «ទ្រង់ត្រូវបានគេសម្លាប់ដោយព្រះអំពើបាបរបស់យើង ហើយបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញសម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើង » [រ៉ូម. ៤:២៥] ។

នេះគឺដូចជាទ្រង់បាននិយាយថា៖ «អំពើបាបត្រូវបានដកចេញដោយការសុគតរបស់ទ្រង់; សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានរស់ឡើងវិញ និងស្តារឡើងវិញដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់» ។ តើការទ្រង់សុគតរបស់ទ្រង់ អាចរំដោះយើងបានដោយរបៀបណា? តើទ្រង់អាចឈ្នះសំរាប់យើងដោយរបៀបណា បើទ្រង់បរាជ័យក្នុងការតស៊ូនេះ? ដូច្នេះហើយ យើងបែងចែកខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងរវាងការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចតទៅ ៖ តាមរយៈការសុគតរបស់ទ្រង់ អំពើបាបត្រូវបានលុបចោល ហើយសេចក្តីស្លាប់ត្រូវបានពន្លត់ ។ តាមរយៈការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ សេចក្តីសុចរិតត្រូវបានស្តារឡើងវិញ ហើយជីវិតបានរស់ឡើងវិញ ដូច្នេះដោយសារការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ការសុគតរបស់ទ្រង់បានសម្តែងអំណាច និងប្រសិទ្ធភាពរបស់វានៅក្នុងយើង ។

ដូច្នេះ ប៉ុលបានថ្លែងថា « ព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវប្រកាសថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ... នៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ » [រ៉ូម. ១:៤ p] ពីព្រោះនៅទីបំផុត ទ្រង់បានបង្ហាញព្រះចេស្ដានៃស្ថានសួគ៌របស់ទ្រង់ ដែលជាកញ្ចក់ដ៏ច្បាស់នៃភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ និងការគាំទ្រយ៉ាងរឹងមាំនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ប៉ុលបង្រៀនស្រដៀងគ្នាដែរ ៖ «ទ្រង់បានរងទុក្ខដោយភាពទន់ខ្សោយខាងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែបានរស់ឡើងវិញដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ» [កូរិនថូសទី២ ១៣:៤ p] ក្នុងន័យដូចគ្នានេះ ប៉ុលនៅកន្លែងផ្សេងទៀតពិភាក្សា

អំពីភាពល្អឥតខ្ចោះ ៖ «ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានស្គាល់ទ្រង់ និងអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់» ។ ប៉ុន្តែភ្លាមៗនោះ គាត់បានបន្ថែមថា “សេចក្តីប្រកបក្នុងការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់” [ភីលីព ៣:១០ p] ។ ជាមួយនឹងការថ្លែងរបស់ពេត្រុសនេះ យល់ស្របយ៉ាងជិតស្និទ្ធថា ៖ « ព្រះបានប្រោសទ្រង់ឲ្យរស់ឡើងវិញ ហើយបានប្រទានសិរីល្អដល់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យជំនឿ និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងបាននៅក្នុងព្រះ» [ពេត្រុសទី១ ១:២១ p] ។ មិនមែនថាជំនឿដែលបានគាំទ្រដោយការសុគតរបស់ទ្រង់គួរតែស្ទាក់ស្ទើរនោះទេ ប៉ុន្តែថាអំណាចនៃព្រះ ដែលការពារយើងក្រោមសេចក្តីជំនឿ គឺត្រូវបានបើកសម្តែងជាពិសេសនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញផ្ទាល់ ។

ដូច្នេះ សូមឲ្យយើងចាំថា នៅពេលណាដែលនិយាយអំពីការសុគតរបស់ទ្រង់ នោះយើងត្រូវយល់ក្នុងពេលដំណាលគ្នាអំពីអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ។ ដូចគ្នានេះផងដែរ synecdoche ក៏អនុវត្តចំពោះពាក្យ "ការរស់ឡើងវិញ": នៅពេលណាដែលវាត្រូវបានលើកឡើងដាច់ដោយឡែកពីសេចក្តីស្លាប់ យើងត្រូវយល់វា រួមទាំងអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាពិសេសជាមួយនឹងការស្លាប់របស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារទ្រង់បានរស់ឡើងម្តងទៀត ទ្រង់បានទទួលរង្វាន់ជាអ្នកឈ្នះ ដើម្បីនឹងមានការរស់ឡើងវិញ និងជីវិត ប៉ុលបានប្រកែកយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា « ហើយបើព្រះគ្រីស្ទមិនបានរស់ឡើងវិញមែន នោះសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នាក៏ជាការឥតអំពើ អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងអំពើបាបនៅឡើយ» ។ [កូរិនថូសទី១ ១៥:១៧ p] ។ ដូច្នេះហើយ នៅក្នុងវគ្គផ្សេងទៀត បន្ទាប់ពីបានលើកតម្កើងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រឆាំងនឹងការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីវិនាស ទ្រង់បានបន្ថែមដោយការសង្កត់ធ្ងន់ថា ៖ ប្រាកដណាស់ «អ្នកដែលបានស្លាប់បាន

រស់ឡើងវិញ ហើយបានលេចមកនៅចំពោះព្រះ ជាអ្នកសម្រុះសម្រួលរបស់
យើង» [រ៉ូម. ៨:៣៤ p] ។

លើសពីនេះ ដូចដែលយើងបានពន្យល់ខាងលើថា ការស្លាប់ខាងសាច់
ឈាមរបស់យើងអាស្រ័យទៅលើការចូលរួមនៅក្នុងឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះ
យើងត្រូវតែយល់ថាយើងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ដែលត្រូវគ្នាពីការរស់ឡើងវិញ
របស់ទ្រង់ ។ សាក៏និយាយថា ៖ «យើងបានជាប់ក្នុងរូបភាពនៃការសុគតរបស់
ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងបានចូលរួមក្នុងការប្រោសលោកឲ្យរស់ឡើងវិញក្នុងជីវិតថ្មី»
[រ៉ូម ៦:៤ p] ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងវគ្គមួយទៀត ចេញពីការពិតដែលថាយើងបាន
ស្លាប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ [កូឡូស ៣:៣] ទ្រង់ទទួលបានភស្តុតាងដែលថាចូរសំ
ឡាប់និស្ស័យសាច់ឈាមរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលនៅផែនដីនេះចេញ[cf. កូឡូស
៣:៥] ។ ដូច្នេះ គាត់ក៏សន្និដ្ឋានពីការរស់ឡើងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទថា យើង
ត្រូវតែស្វែងរករបស់ដែលនៅស្ថានលើ មិនមែនរបស់នៅលើផែនដីនោះទេ ។ [កូ
ឡូស ៣:១-២] ។ តាមរយៈពាក្យទាំងនេះ យើងមិនត្រឹមតែត្រូវបានអញ្ជើញ
តាមរយៈគំរូនៃព្រះគ្រីស្ទដែលបានរស់ឡើងវិញ ដើម្បីព្យាយាមបន្ទាប់ពីជីវិតថ្មី
ប៉ុណ្ណោះទេ ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវបានបង្រៀនថា យើងបានកើតមកក្នុងសេចក្តី
សុចរិតវិញតាមរយៈអំណាចរបស់ទ្រង់ ។

យើងក៏ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ទីបីពីការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ផងដែរ
៖ យើងត្រូវបានធានានូវការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញរបស់យើងដោយទទួលបាន
ការធានាប្រភេទដែលបញ្ជាក់ដោយទ្រង់ ។ ប៉ុលនិយាយអំពីរឿងនេះក្នុងរយៈ
ពេលកាន់តែច្រើននៅក្នុង [កូរិនថូសទី១ ១៥:១២-២៦ ។]

ដោយវិធីនេះ យើងត្រូវតែចំណាំថាទ្រង់ត្រូវបាននិយាយថា "បានរស់ពីសុគតឡើងវិញ" ។ ពាក្យទាំងនេះបង្ហាញពីការពិតនៃការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ដូចជាត្រូវបានគេនិយាយថា៖ ទ្រង់បានទទួលការស្លាប់ដូចគ្នាដែលមនុស្សផ្សេងទៀតបានស្លាប់តាមធម្មជាតិ ។ ហើយបានស្លាប់ក្នុងសាច់ឈាមដូចគ្នា ដែលនៅក្នុងស្ថានភាពរមែងស្លាប់ ទ្រង់បានយកមកលើខ្លួនទ្រង់ ។

14. "ការឡើងទៅស្ថានសួគ៌"

ចំពោះការរស់ឡើងវិញគឺពិតជាបានចូលរួមយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងការឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ ឥឡូវនេះ ដោយបានលះបង់ជីវិតរមែងស្លាប់ដ៏ថោកទាប និងភាពខ្មាសអៀននៃឈើឆ្កាង នោះព្រះគ្រីស្ទបានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញបានចាប់ផ្តើមបង្ហាញសិរីល្អ និងព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់កាន់តែពេញលេញ ។ ប៉ុន្តែ ទ្រង់ពិតជាបានសម្តោចនគរទ្រង់តែនៅពេលទ្រង់យាងទៅស្ថានសួគ៌ប៉ុណ្ណោះ ។ សាក្សីបង្ហាញការនេះនៅពេលគាត់បង្រៀនថា ព្រះគ្រីស្ទ « បានឡើង... ដើម្បីទ្រង់អាចបំពេញគ្រប់ទាំងអស់ » [អេភេសូរ ៤:១០, cf. Vg.] ទោះជាមានភាពផ្ទុយគ្នាជាក់ស្តែងក៏ដោយ ប៉ុលបង្ហាញថាមានកិច្ចព្រមព្រៀងដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់ ។ មើលព្រះគ្រីស្ទបានទុកយើងតាមរបៀបដែលវត្តមានរបស់ទ្រង់អាចមានប្រយោជន៍ជាងចំពោះយើង វត្តមានមួយដែលត្រូវបានបង្ហាងនៅក្នុងលំនៅនៃសាច់ឈាមដ៏រាបទាប ដរាបណាទ្រង់ស្នាក់នៅលើផែនដី ។ ដូច្នេះហើយ យ៉ូហាន បន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយអំពីការអញ្ជើញដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់នោះថា « បើអ្នកណាស្រេក ចូរឲ្យអ្នកនោះមកឯខ្ញុំចុះ » ។ មិនទាន់ត្រូវបានលើកតម្កើងទេ» [យ៉ូហាន ៧:៣៩] ។ បានបន្ថែមថា « ព្រះវិញ្ញាណមិនទាន់ត្រូវបានប្រទានមក » ដល់អ្នកជឿ « ដ្បិតព្រះយេស៊ូវមិនទាន់ត្រូវបានលើកតម្កើងនៅ

ឡើយ » [យ៉ូហាន 7:39] ។ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ក៏បានផ្ទេងទីបន្ទាល់អំពី
ការណ៍នេះដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ថា៖ «ដែលខ្ញុំទៅ នោះមានប្រយោជន៍ដល់
អ្នករាល់គ្នាវិញ ដ្បិតបើខ្ញុំមិនទៅទេ នោះព្រះដ៏ជាជំនួយក៏មិនមកឯអ្នករាល់គ្នា
ដែរ» [យ៉ូហាន ១៦:៧ p] ទ្រង់បានល្អងចិត្តពួកគេចំពោះការអវត្តមានរូបកាយ
របស់ទ្រង់ ដោយនិយាយថា ទ្រង់នឹងមិនចាកចេញពីពួកគេឲ្យកំព្រាទេ ប៉ុន្តែ
ទ្រង់នឹងមករកពួកគេម្តងទៀតតាមរបៀបដែលមើលមិនឃើញ ប៉ុន្តែគួរឱ្យចង់
បានជាង [cf. យ៉ូហាន ១៤:១៨-១៩; ១៦:១៤] ។ ក្លឹកពេលនោះពួកគេត្រូវ
បានបង្រៀនដោយបទពិសោធន៍ដ៏ប្រាកដមួយថា សិទ្ធិអំណាចដែលគ្រប់គ្រង
រក្សា និងអំណាចដែលទ្រង់បានអនុវត្ត គឺគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នកជឿមិនត្រឹមតែ
រស់នៅដោយពរៈពរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ត្រូវស្លាប់ដោយរីករាយផងដែរ ។ ជាការ
ពិត យើងឃើញថា តើទ្រង់បានបង្ហាញព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់យ៉ាងបរិបូរណ៍ប៉ុណ្ណា
របៀបដែលទ្រង់បានរីកចម្រើនលើអំណាចក្ររបស់ទ្រង់យ៉ាងអស្ចារ្យ អំណាចដ៏អ
ស្ចារ្យដែលទ្រង់បានបង្ហាញទាំងក្នុងការជួយប្រជាជនរបស់ទ្រង់ និងការកំចាត់
ខ្មាំងសត្រូវរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះហើយ ទ្រង់បានយាងឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌
ទ្រង់បានដកព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ចេញពីការមើលឃើញរបស់យើង [កិច្ចការ
1:9] ដោយមិនឈប់មានវត្តមានជាមួយអ្នកជឿ ដែលនៅតែធ្វើធម្មតាត្រានៅ
លើផែនដីរបស់ពួកគេនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីគ្រប់គ្រងស្ថានសួគ៌ និងផែនដីដោយ
អំណាចភ្លាមៗ ។ ប៉ុន្តែ ដោយការយាងឡើងរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានសម្រេចនូវអ្វី
ដែលទ្រង់បានសន្យា គឺថាទ្រង់នឹងនៅជាមួយនឹងយើងរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃពិភព
លោក ។ នៅពេលដែលរូបកាយរបស់ទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើងពីលើមេឃទាំងអស់
នោះអំណាច និងកំលាំងរបស់ទ្រង់ត្រូវបានសាយភាយ ហើយរីករាលដាលល្អសពី

ព្រំដែនទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ។ ខ្ញុំចូលចិត្តពន្យល់រឿងនេះនៅក្នុង ពាក្យរបស់ Augustine ជាជាងខ្ញុំផ្ទាល់ ៖ « ព្រះគ្រីស្ទត្រូវយាងទៅដោយសុគត នៅព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះវរបិតាដែលទ្រង់គួរយាងមកដើម្បីវិនិច្ឆ័យមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ ។ ការនេះទ្រង់នឹងធ្វើនៅក្នុងវត្តមានរូបកាយ ស្របតាមគោល លទ្ធិបរិសុទ្ធ និងច្បាប់នៃសេចក្តីជំនឿ ។ សម្រាប់វត្តមានខាងវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ជាមួយនឹងពួកគេ គឺនឹងមកដល់ក្រោយការយាងឡើងរបស់ទ្រង់» ។ នៅកន្លែង ផ្សេង ទ្រង់បង្ហាញវាយ៉ាងពេញលេញ និងច្បាស់ជាង ៖ « ស្របតាមព្រះគុណ ដែលមិនអាចសំដែង និងអ្វីដែលមើលមិនឃើញ ទ្រង់បានមានបន្ទូលនឹងត្រូវ បានសម្រេច ៖ < មើល ខ្ញុំនៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា រហូតដល់ចុងបំផុតនៃ លោកីយ៍នេះ> [ម៉ាថាយ ២៨:២០] ។ យោងទៅតាមសាច់ឈាមដែលព្រះ បន្ទូលបានយកមកលើខ្លួនទ្រង់ យោងទៅតាមការពិតដែលថាទ្រង់បានកើតពីស្រ្តី ព្រហ្មចារី យោងទៅតាមការពិតដែលថាទ្រង់ត្រូវបានជនជាតិយូដាចាប់ចងជាប់ នឹងដើមឈើមួយបានយកចុះពីឈើឆ្កាងរុំដោយក្រណាត់ទេសឯក បានដាក់ក្នុង ផ្នូរដែលបានសម្តែងក្នុងការរស់ឡើងវិញ ពាក្យទាំងនេះត្រូវបានសម្រេចថា ៖ < តែខ្ញុំមិននៅជាមួយជាដរាបទេ> [ម៉ាថាយ ២៦:១១] ។ ហេតុអ្វី? ដោយសារ ទ្រង់បានយាងទៅជាសាច់ឈាមអស់រយៈពេល៤០ថ្ងៃជាមួយពួកសិស្ស ហើយកាល ដែលពួកគេនៅក្នុងក្រុម ដោយឃើញទ្រង់តែមិនបានតាមទ្រង់ នោះទ្រង់បាន ឡើងទៅស្ថានសួគ៌ [កិច្ចការ ១:៣, ៩] ហើយមិននៅទីនោះទេ ទ្រង់គង់នៅ ខាងស្តាំដៃនៃព្រះវរបិតា» [ម៉ាកុស ១៦:១៩]; ប៉ុន្តែទ្រង់គង់នៅទីនេះ ត្បិត វត្តមាននៃព្រះចេស្ដាមិនបានដកចេញនោះទេ [cf. ហេព្រើរ ១:៣] ។ ដូច្នេះ យើងតែងតែមានព្រះគ្រីស្ទ តាមព្រះវត្តមាននៃព្រះចេស្ដា ប៉ុន្តែអំពីវត្តមានរបស់

ទ្រង់ វាត្រូវបាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ថា < តែខ្ញុំមិននៅជាមួយជាដរាបទេ > [ម៉ាថាយ ២៦:១១] ។ ដ្បិតព្រះវិហារបានឲ្យទ្រង់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ទ្រង់អស់រយៈពេលពីរបីថ្ងៃ ។ ឥឡូវនេះ វាចាប់ទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែមើលមិនឃើញនឹងភ្នែក » ។

15. «បានអង្គុយនៅខាងស្តាំព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតា»

ហេតុដូច្នេះហើយ ពាក្យទាំងនេះកើតឡើងភ្លាមបន្ទាប់ពី៖ «បានអង្គុយខាងស្តាំព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតា» ។ ការប្រៀបធៀបគឺទាញចេញពីស្តេចដែលមានអ្នកវាយតម្លៃនៅខាងខ្លួន ដែលពួកគេបានប្រគល់ភារកិច្ចគ្រប់គ្រង និងដឹកនាំ ។ ដូច្នេះ បាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ ដែលព្រះវរបិតាសព្វព្រះទ័យនឹងត្រូវលើកតម្កើង ហើយតាមរយៈព្រះហស្តដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យឲ្យសោយរាជ្យ នោះបានទទួលនៅខាងស្តាំរបស់ព្រះ ។ នេះគឺដូចជាបាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រគល់អំណាចជាមួយនឹងភាពជាម្ចាស់លើស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយបានចូលកាន់កាប់យ៉ាងឧឡារិកក្នុងការគ្រប់គ្រងដែលបានប្តេជ្ញាចំពោះទ្រង់ ហើយថាទ្រង់មិនត្រឹមតែបានចូលកាន់កាប់ម្តងសម្រាប់ទាំងអស់គ្នាប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅតែបន្តនៅក្នុងវារហូតដល់ទ្រង់នឹងយាងមកចុះមកនៅថ្ងៃជំនុំជំរះ ។ ចំពោះសាវ័កពន្យល់ដូច្នេះថា៖ «ព្រះវរបិតាបានតាំងទ្រង់ឲ្យអង្គុយនៅខាងស្តាំ ... ឲ្យខ្ពស់ជាងអស់ទាំងពួកគ្រប់គ្រង ពួកមានអំណាច មានបូទិ៍បារមី និងពួកមេទាំងប៉ុន្មាន ហើយគ្រប់ទាំងឈ្មោះដែលបានតាំងឡើងដែរ មិនមែនតែក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះតែប៉ុណ្ណោះ គឺទៅក្នុងអនាគតខាងមុខទៀតផង» ។ [អេភេសូ ១:២០-២១; cf. ភីលីព ២:៩] ។ ម្យ៉ាងទៀត «ទ្រង់បានបង្ក្រាបគ្រប់ទាំងអស់ នៅក្រោមព្រះបាទទ្រង់» [កូរិនថូសទី១ ១៥:២៧] ហើយ«បានតាំងទ្រង់ជាមេលើគ្រប់ទាំងអស់

សម្រាប់ក្រុមជំនុំ» [អេភេសូ ១:២២] ។ អ្នកឃើញគោលបំណងនៃ "ការអង្គុយ" នោះ៖ ដើម្បីឱ្យផ្ទៃមេឃ នឹងនៅលើផែនដីអាចមើលទៅដោយការកោតសរសើរចំពោះភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ដោយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ ហើយចុះចូលនឹងអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ នេះជាអ្វីដែលសាវ័កចង់បង្រៀន នៅពេលដែលពួកគេរំលឹកវាជាញឹកញាប់ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានទុកចិត្តចំពោះការសម្រេចចិត្តរបស់ទ្រង់ [កិច្ចការ ២:៣០-៣៦; ៣:២១; ch. ៤; ហេព្រើរ ១:៨] ។ ដូច្នេះ ពួកគេខុសដែលគិតថា គឺជាព្រះពរធម្មតានៃការជ្រើសរើសទុកជាមុន វាមិនមានអ្វីប្លែកទេដែលនៅក្នុងសៀវភៅកិច្ចការ ស្នេផានបានប្រកាសថាគាត់បានឃើញទ្រង់ឈរ [កិច្ចការ 7:55] ។ សម្រាប់នៅទីនេះ វាគឺជាសំណួរមួយ មិនមែនអំពីកាយវិការនៃរូបកាយរបស់ទ្រង់នោះទេ ប៉ុន្តែគឺអំពីភាពអស្ចារ្យនៃសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់ ។ ដូច្នេះ "អង្គុយ" មានន័យអ្វីផ្សេងក្រៅពីការធ្វើជាអធិបតីនៅកៅអីជំនុំជំរះនៅស្ថានសួគ៌ ។

16. អត្ថប្រយោជន៍ដែលផ្តល់សំរាប់ជំនឿរបស់យើងដោយការយាងឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ*

ចេញពីនេះជំនឿរបស់យើងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើន ។ ដំបូងយល់ថា ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈការឡើងទៅស្ថានសួគ៌បានបើកផ្លូវចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ដែលបានបិទតាមរយៈអ័ដាម [យ៉ូហាន ១៤:៣] ។ ដោយសារទ្រង់បានចូលទៅស្ថានសួគ៌ក្នុងសាច់ឈាមរបស់យើង ដូចជាក្នុងនាមរបស់យើង វាដូចជាសាវ័កបាននិយាយថា ក្នុងន័យមួយ យើងបាន«អង្គុយជាមួយនឹងព្រះនៅស្ថានសួគ៌ក្នុងទ្រង់» [អេភេសូ 2:6, ដូច្នេះយើងមិនបានរង់ចាំស្ថានសួគ៌ដោយក្តីសង្ឃឹមទេនោះទេ, ប៉ុន្តែនៅក្នុងយើងមានវារូចទៅហើយ ។ ទីពីរ ដូចជាសេចក្តីជំនឿ

ទទួលស្គាល់ វាគឺជាប្រយោជន៍ដ៏ធំរបស់យើងដែលព្រះគ្រីស្ទគង់ជាមួយនឹងព្រះវរបិតា ។ ដោយសារបានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈដែលមិនត្រូវបានធ្វើដោយដៃ នោះទ្រង់បានលេចមកចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះវរបិតាក្នុងនាមជាអ្នកតស៊ូមតិ និងអ្នកអង្វរឥតឈប់ឈររបស់យើង [ហេប្រើរ ៧:២៥; ៩:១១-១២; រ៉ូម ៨:៣៤] ។

ដូច្នេះ ទ្រង់បង្វែរភ្នែកព្រះវរបិតាទៅរកសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ដើម្បីជៀសវាងការសម្លឹងមើលពីអំពើបាបរបស់យើង ។ ទ្រង់ផ្សះផ្សាចិត្តរបស់ព្រះវរបិតាចំពោះយើង ដូច្នេះដោយការអង្វររបស់ទ្រង់ ទ្រង់រៀបចំផ្លូវ និងផ្លូវសម្រាប់យើងទៅកាន់បល្ល័ង្ករបស់ព្រះវរបិតា ។ ទ្រង់បំពេញដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីសប្បុរសជាបល្ល័ង្កដែលសម្រាប់មនុស្សមានបាបដ៏វេទនា បើមិនដូច្នេះទេនឹងពោរពេញទៅដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច ។ ទីបី ជំនឿអាចយល់បានពីកម្លាំងរបស់ទ្រង់ ដែលធ្វើឲ្យយើងមានកម្លាំង អំណាច ទ្រព្យសម្បត្តិ និងសិរីល្អប្រឆាំងនឹងនរក ។ « ដែលបានយាងឡើងទៅស្ថានខ្ពស់ នោះទ្រង់បានចាប់ពួកឈឺយនាំទៅជាឈឺយ ហើយបានប្រទានអំណោយទានដល់មនុស្ស » [អេភេសូ ៤:៨, cf. Vg.; cf. p. ទំនុក ៦៨:១៨] ហើយបានបំផ្លាញខ្មាំងសត្រូវ ទ្រង់បានបង្កើនប្រជាពលរដ្ឋរបស់ទ្រង់ ហើយបរិច្ចាគទ្រព្យសម្បត្តិខាងវិញ្ញាណជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។ ដូច្នេះ ទ្រង់គង់នៅលើទីខ្ពស់ ផ្ទេរយើងដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ដើម្បីទ្រង់នឹងប្រោសយើងឱ្យរស់ឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ ញែកយើងជាបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ តាក់តែងពួកជំនុំដោយអំណោយទាននៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ រក្សាវាឱ្យរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់ដោយការការពារ ទប់ទល់នឹងកំហឹងខ្មាំងសត្រូវនៃលើឆ្កាងរបស់ទ្រង់ និងការសង្គ្រោះរបស់យើងដោយកម្លាំងនៃព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ហើយទីបំផុតកាន់អំណាចទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងនៅលើផែនដី ។ ការទាំងនេះទ្រង់

ធ្វើរហូតដល់ទម្លាក់ខ្មាំងសត្រូវទាំងអស់របស់ទ្រង់ [កូរិនថូសទី១ ១៥:២៥; cf. p. ទំនុក ១១០:១] (តើអ្នកណាជាខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងដែរ) ហើយបញ្ចប់ការសាងសង់ព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ ។ នេះគឺជាស្ថានភាពពិតនៃអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ ។ នេះជាអំណាចដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានមកលើទ្រង់ រហូតដល់ក្នុងការយាងមកដើម្បីវិនិច្ឆ័យមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ ទ្រង់សម្រេចកិច្ចការចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ ។

(ការយាងមកវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការជំនុំជម្រះ, ១៧)

17. «ទ្រង់នឹងយាងមកពីណាមក ដើម្បីជំនុំជម្រះមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់»

ព្រះគ្រីស្ទប្រទានដល់ប្រជាជនទ្រង់នូវទីបន្ទាល់យ៉ាងច្បាស់អំពីអំណាចបច្ចុប្បន្នរបស់ទ្រង់ ។ ប៉ុន្តែអាណាចក្ររបស់ទ្រង់បានលាក់ខ្លួននៅក្នុងផែនដី ដូច្នេះដើម្បីនិយាយ ក្រោមភាពទាបនៃសាច់ឈាម ។ ដូច្នេះ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលសេចក្តីជំនឿត្រូវបានហៅឲ្យសញ្ជឹងគិតអំពីវត្តមានដែលមើលឃើញរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់នឹងបង្ហាញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ ។ ដ្បិតទ្រង់នឹងយាងចុះមកពីស្ថានសួគ៌ក្នុងទម្រង់ដែលមើលឃើញដូចដែលគេបានឃើញទ្រង់យាងឡើង កិច្ចការ 1:11; ម៉ាថាយ ២៤:៣០] ។ ហើយទ្រង់នឹងបង្ហាញខ្លួនដល់មនុស្សទាំងអស់ដោយភាពអស្ចារ្យនៃអាណាចក្ររបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងពន្លឺដ៏អស់កល្បជាមួយនឹងអំណាចនៃភាពជាព្រះគ្មានព្រំដែនជាមួយនឹងឆ្នាំនៃទេវតា ។ ចាប់ពីពេលនោះមក យើងត្រូវបានបញ្ជាឲ្យរង់ចាំទ្រង់ជាព្រះប្រោសលោះរបស់យើងនៅថ្ងៃនោះ ដែលទ្រង់នឹងញែកកូនចៀមចេញពីពពែ ជាអ្នករើសតាំងពីអ្នករឹងទទឹង [ម៉ាថាយ ២៥:៣១-

៣៣] ។ គ្មានអ្នកនៅរស់ ឬស្លាប់នឹងរួចផុតពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ខ្លួនឡើយ ។

សំឡេងត្រែនឹងឮពីចុងផែនដីម្ខាង ហើយតាមរយៈវាទាំងអស់នឹងត្រូវបានកោះហៅនៅចំពោះមុខទីជំនុំជម្រះរបស់ទ្រង់ ទាំងអ្នកដែលនៅមានជីវិតនៅថ្ងៃនោះ និងអ្នកដែលស្លាប់ពីមុនពីក្រុមនៃមនុស្សរស់ [ថែស្សាឡូនិចទី១ ៤:១៦-១៧] ។

មានអ្នកខ្លះពន្យល់ពាក្យ «មនុស្សរស់និងមនុស្សស្លាប់»តាមវិធីផ្សេង ។ ជាការពិតណាស់ យើងឃើញថាអ្នកនិពន្ធចាស់ៗមួយចំនួនមានការភ្លឺរឿងឆ្ងល់អំពីរបៀបពន្យល់ពីការបង្ហាញនេះ ។ ប៉ុន្តែដោយសារអត្ថន័យដែលទើបតែបានកំណត់គឺច្បាស់លាស់ វាគឺកាន់តែខិតទៅជិត គោលជំនឿ ដែលច្បាស់ណាស់ត្រូវបានសរសេរដើម្បីឱ្យមនុស្សទូទៅយល់ ។ ហើយនេះមិនយល់ស្របនឹងការលើកឡើងរបស់ប៉ុលទេដែលថា ៖ «វាត្រូវបានតែងតាំងឲ្យមនុស្សទាំងអស់ស្លាប់តែម្តង» [ហេប្រើរ ៩:២៧] ។ ទោះបីអ្នកដែលនៅសេសសល់ក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់នៅការជំនុំជម្រះចុងក្រោយនឹងមិនស្លាប់តាមរបៀបធម្មជាតិក៏ដោយ ក៏បានការផ្លាស់ប្តូរដែលពួកគេនឹងត្រូវទទួលដែរ ព្រោះវានឹងដូចជាសេចក្តីស្លាប់ក៏មិនបានហៅថា«ស្លាប់» ដែរ ។ វាប្រាកដថា « មិនមែនគ្រប់គ្នានឹងដេកទេ ប៉ុន្តែ ... ទាំងអស់នឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ» [កូរិនថូសទី១ 15:51] តើនេះមានន័យយ៉ាងណា? ជីវិតរមែងស្លាប់របស់ពួកគេនឹងត្រូវវិនាស ហើយត្រូវបានលេបចូល « ក្នុងមួយភ្លែត » ហើយត្រូវបានប្រែក្លាយដោយផ្ទាល់ទៅជាធម្មជាតិថ្មី [កូរិនថូសទី១ ១៥:៥២] ។ គ្មាននរណាម្នាក់បដិសេធថាការវិនាសនៃសាច់ឈាមនេះគឺជាការស្លាប់ទេ ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី វានៅតែជាការពិត ដែលមនុស្សរស់ និងស្លាប់នឹងត្រូវហៅមកកាត់ទោស ។ «ដ្បិតអ្នកស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងរស់ឡើងមុនគេ ហើយអ្នកដែលមានជីវិតរស់ឡើងវិញ នឹងត្រូវលើកឡើងជាមួយនឹងពួកគេ ...

ដើម្បីជួបព្រះអម្ចាស់នៅលើអាកាស» ។ [ថេស្លូណូនិចទី១ ៤:១៦-១៧] ។ ឥឡូវនេះ ទំនងជាពាក្យនេះត្រូវបានដកចេញពីការអធិប្បាយរបស់ពេត្រុសដែលលូកាបានរៀបរាប់ [កិច្ចការ ១០:៤២] ។ និងពីការតវ៉ាដ៏ឧឡារិករបស់ប៉ុលទៅកាន់ធីម៉ូថេ [ធីម៉ូថេទី២ ៤:១] ។

(សេចក្តីសំគាល់ចុងក្រោយអំពីគោលជំនឿសាវក និងភាពគ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ១៨-១៩)

18. ចៅក្រមគឺជាអ្នកប្រោសលោះ!

ហេតុនេះហើយបានជាការល្អឯលោមដ៏អស្ចារ្យមួយដែលយើងយល់ឃើញថាការវិនិច្ឆ័យគឺស្ថិតនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ព្រះអង្គដែលបានកំណត់យើងរួចហើយដើម្បីចែករំលែកនូវកិត្តិយសនៃការវិនិច្ឆ័យជាមួយព្រះអង្គ [cf. ម៉ាថាយ ១៩:២៨]! ពិតជាទ្រង់នៅឆ្ងាយពីកន្លែងដាក់កៅអីជំនុំជម្រះដើម្បីផ្ដន្ទាទោសយើងហើយ! តើអ្នកគ្រប់គ្រងដែលមានចិត្តមេត្តាបំផុតរបស់យើងអាចបំផ្លាញស្រ្តីរបស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្តេច? តើក្បាលអាចកំចាត់សមាជិករបស់ខ្លួនដោយរបៀបណា? តើមេធាវីរបស់យើងអាចថ្កោលទោសកូនក្តីរបស់គាត់ដោយរបៀបណា? បើសារីកហ៊ានថាដោយព្រះគ្រីស្ទអង្វររកយើងនៅទីនោះ គឺគ្មានអ្នកណាអាចចេញមកផ្ដន្ទាទោសយើងបានឡើយ [រ៉ូម. ៨:៣៤:៣៥] ដូច្នេះ វាជាការពិតជាងនេះទៅទៀត ថាព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកជួយសុំទោសនឹងមិនថ្កោលទោសអ្នកដែលទ្រង់បានទទួលការចោទប្រកាន់ និងការការពាររបស់ទ្រង់នោះទេ ។ គ្មានការធានាណាមួយទេ នេះ—ថាយើងនឹងត្រូវបាននាំមកនៅចំពោះមុខកន្លែងជំនុំជម្រះផ្សេងទៀតក្រៅពីព្រះដ៏ប្រោសលោះរបស់យើង ដែលយើងត្រូវតែស្វែងរកសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង!

ម្យ៉ាងទៀត អ្នកដែលឥឡូវនេះសន្យានឹងព្រះពរដ៏អស់កល្បជានិច្ចតាមរយៈដំណឹង
ល្អ នោះនឹងសម្រេចតាមការសន្យារបស់ទ្រង់នៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ។ ដូច្នេះ តាមរ
យៈការប្រទានការវិនិច្ឆ័យទាំងអស់ដល់ព្រះរាជបុត្រា [យ៉ូហាន 5:22] ព្រះវរបិតា
បានលើកតម្កើងទ្រង់ដល់ទីបំផុត ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចនឹងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះ
សតិសម្បជញ្ញៈនៃវាស្ត្រទ្រង់ ដែលញាប់ញ័រដោយខ្លាចការជំនុំជំរះ ។ រហូតមក
ដល់ពេលនេះ ខ្ញុំបានធ្វើតាមបញ្ជារបស់ គោលជំនឿពួកសាវ័ក ពីព្រោះវាសង្ខេប
មកនៅក្នុងពាក្យពីរបី ចំណុចសំខាន់នៃការប្រោសលោះរបស់យើង ហើយដូច្នេះ
អាចបម្រើជាបំនែកមួយសម្រាប់យើង ដែលយើងមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ និង
ចង្អុលដោយចំណុចនៃវត្ថុនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលយើង គួរតែយកចិត្តទុកដាក់ ។
ខ្ញុំហៅវាថាជា គោលជំនឿពួកសាវ័ក ដោយមិនខ្វល់ខ្វាយពីខ្លួនខ្ញុំតិចតួចបំផុត
ទាក់ទងនឹងភាពជាអ្នកនិពន្ធរបស់វា ។ ដោយមានការព្រមព្រៀងគ្នាយ៉ាងសន្តិក
សន្ទាប់ អ្នកនិពន្ធចាស់ៗប្រាកដជាចាត់ទុកវាថាជាសាវ័ក ដោយប្រកាន់ថាវាត្រូវ
បានសរសេរ និងបោះពុម្ពដោយសាវ័ករួម ឬជាសេចក្តីសង្ខេបនៃការបង្រៀន
ដែលបញ្ជូនដោយដែរបស់ពួកគេ ហើយប្រមូលដោយសុច្ឆរិត ដូច្នេះហើយសម
នឹងទទួលបាន ចំណងជើង ។ ខ្ញុំមិនមានការងឿងឆ្ងល់ទេថា នៅដើមដំបូងនៃ
ពួកជំនុំ ក្នុងយុគសម័យសាវ័ក វាត្រូវបានទទួលជាការសារភាពជាសាធារណៈ
ដោយការយល់ព្រមពីគ្រប់ទិសទី ដែលវាមានប្រភពដើម ។ វាហាក់ដូចជាមិន
ត្រូវបានសរសេរជាឯកជនដោយបុគ្គលណាម្នាក់នោះទេ ចាប់តាំងពីពេលដែល
មនុស្សអាចចាំបានថា វាប្រាកដជាត្រូវបានចាត់ទុកជាសិទ្ធិអំណាចដ៏ពិសិដ្ឋក្នុង
ចំណោមអ្នកគោរពស្រឡាញ់ព្រះទាំងអស់ ។ យើងចាត់ទុកថាហួសពីការជជែក
រកខុសត្រូវនូវចំណុចតែមួយគត់ដែលគួរព្រួយបារម្ភចំពោះយើង ៖ ប្រវត្តិសាស្ត្រ

ទាំងមូលនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវបានសង្ខេបនៅក្នុងវាដោយសង្ខេប និង តាមលំដាប់លំដោយ ហើយថាវាគ្មានអ្វីដែល មិនត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទីបន្ទាល់ ពិតប្រាកដនៃបទគម្ពីរនោះទេ ។ នេះជាការយល់ឃើញថា វាគ្មានន័យទេក្នុងការ បង្កបញ្ហាដល់ខ្លួនឯង ឬឈ្មោះជាមួយអ្នកណាម្នាក់លើអ្នកនិពន្ធ ។ លុះត្រាតែ យល់ស្រប វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ដើម្បីមានសេចក្តីពិតជាក់លាក់ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយមិនដឹងថាវានិយាយដោយមាត់នរណា ឬដោយដៃ របស់នរណាដែលវាត្រូវបានសរសេរ ។

19. ព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់នៅក្នុងគ្រប់ឃ្លានៃគោលជំនឿ*

យើងឃើញថាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទាំងមូល និងផ្នែកទាំងអស់ត្រូវបានយល់ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ [កិច្ចការ 4:12] ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែយកចិត្តទុកដាក់មិន ត្រូវយកចំណែកតិចបំផុតពីកន្លែងណាផ្សេងទៀតឡើយ ។ ប្រសិនបើយើងស្វែង រកសេចក្តីសង្គ្រោះ នោះយើងត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវថា វាគឺជា «ទ្រង់» [កូរិនថូសទី១ 1:30] ប្រសិនបើយើងស្វែងរកអំណោយទានណា មួយពីព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងឃើញនៅក្នុងការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកកម្លាំង វាស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ប្រសិនបើ ភាពបរិសុទ្ធ នៅក្នុងគំនិតរបស់ទ្រង់; ប្រសិនបើភាពទន់ភ្លន់វាលេចឡើងនៅក្នុង កំណើតរបស់ទ្រង់ ។ មើលតាមកំណើតរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានធ្វើដូចយើងគ្រប់ យ៉ាង [ហេព្រើរ ២:១៧] ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចរៀនទទួលអារម្មណ៍ពីការឈឺចាប់ របស់យើង [ct. ហេព្រើរ ៥:២] ។ ប្រសិនបើយើងស្វែងរកការប្រោសលោះ វាស្ថិតនៅក្នុងចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើរួចទោស នៅក្នុងការ ថ្កោលទោសរបស់ទ្រង់; ប្រសិនបើចង់រួចផុតពីបណ្តាសា នោះចូលនៅក្នុងឈើ

ឆ្កាងរបស់ទ្រង់ [កាឡទី ៣:១៣]; ប្រសិនបើពេញចិត្ត, ចូរនៅក្នុងការលះបង់
របស់ទ្រង់; ប្រសិនបើការបន្ទុក, នៅក្នុងឈាមរបស់ទ្រង់; ប្រសិនបើការ
ផ្សះផ្សា, ក្នុងតំណពូជរបស់ទ្រង់ចូលទៅក្នុងនរក; ប្រសិនបើសាច់ឈាមនៅក្នុងផ្ទៃ
រ ។ ប្រសិនបើជីវិតថ្មី នៅក្នុងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ អស់កល្ប, ដូចគ្នា;
ប្រសិនបើបានទទួលមរតកនៃនគរស្ថានសួគ៌ នៅក្នុងការចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌
របស់ទ្រង់ ។ ប្រសិនបើការការពារ ប្រសិនបើសន្តិសុខ ប្រសិនបើការផ្គត់ផ្គង់
ច្រើន នៃព្រះពរទាំងអស់នៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ទ្រង់; ប្រសិនបើការរំពឹងទុកនៃ
ការជំនុំជម្រះដោយគ្មានការរំខាននោះគឺនៅក្នុងអំណាចដែលបានផ្តល់ឱ្យទ្រង់ដើម្បី
វិនិច្ឆ័យ ។ សរុបមក ដោយសារឃ្លាំងស្តុករបស់ល្អគ្រប់បែបយ៉ាងមានច្រើននៅ
ក្នុងទ្រង់នោះ ចូរយើងផឹកបំពេញប្រភពទឹកនេះរបស់យើង នឹងមិនមានអ្វីផ្សេង
ទៀត មនុស្សខ្លះមិនស្តាប់ស្តាប់នឹងព្រះអង្គតែឯងទេ កើតចេញមកទីនេះ ហើយពី
ទីសង្ឃឹមទៅមួយទៀត ទោះបីជាពួកគេខ្វល់ខ្វាយខ្លួនឯងជាចម្បងច្រើនជាងទ្រង់
ក៏ដោយ ពួកគេនៅតែរង្វេងចេញពីផ្លូវត្រឹមត្រូវក្នុងការបង្វែរផ្នែកខ្លះនៃការពិត
របស់ពួកគេទៅទិសដៅមួយផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែការមិនទុកចិត្តបែបនេះមិនអាច
ជ្រៀតចូលទៅក្នុងកន្លែងដែលមនុស្សទាំងអស់ធ្លាប់ស្គាល់ពីព្រះពរដ៏បរិបូរណ៍
ទ្រង់បានឡើយ ។

ជំពូកទី XVII

ព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះ ការល្អ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ ព្រះសម្រាប់យើង

1. ការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនរាប់បញ្ចូលព្រះគុណរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែបាននាំមុខវា វិញ

លើសពីនេះ សំណួរនេះក៏គួរតែត្រូវបានពន្យល់ផងដែរ ។ មានមនុស្សស្នូតបូក
មួយចំនួនដែល—ទោះបីជាពួកគេសារភាពថាយើងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះតាម
រយៈព្រះគ្រីស្ទ — មិនអាចទ្រាំនឹងឮពាក្យ«ការល្អ»នោះទេព្រោះពួកគេគិតថាវា
បិទបាំងព្រះគុណរបស់ព្រះ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេនឹងមានព្រះគ្រីស្ទគ្រាន់
តែជាឧបករណ៍ ឬជាអ្នកបម្រើ មិនមែនជាអ្នកនិពន្ធ ឬជាអ្នកដឹកនាំ និងជា
ព្រះអង្គម្ចាស់នៃជីវិត ដូចដែលពេត្រុសហៅទ្រង់ក្នុង [កិច្ចការ 3:15] នោះទេ ។
ប្រាកដណាស់ ខ្ញុំទទួលស្គាល់ថា បើអ្នកណាម្នាក់គ្រាន់តែចាត់ទុកព្រះគ្រីស្ទដោយ
ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ប្រឆាំងនឹងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ នោះនឹងគ្មានកន្លែងសម្រាប់ការល្អ
នោះទេ ។ ពីព្រោះមនុស្សនឹងមិនមានតំលៃដើម្បីទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះ
ឡើយ ។ ពិតប្រាកដណាស់ ដូចដែល Augustine សរសេរយ៉ាងពិតប្រាកដថា
៖ « ពន្លឺដ៏ច្បាស់បំផុតនៃការកំណត់ទុកជាមុន និងព្រះគុណ គឺជាកូនមនុស្ស
ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ដែលបាននាំការនេះមក ឆ្លងកាត់ដោយ
និស្ស័យជាមនុស្សដែលមាននៅក្នុងទ្រង់ ដោយមិនគិតពីការល្អពីមុននៃកិច្ចការ
ឬជំនឿ ។ ឆ្លើយតបមកខ្ញុំ សូមអង្វរអ្នក តើមនុស្សនោះសមនឹងក្លាយជាព្រះរាជ
បុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ ហើយត្រូវបានសន្មតថាជាការរូបរួមនៃកូនតែម្នាក់ដោយ

ព្រះបន្ទូលរួមជានិច្ចជាមួយព្រះវរបិតានៅត្រង់ណា? ដូច្នេះ យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថាក្បាលរបស់យើងជាគ្រឹះនៃព្រះគុណ ដែលជាព្រះគុណដែលសាយភាយចេញពីទ្រង់តាមរយៈសមាជិកទាំងអស់របស់ទ្រង់តាមខ្នាត ឬនីមួយៗ ។ គ្រប់គ្នាត្រូវបានបង្កើតជាគ្រីស្ទបរិស័ទតាំងតែពីដើមដំបូងនៃសេចក្តីជំនឿ ដោយព្រះគុណដូចគ្នាដែលមនុស្សតាំងពីដើមដំបូង បានក្លាយជាព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូចគ្នាដែរនៅក្នុងវត្តមួយទៀត ៖ « គ្មានឧទាហរណ៍ណាដែលបង្ហាញពីការកំណត់ទុកជាមុន ជាជាងអ្នកសម្របសម្រួលខ្លួនឯងនោះទេ ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលបានធ្វើជាមនុស្សសុចរិតនៃពូជស្តេចដាវីឌនេះ មិនដែលប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតឡើយ បើគ្មានការល្អឬបំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់មុន អំពើទុច្ចរិតធ្វើឲ្យអ្នកដែលជាសមាជិកនៃព្រះអង្គនោះសុចរិត » ។ល។ ការចាប់ផ្តើមនៃការល្អដើម្បីក្លាយជាទ្រង់ ប៉ុន្តែយើងត្រលប់ទៅកាន់បញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ដែលជាបុព្វហេតុដំបូង ។ សម្រាប់ព្រះតែមួយគត់នៃសេចក្តីរីករាយរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់បានតែងតាំងទ្រង់ជាអ្នកសម្របសម្រួលដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់យើង ។ ដូច្នេះ វាជាការមិនទំនងទាល់តែសោះក្នុងការកំណត់ការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទប្រឆាំងនឹងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ។ សម្រាប់វាជាច្បាប់ទូទៅដែលវត្ថុក្រោមបង្គាប់ទៅកាន់អ្នកផ្សេងមិនឲ្យមានជម្លោះជាមួយវា ។ ដោយហេតុផលនេះ គ្មានអ្វីរារាំងយើងពីការអះអាងថាមនុស្សត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះតែមួយគត់ ហើយក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ ការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាអ្នកនៅក្រោមបង្គាប់ចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ក៏ធ្វើការចូលរួមជំនួសយើងដែរ ។ ទាំងការពេញចិត្តដោយសេរីរបស់ព្រះ និងការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលនីមួយៗស្ថិតក្នុងកម្រិតរបស់វា ។ ក្រៅពីសេចក្តីរីករាយរបស់ព្រះ ព្រះគ្រីស្ទមិន

អាចទទួលបានការអ្វីទាំងអស់ ។ ប៉ុន្តែទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះ ពីព្រោះទ្រង់ត្រូវបាន
តែងតាំងដើម្បីបំបាត់នៅសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះដោយការលះបង់របស់ទ្រង់
ហើយដើម្បីលុបបំបាត់ការរំលងរបស់យើងដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ ។
សរុបមក ៖ ក្នុងការល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺអាស្រ័យទៅលើព្រះគុណរបស់ព្រះតែមួយ
គត់ ដែលបានចាត់ចែងវិធីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនេះសម្រាប់យើង វាគ្រាន់តែជាការ
ជំទាស់យ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សទាំងអស់ ។

2. គម្ពីរជាតួនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ និងសេចក្តីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ភាពខុសគ្នានេះត្រូវបានសន្និដ្ឋានចេញពីវត្តជាច្រើននៃបទគម្ពីរ ។ «ព្រះទ្រង់
ស្រឡាញ់លោកីយ៍ណាស់ ទ្រង់បានប្រទានព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ដើម្បី
ឲ្យអ្នកណាដែលជឿលើទ្រង់ នឹងមិនវិនាសឡើយ ។ » [យ៉ូហាន ៣:១៦] យើង
ឃើញពីរបៀបដែលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាកន្លែងទីមួយ ដែលជាបុព្វហេតុ
ខ្ពស់បំផុត ឬជាប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទធ្វើទៅតាមរបៀបនេះជា
មូលហេតុជិតស្និទ្ធទីពីរ ។ ឧបមាថានរណាម្នាក់យកករណីលើកលែងថាព្រះគ្រីស្ទ
គ្រាន់តែជាបុព្វហេតុជាក់លាក់មួយ ។ បន្ទាប់មក គាត់បានបន្ថយអំណាចរបស់
ព្រះគ្រីស្ទជាជាងពាក្យដែលគ្រាន់តែបានដកស្រង់ចេញ ។ ដ្បិតយើងបានទទួល
បានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿដែលមាននៅក្នុងទ្រង់ យើងគួរតែស្វែងរក
ការនេះ នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងក្នុងទ្រង់ ។ វត្តជាច្រើននៃបទគម្ពីរបញ្ជាក់
យ៉ាងច្បាស់អំពីការនេះ ។ «មិនមែនថាយើងស្រឡាញ់ព្រះជាមុននោះទេ គឺថា
ទ្រង់ស្រឡាញ់យើងជាមុន ហើយបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឲ្យធ្វើការលោះបាប
របស់យើង» ។ [យ៉ូហានទី១ ៤:១០] ពាក្យទាំងនេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីការ
ពិតនេះ ៖ ដើម្បីកុំឱ្យគ្មានអ្វីអាចឈរនៅក្នុងផ្លូវនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់

ចំពោះយើង នោះព្រះបានតែងតាំងព្រះគ្រីស្ទជាមធ្យោបាយនៃការផ្សះផ្សាយើង ជាមួយនឹងទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ពាក្យថា "ធ្វើឲ្យស្ងប់ចិត្ត" គឺសំខាន់ខ្លាំងណាស់ សម្រាប់, នៅក្នុងវិធីដែលមិនអាចនិយាយបាន ព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់យើង ហើយនៅតែមានសេចក្តីនឹងយើងក្នុងពេលតែមួយ រហូតដល់ទ្រង់បានផ្សះផ្សា ជាមួយយើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ។ នេះគឺជាការសេចក្តីសំខាន់នៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍ ខាងក្រោមទាំងអស់ ៖ « ទ្រង់ជាដង្វាយធួននឹងបាបយើងរាល់គ្នា » [យ៉ូហានទី ១ ២:២] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត "ដ្បិតព្រះបានសព្វព្រះហឫទ័យ ឲ្យគ្រប់ទាំងសេចក្តី ពោរពេញបានស្ថិតនៅក្នុងទ្រង់ ២០ ហើយឲ្យបានផ្សះផ្សាគ្រប់ទាំងអស់ ឲ្យជា នឹងអង្គទ្រង់ ដោយសារព្រះរាជបុត្រានោះ ទោះបើរបស់នៅស្ថានសួគ៌ ឬនៅ ផែនដីក្តី ទាំងតាំងស្ថានមេត្រី ដោយសារព្រះលោហិតនៃឈើឆ្កាងទ្រង់ » ។ល។ [កូឡូស ១:១៩-២០] ម្តងទៀតថា ៖ « ព្រះទ្រង់គង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ កំពុងផ្សះផ្សាលោកីយ៍នឹងព្រះអង្គទ្រង់ ឥតប្រកាន់ទោសគេទៀត » ។ [កូរិនថូ សទី២ 5:19, cf. Comm. and Vg.] ជាថ្មីម្តងទៀត « ទ្រង់ ... ដើម្បីនឹង សរសើរដល់ព្រះគុណដ៏ឧត្តមរបស់ទ្រង់ ដែលបានផ្តល់មកយើងរាល់គ្នាទេ ក្នុង ព្រះរាជបុត្រាស្នូនភ្នារបស់ទ្រង់ » [អេភេសូរ ១:៦] ។ ជាថ្មីម្តងទៀត "ទ្រង់ បានផ្សះផ្សាទាំង២នឹងព្រះ ក្នុងរូបកាយតែ១ ដោយសារឈើឆ្កាង" [អេភេសូរ ២:១៥-១៦, cf. vg.] ការពន្យល់អំពីការអាថ៌កំបាំងនេះគឺត្រូវស្វែងរកក្នុងជំពូកទី មួយនៃសំបុត្រទៅកាន់ពួកអេភេសូរ ។ នៅទីនោះ បន្ទាប់ពីប៉ុលបានបង្រៀន យើងថា យើងត្រូវបានជ្រើសរើសនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានបន្ថែមនៅពេលដូច គ្នានេះថា យើងបានទទួលការពេញចិត្តនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដូចគ្នា [អេភេសូ ១:៤-៥] ។ តើព្រះចាប់ផ្តើមរើសយកដោយការអនុគ្រោះរបស់ទ្រង់ដោយរបៀបណា

ចំពោះអ្នកដែលទ្រង់បានស្រឡាញ់មុនការបង្កើតពិភពលោក? មានតែនៅក្នុងអ្វីដែលទ្រង់បានបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់នៅពេលដែលទ្រង់បានផ្សះផ្សាជាមួយយើងដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ព្រះជាប្រភពនៃសេចក្តីសុចរិតទាំងអស់ ។ ដូច្នេះ ដរាបណាទ្រង់នៅតែជាមនុស្សមានបាប ត្រូវតែចាត់ទុកទ្រង់ជាសត្រូវ និងជាចៅក្រម ។ ដូច្នេះ ការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាសេចក្តីសុចរិត ដូចដែលប៉ុលបានពិពណ៌នាថា ៖ «ដ្បិតឯព្រះអង្គ ដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះទ្រង់បានធ្វើឲ្យត្រឡប់ជាតូបាប ជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញដើម្បីឲ្យយើងរាល់គ្នាបានត្រឡប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនូវព្រះអង្គនោះឯង ។ » [២កូរិន ៥:២១] ។ នេះមានន័យថា: យើងដែល«តាមកំណើតយើង នោះយើងជាមនុស្សជាប់ក្នុងសេចក្តីខ្មាស់» [អេភេសូ ២:៣, cf. Vg ។] ហើយបានឃ្លាតឆ្ងាយពីទ្រង់ដោយអំពើបាប ដោយការលះបង់របស់ព្រះគ្រីស្ទ បានទទួលការរាប់ជាសុចរិតដោយឥតគិតថ្លៃ ដើម្បីផ្តាច់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់ ។ ប៉ុន្តែភាពខុសគ្នានេះក៏ត្រូវបានកត់សម្គាល់ផងដែរនៅពេលដែលព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ។ ពីនេះវាកើតឡើងថាព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានដល់យើងនូវអ្វីដែលទ្រង់បានទទួល ។ បើមិនដូច្នេះទេ វាមិនសមទេសម្រាប់ការផ្តល់កិត្តិយសនេះដល់ទ្រង់ ដែលខុសពីព្រះវរបិតា ពោលគឺព្រះគុណនោះជារបស់ទ្រង់ ហើយបានមកពីទ្រង់ ។

3. សេចក្តីឈ្នះរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងសាក្សីនៃបទគម្ពីរ

យ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ ព្រះគ្រីស្ទពិតជាបានទទួលនិងសេចក្តីឈ្នះនៃព្រះគុណសម្រាប់យើងជាមួយនឹងព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់ ។ វគ្គជាច្រើននៃបទគម្ពីរបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ និងយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ចំពោះរឿងនេះ ។ ខ្ញុំចាត់

ទុកវាជារឿងធម្មតាដែលថា បើព្រះគ្រីស្ទទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងអំពើបាបរបស់យើង បើទ្រង់បានសងបំណុលដែលយើងជំពាក់នោះ បើទ្រង់បានផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ដោយការស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ - និយាយឱ្យខ្លី ប្រសិនបើជាមនុស្សសុចរិត ទ្រង់បានរងទុក្ខសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិត នោះទ្រង់បានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់យើង ដោយសារសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ដែលស្មើនឹងការទទួលវា ។ ប៉ុន្តែដូចដែលប៉ុលបាននិយាយថា ៖ «ដោយព្រះរាជបុត្រាទ្រង់សុគត ដូច្នេះ ដែលយើងបាន ជាមេត្រីហើយ» [រ៉ូម ៥:១០-១១ p] ។ ប៉ុន្តែការផ្សះផ្សាគ្នានកន្លែងណាក្រៅពីកន្លែងដែលកំហុសកើតឡើងមុនឡើយ ។ ដូច្នេះអត្ថន័យគឺ ៖ ព្រះដែលយើងស្តាប់ដោយសារអំពើបាប ទ្រង់បានស្តាប់ស្តាប់ដោយការសុគតរបស់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដើម្បីក្លាយជាអំណោយដល់យើង ។ ហើយយើងត្រូវព្យាយាមកត់សម្គាល់នូវចំណុចផ្ទុយគ្នានៅពេលវេលាខ្លីបន្ទាប់ ។ «ដូចជាការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សតែម្នាក់ តែមនុស្សជាច្រើនបានទៅជាមនុស្សមានបាប ដូច្នេះដោយសារការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សតែម្នាក់ មនុស្សជាច្រើនបានត្រូវរាប់ជាសុចរិត» ។ [រ៉ូម ៥:១៩] នេះជាអត្ថន័យ ៖ ដោយសារអំពើបាបរបស់អ័ដាម យើងបានឃ្លាតឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានវាសនាត្រូវវិនាស ដូច្នេះដោយសារការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងបានទទួលការពេញចិត្តជាសុចរិត ។ អនាគតកាលមិនរាប់បញ្ចូលសេចក្តីសុចរិតបច្ចុប្បន្នដូចដែលអត្ថបទបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ ។ ដូចប៉ុលបានមានប្រសាសន៍កាលពីមុនថា «អំណោយឥតគិតថ្លៃបន្ទាប់ពីការរំលងជាច្រើនគឺជាការរាប់ជាសុចរិត [រ៉ូម ៥:១៦] ។

4. ការជំនួសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងនិយាយថាព្រះគុណត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងដោយការល្អ
 របស់ព្រះគ្រីស្ទនោះយើងមានន័យថា៖ ដោយសារព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់យើងត្រូវ
 បានសំអាតហើយការសុគតរបស់ទ្រង់គឺបានលាងទោសអំពើបាបរបស់យើង ។ «
 ព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់សំអាតយើងពីអំពើបាបទាំងអស់» ។ [យ៉ូហានទី១ ១:៧]
 «នេះជាឈាមរបស់ខ្ញុំ ... ដែលត្រូវខ្ចាយ... សម្រាប់ការអត់ទោសបាប ។ [ម៉ាថា
 យ ២៦:២៨; cf. លូកា ២២:២០] ប្រសិនបើឥទ្ធិពលនៃការខ្ចាយឈាមរបស់
 ទ្រង់ គឺថាអំពើបាបរបស់យើងមិនត្រូវបានគេយកមកដាក់ចំពោះពួកយើង វាធ្វើ
 តាមដែលការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះត្រូវបានពេញចិត្តដោយតម្លៃនោះ ។ ត្រង់ចំណុច
 នេះ សម្តីរបស់យ៉ូហានបាទីស្ទនិយាយថា ៖ « ឥឡូវនេះ កូនចៀមនៃព្រះ ដែល
 ដោះបាបមនុស្សលោក» [យ៉ូហាន 1:29] ។ ពីព្រោះទ្រង់បានដាក់ព្រះគ្រីស្ទ
 ប្រឆាំងនឹងការបូជាទាំងប៉ុន្មាននៃក្រិក្សរ៉ូម ដើម្បីបង្រៀនថាអ្វីដែលរូបតំណាង
 ទាំងនោះបានសម្រេចក្នុងខ្លួនទ្រង់តែឯង ។ យើងដឹងអំពីអ្វីដែលម៉ូសេនិយាយ
 ជាញឹកញាប់ថា ៖ «អំពើទុច្ចរិតនឹងត្រូវបានធ្វើឲ្យឆ្ងល់នឹង អំពើបាបនឹងត្រូវលុប
 ចេញ ហើយអត់ទោសឲ្យ» ។ [និក្ខ ៣៤:៧ លេវី. ១៦:៣៤] ។ សរុបមក
 រូបភាពចាស់ៗបង្រៀនយើងអំពីកម្លាំង និងអំណាចនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រី
 ស្ទ ។ ហើយនៅក្នុងសំបុត្រទៅកាន់ជនជាតិហេព្រើរ សាវ័កប៊ុនប្រសប់ដោយប្រើ
 គោលការណ៍នេះពន្យល់ចំណុចនេះថា «បើគ្មានការខ្ចាយឈាមទេ នោះគ្មានការ
 អត់ទោសបាបឡើយ» [ហេព្រើរ ៩:២២] ។ ចេញពីនេះគាត់បានសន្និដ្ឋានថា
 "ទ្រង់បានលេចមក១ដង ដើម្បីនឹងលើកអំពើបាបចោល ដោយថ្វាយព្រះអង្គទ្រង់
 វិញ ទុកជាយញ្ញបូជា" [ហេព្រើរ ១:26] ។ ទ្រង់ធ្លាប់មានបន្ទូលថា ៖ «
 នោះទ្រង់បានយាងចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធបំផុត១ដងជាសំរេច ទាំងបានសេចក្តី

ប្រោសលោះ នៅអស់កល្បជានិច្ច មិនមែនដោយយកឈាមពពែឈ្មោល ឬ ឈាមកូនគោទេ គឺដោយយកព្រះលោហិតនៃអង្គទ្រង់វិញ» [ហេព្រើរ ៩:១២] ។

ឥឡូវនេះ ទ្រង់បានរំកិលភាពអំពីភាពឈ្លាស់វែងនេះ ៖ « បិតបើសិនជាឈាម គោឈ្មោល បានញែកអ្នកនោះចេញជាបរិសុទ្ធ ខាងសាច់ឈាមបានទៅហើយ ចំណង់បើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ... នោះនឹងសំអាតទាំងបញ្ញាចិត្តអ្នករាល់គ្នា [ហេព្រើរ ៩:១៣-១៤ p] ។ នេះបង្ហាញយ៉ាងងាយស្រួលថាព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺ ចុះខ្សោយខ្លាំង លុះត្រាតែយើងព្រមផ្តល់ការលះបង់របស់ទ្រង់ អំណាច នៃការអត់ទោស ការផ្តាច់ចិត្ត និងការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់ ។ ដូចដែលគាត់បាន បន្ថែមបន្តិចក្រោយមកថា: «ដោយហេតុនោះបានជាទ្រង់ជាអ្នកកណ្តាលនៃ សញ្ញាថ្មី ដើម្បីឲ្យពួកអ្នកដែលទ្រង់ហៅ បានទទួលសេចក្តីសន្យា ទុកជាមរដកដី នៅអស់កល្បជានិច្ច ដោយទ្រង់សុគត ប្រយោជន៍នឹងប្រោសលោះគេ ឲ្យរួចពី ការរំលង ដែលគេប្រព្រឹត្តពីកាលនៅក្រោមសញ្ញាចាស់នៅឡើយ [ហេព្រើរ ៩: ១៥ p] ។ វាពិតជាមានតម្លៃណាស់ក្នុងការសញ្ជឹងគិតអំពីភាពស្រដៀងគ្នាដែល បានលើកឡើងដោយប៉ុល ៖ «ព្រះគ្រីស្ទ ... បានក្លាយជាបណ្តាសាសម្រាប់ យើង» ។ល។ [កាឡាទី ៣:១៣] ។ វាជាការហួសហេតុ ដែលមិនសមទំនង សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវទទួលបន្ទុកជាបណ្តាសា លុះត្រាតែទទួលបានសេចក្តី សុចរិតសម្រាប់អ្នកដទៃដោយការសងថ្លៃនូវអ្វីដែលពួកគេបានជំពាក់ ។ ទីបន្ទាល់ របស់អេសាយក៏ច្បាស់ដែរថា ៖ «ឯការវាយផ្ទាល់ដែលនាំឲ្យយើងបានជាមេត្រី នោះបានធ្លាក់ទៅលើទ្រង់ ហើយយើងរាល់គ្នាបានប្រោសឲ្យជា ដោយសារស្នាម រំពាត់នៅអង្គទ្រង់» [អេសាយ ៥៣:៥ p] ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនពេញចិត្ត ចំពោះអំពើបាបរបស់យើងទេនោះ វាមិនត្រូវបាននិយាយថាទ្រង់បានផ្តាច់ព្រះ

ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ដោយទទួលយកការពិន័យដែលយើងត្រូវចុះចូលនោះទេ ។
 ពាក្យដែលមាននៅក្នុងវគ្គបទគម្ពីរដដែលនេះយល់ស្របនឹងការនេះថា ៖ « ខ្ញុំ
 ត្រូវវាយ ដោយព្រោះអំពើវិលវេលរបស់ជនជាតិខ្ញុំនោះ » [អេសាយ ៥៣:៤ p] ចូរ
 យើងបន្ថែមការបកស្រាយរបស់ពេត្រុស ដែលនឹងលុបបំបាត់ភាពមិនប្រាកដ
 ប្រជាទាំងអស់ ៖ « ទ្រង់បានផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើងរាល់គ្នា នៅលើរូបអង្គទ្រង់
 ជាប់លើឈើឆ្កាង » [ពេត្រុសទី១ ២:២៤) គាត់កំពុងនិយាយថា បន្ទុកនៃការ
 កាត់ទោស ដែលពួកយើងត្រូវបានដោះលែង ត្រូវបានដាក់លើព្រះគ្រីស្ទ ។

5. ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាតម្លៃនៃការប្រោសលោះរបស់យើង

សាក្សីបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ទ្រង់បានបង់ថ្លៃលោះយើងពីទោសនៃសេចក្តីស្លាប់
 «តែដោយពឹងដល់ព្រះគុណទ្រង់ នោះបានរាប់ជាសុចរិតទេ ដោយសារសេចក្តី
 ប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ... ដែលព្រះបានតាំងទ្រង់ទុកជាទិស
 ន្តោសប្រោស ដោយសារសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះលោហិតទ្រង់ » ។ [រ៉ូម ៣:២៤-
 ២៥ p] ។ ប៉ុលសរសើរព្រះគុណរបស់ព្រះក្នុងន័យនេះ៖ ដ្បិតព្រះបានប្រទាន
 តម្លៃនៃការប្រោសលោះក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ [រ៉ូម ៣:២៤]; បន្ទាប់មក
 ទ្រង់សុំយើងឲ្យជ្រកកោនក្នុងព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យយើងបាន
 ទទួលសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះមុខការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ [រ៉ូម ៣:២៥] ។ សេច
 ក្តីថ្លែងការណ៍របស់ពេត្រុសមានន័យដូចគ្នា ៖ « អ្នកត្រូវបានលោះ ... មិនមែន
 ដោយ ... ប្រាក់ និងមាសទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃ ... នៃកូន
 ច្រើនដែលគ្មានកំហុស » [ពេត្រុសទី១ 1:18-19] ។ ការប្រៀបធៀបនេះនឹង
 មិនអនុវត្តទេ លុះត្រាតែមានការពេញចិត្តចំពោះអំពើបាបរបស់យើងជាមួយនឹង
 តម្លៃនេះ ។ នេះជាមូលហេតុដែលប៉ុលនិយាយថា យើង « ដ្បិតព្រះទ្រង់បាន

ចេញថ្លៃលោះអ្នករាល់គ្នាហើយ» [កូរិនថូសទី១ ៦:២០] សេចក្តីថ្លែងការណ៍ មួយទៀតរបស់គាត់ថា “មានអ្នកសង្រួបសង្រួមតែ១... ជាអ្នកចេញថ្លៃលោះ មនុស្សទាំងអស់” [ធីម៉ូធើទី១ ២:៥-៦] លុះត្រាតែការពិន័យដែលយើងទទួល បានត្រូវបានដាក់លើទ្រង់ ។ ហេតុនេះហើយបានជាសាវ័កកំណត់ការប្រោស លោះដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទថាជា«ការអត់ទោសបាប [កូឡូស ១:១៤] ដូចដែលគាត់និយាយថា «យើងរាល់គ្នាមានសេចក្តីប្រោសលោះក្នុងព្រះរាជបុត្រា នោះ គឺជាសេចក្តីផ្តាច់បាប ដោយសារព្រះលោហិតទ្រង់” វត្តមួយទៀតយល់ ស្របនឹងការនេះថា ៖ “ទាំងលុបចោលសេចក្តីដែលកត់ទុកទាំងនឹងយើងក្នុងសេ ចក្តីបញ្ញត្ត ដែលប្រទាំងនឹងយើង ហើយទ្រង់ក៏លើកចោល ដោយបោះភ្ជាប់នៅ ឈើឆ្កាង” [កូឡូស ២:១៤ p] ។ គាត់កត់ចំណាំនៅទីនោះនូវការបង់ថ្លៃ ឬ សំណងដែលរំដោះយើងពីកំហុស ។ ហើយសម្តីរបស់ប៉ុលទាំងនេះមានទម្ងន់ធ្ងន់ ណាស់ ៖ «បិតបើសិនជាសេចក្តីសុចរិតមកដោយសារក្រឹត្យវិន័យ នោះព្រះគ្រីស្ទ បានសុគតជាឥតប្រយោជន៍សោះ» [កាឡាទី ២:២១ p] ។ ពីនេះយើង សន្និដ្ឋានថាយើងត្រូវស្វែងរកពីព្រះគ្រីស្ទនូវអ្វីដែលច្បាប់នឹងផ្តល់ឱ្យប្រសិនបើ នរណាម្នាក់អាចបំពេញវាបាន ។ ឬអ្វីដែលដូចគ្នា គឺដែលយើងទទួលបានតាមរ យៈព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នូវអ្វីដែលព្រះបានសន្យាក្នុងក្រឹត្យវិន័យសម្រាប់កិច្ច ការរបស់យើង ៖ «បើអ្នកណាកាន់តាម នោះនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីទាំង នោះឯង» [លេវី 18:5, ct. Comm.] ។ គឺវាមិនត្រូវបានបញ្ជាក់ច្បាស់ជាង នេះទេនៅក្នុងការអធិប្បាយដែលបានថ្លែងនៅក្រុងអាន់ទីយ៉ូក ដែលអះអាងថា “មួយទៀត ដោយសារទ្រង់ អស់អ្នកណាដែលជឿ បានរាប់ជាសុចរិត រួចពី គ្រប់ការទាំងអស់ ដែលពុំអាចនឹងបានរាប់ជាសុចរិត ដោយសារក្រឹត្យវិន័យ

លោកម៉ូសេបានឡើយ” [កិច្ចការ ១៣:៣៩; cf. vg., ch. ១៣:៣៨] ។

ដ្បិតសេចក្តីសុចរិតគឺស្ថិតនៅក្នុងការប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យ តើអ្នកណានឹង
 បដិសេធថា ព្រះគ្រីស្ទបានអនុគ្រោះដល់យើង នៅពេលដែលទ្រង់បានទទួល
 បន្ទុកនោះមកលើទ្រង់ ទ្រង់បានផ្សះផ្សាយើងជាមួយនឹងព្រះ ដូចជាយើងបាន
 កាន់តាមក្រឹត្យវិន័យ? អ្វីដែលទ្រង់បានបង្រៀនពួកកាឡាទីបន្ទាប់មកមានគោល
 បំណងដូចគ្នា ៖ «ព្រះបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ស្តី...ឲ្យនៅក្រោមច្បាប់ ដើម្បី
 លោះអ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់» [កាឡាទី ៤:៤ ៥ p] ។ តើការចុះចូល
 របស់ព្រះគ្រីស្ទចំពោះក្រឹត្យវិន័យនេះ មានគោលបំណងអ្វី ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលបាន
 សេចក្តីសុចរិតសម្រាប់យើង ដោយទទួលយកនូវអ្វីដែលយើងមិនអាចបង់ថ្លៃ
 បាន? អាស្រ័យហេតុនេះ ការចោទប្រកាន់នៃសេចក្តីសុចរិតដោយគ្មានកិច្ចការ
 ដែលប៉ុលបានពិភាក្សា [Rom., ch. ៤] ។ ដ្បិតសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់ត្រូវ
 បានរកឃើញនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទ្រង់តែមួយគត់ គឺត្រូវរាប់ជាបស់យើង ។ ពិត
 ប្រាកដណាស់ មូលហេតុតែមួយគត់ដែលសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេហៅថា
 "អាហាររបស់យើង" [យ៉ូហាន 6:55] គឺថាយើងរកឃើញនៅក្នុងទ្រង់នូវសារ
 ធាតុនៃជីវិត ឥឡូវនេះអំណាចនោះកើតចេញពីការពិតដែលព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ
 ត្រូវបានឆ្កាងជាតម្លៃនៃយើង ។ ដូចប៉ុលបាននិយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទ ... ព្រម
 ទាំងប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ជំនួសយើងផង ទុកជាដង្វាយ ហើយជាយញ្ញបូជា សំ
 រាប់ជាគ្លីនឈ្មួយថ្វាយដល់ព្រះ ។" ។ (អេភេសូ ៥:២) ហើយនៅកន្លែងមួយ
 ទៀត ៖ «ដែលទ្រង់ត្រូវគេបញ្ជូនទៅឲ្យមានទោស ដោយព្រោះអំពើវិលងរបស់
 យើងរាល់គ្នា ហើយបានប្រោសឲ្យមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ប្រយោជន៍ឲ្យយើង
 រាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិត ។» [រ៉ូម ៤:២៥] ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះគុណរបស់

ទ្រង់ ព្រះវរបិតាឥឡូវនេះអនុគ្រោះដល់យើង ។ ដ្បិតគ្មានការស្ងៀមឆ្ងល់ទេដែល ថាមានការសម្រេចបំពេញយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនៅក្នុងទ្រង់នូវអ្វីដែលព្រះបានប្រកាស តាមរយៈអេសាយក្នុងរូបភាពមួយថា ៖ “ដ្បិតអញនឹងការពារក្រុងនេះ រក្សាទុកសំ រាប់ខ្លួនអញ គឺដោយយល់ដល់ដាវីឌ ជាអ្នកបំរើអញផង” [អេសាយ ៣៧:៣៥ p] ។ សាវ័កគឺជាសាក្សីដ៏ល្អបំផុតអំពីការនេះ នៅពេលទ្រង់និយាយថា « ទ្រង់បានអត់ទោសបាបរបស់អ្នករាល់គ្នាហើយដោយយល់ដល់ព្រះនាមទ្រង់ » [យ៉ូហានទី១ ២:១២] ។ ទោះបីជាព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានចែងក៏ដោយ ក៏យ៉ូហានចាត់ទ្រង់តាមទំនៀមទម្លាប់របស់ទ្រង់តាមការប្រកបហៅថា autós ។ ព្រះអម្ចាស់ក៏មានព្រះបន្ទូលក្នុងន័យនេះដែរ ៖ « អ្នកណាដែលបរិភោគខ្ញុំ អ្នក នោះនឹងរស់ដោយសារខ្ញុំ ដូចជាព្រះវរបិតាដ៏មានព្រះជន្មរស់ ទ្រង់បានចាត់ឲ្យខ្ញុំ មក ហើយខ្ញុំក៏រស់នៅ ដោយសារទ្រង់ដែរ » [យ៉ូហាន 6:57 p] ។ ការ ថ្លែងរបស់ប៉ុលស្របនឹងការនេះថា ៖ មិនមែនឲ្យគ្រាន់តែជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទតែ ប៉ុណ្ណោះទេ គឺឲ្យរងទុក្ខដោយព្រោះទ្រង់ដែរ » [ភីលីព ១:២៩] ។

6. ព្រះគ្រីស្ទមិនបានទទួលគុណសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់នោះទេ

ប៉ុន្តែការចោទសួរថាតើព្រះគ្រីស្ទបានសគុណអ្វីសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់ ដូចដែល Lombard និង Schoolmen ធ្វើនោះ គឺជាការចង់ដឹងចង់ឃើញដ៏ឆោតល្ងង់ បន្ទាប់មកភាពក្លាហានរបស់ពួកគេក្នុងការបង្កើតនិយមន័យបែបនេះ ។ តើមាន តម្រូវការអ្វីសម្រាប់ព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ ដើម្បីយាងចុះមកដើម្បីទទួល បានអ្វីថ្មីសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់? ព្រះទ្រង់បានដាក់ចេញនូវផែនការរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ បំបាត់ការសង្ស័យទាំងអស់ ។ ដ្បិតគេមិនបាននិយាយថា ព្រះវរបិតាបាន ប្រទានតាមគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះរាជបុត្រា សម្រាប់សេចក្តីត្រូវការរបស់ព្រះរាជ

បុត្រាឡើយ ។ ប៉ុន្តែព្រះបានប្រគល់ទ្រង់ទៅឲ្យស្លាប់ នឹង « ឯព្រះអង្គ ដែលមិន
បានសំចៃទុកនូវព្រះរាជបុត្រា » រ៉ូម ៨:៣២] ដោយសារតែទ្រង់ « ស្រឡាញ់
ពិភពលោក » [យ៉ូហាន ៣:១៦ p.; cf. រ៉ូម ៨:៣៥, ៣៧] ។ ហើយយើង
គួរកត់សម្គាល់ពាក្យសម្តីរបស់ព្យាការីថា ៖ « ដ្បិតមានបុត្រ១កើតដល់យើង »
[អេសាយ ៩:៦] « ឱកូនស្រីស៊ីយ៉ូនអើយ ចូររីករាយជាខ្លាំងឡើង! ... មើល
ស្តេចរបស់នាង ទ្រង់យាងមកឯនាង » [សាការី ៩:៩, cf. Comm.] ម្យ៉ាង
ទៀត ការបញ្ជាក់អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលប៉ុលសរសើរនឹងមិនដូច្នោះទេ ៖ ថា
ព្រះគ្រីស្ទបានរងទុក្ខសុគតសម្រាប់ខ្លាំងសត្រូវ [រ៉ូម 5:10] ពីនេះយើងសន្និដ្ឋាន
ថាទ្រង់មិនគិតពីខ្លួនទ្រង់ដូចដែលទ្រង់បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា "ខ្ញុំឯទូលបង្គំក៏
ញែកខ្លួនចេញជាបរិសុទ្ធដោយយល់ដឹងដល់គេ" [យ៉ូហាន 17:19] ។ ដ្បិតអ្នកណា
ដែលចែកផលនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ខ្លួនដល់អ្នកដទៃទៀត នោះថ្លែងទីបន្ទាល់ថា
ទ្រង់មិនបានអ្វីសម្រាប់ខ្លួនទ្រង់ឡើយ ។ ហើយនេះពិតជាមានតម្លៃគួរកត់សម្គាល់៖
ដើម្បីលះបង់ខ្លួនទ្រង់ទាំងស្រុងដើម្បីជួយសង្គ្រោះយើង ព្រះគ្រីស្ទតាមរបៀបមួយ
បានភ្លេចខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេបានអនុវត្តទីបន្ទាល់របស់ប៉ុលដោយមិនទំនង
ទាល់តែសោះចំពោះការនេះ ៖ "ដោយហេតុនោះបានជាព្រះបានលើកទ្រង់ឡើង
យ៉ាងខ្ពស់ ហើយបានប្រទានឲ្យមាននាមដ៏ប្រសើរ លើសជាងអស់ទាំងនាមផង"
។ល។ [ក្រិលីព ២:៩ p] ដោយគុណសម្បត្តិអ្វី ដែលពួកគេសុំ តើមនុស្សម្នាក់
នឹងក្លាចជាចៅក្រមនៃពិភពលោក និងជាសិរសានៃពួកទេវតា ទទួលបាន
អំណាចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ ហើយបានស្ថិតស្ថេរក្នុងខ្លួនទ្រង់ផ្ទាល់ នៅពេលដែល
អំណាច និងគុណធម៌ទាំងអស់របស់មនុស្ស និងទេវតាមិនអាចទទួលបានសូម្បី
តែមួយភាគពាន់នៃវា? ប៉ុន្តែមានចម្លើយដែលត្រូវម្ស្រចជាស្រេច និងពេញ

លេញ ៖ ប៉ុលមិននៅទីនោះដែលនិយាយអំពីមូលហេតុដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបាន
 លើកតម្កើងទេ ប៉ុន្តែឧទាហរណ៍របស់យើងគឺគ្រាន់តែបង្ហាញពីរបៀបដែលការ
 លើកតម្កើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទធ្វើតាមការបន្ទាបខ្លួនរបស់ទ្រង់ ។ ហើយនេះមិនមាន
 ន័យអ្វីក្រៅពីអ្វីដែលបាននិយាយនៅកន្លែងផ្សេងទៀត ៖ « តើមិនគួរឲ្យព្រះគ្រី
 ស្ទរងទុក្ខទាំងនោះ ... ហើយចូលទៅក្នុងសិរីល្អនៃទ្រង់វិញទេឬអី » [លូកា
 24:26 p] ។

The End of Volume 6 (Book 2, Chapters 15-17) -

Calvin's Institutes of the Christian Religions

Soli Deo Gloria